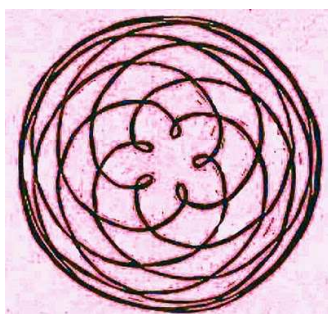

*A 2012. június 5/6-í
Vénusz-tranzit
alkalmából*

Robert Powell

**Evolúció a hermetikus asztrológia
fényében
(a Vénusz pentagram)**

és más írások

Regulus Art

2012.

Időszakos kiadvány.(2.füzet)

Megjelent kizárólag belső használatra!

Borítón lévő ábra: A Vénusz pentagram.

Szerkesztette: Lesti László

Regulus Art, 2012. május

*A könyvek a Rudolf Steiner Házban, a [www. regulusart.hu](http://www.regulusart.hu) honlapon keresztül,
illetve különböző könyvesboltokban vásárolhatók meg.*

TARTALOM

A 2012. június 6-i „Vénusz-tranzit” alkalmából

Cseri Krisztina: Néhány gondolat a Vénusz-tranzithoz.....	5
Lesti László: Vénusz-tranzit 2012. június 6-án	13

Robert Powell: Evolúció a hermetikus asztrológia fényében (Könyvrészlet).....23

Ajánlók

Szeminárium Robert Powellel 2012.10.05-07-én.....	66
Könyvek.....	69

Cseri Krisztina: Néhány gondolat a „Vénusz-tranzit”-hoz (2012.05.27.)

„Ezek a Vénusz-tranzitok nagyon érdekesek, egyrészt azért, mert csak egyszer történnek meg egy évszázadban, másrészt pedig azért, mert jelentős dolgokat lehet megfigyelni, amikor a Vénusz elhalad a Nap előtt.”

Rudolf Steiner GA354 (1924. szeptember 13., *A Föld és az Ember evolúciója, és a csillagok hatása*; 11. előadás)

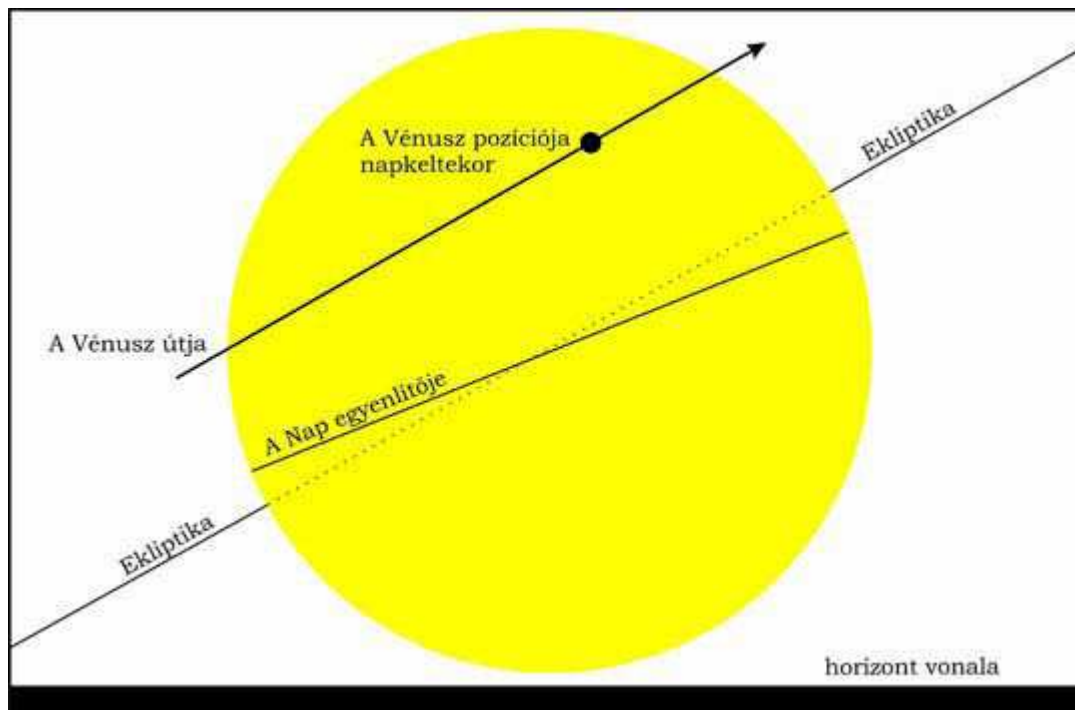
A Vénusz-tranzit csillagászati nézőpontból

A Vénusz Nap előtti elhaladása párban fordul elő, 8 éves különbséggel a két tranzit között. A „páros jelenségek” között pedig több mint 100 év telik el. A Vénusz 225 nap alatt kerüli meg a Napot. A Föld nézőpontjából a Vénusz rendszerint a Nap korongja alatt vagy felett kerül együttállásba a Nap helyzetével. 1874. decemberben és 1882. decemberben haladt el utoljára a Vénusz a Nap előtt, illetve legutoljára 2004. júniusban. A páros második része 2012. június 5/6-án fog bekövetkezni. Ez a Vénusz-Nap tranzitjelenség legközelebb 2117. decemberében és 2125. decemberében fog előfordulni (egy következő párosban, szintén nyolc év különbséggel közöttük).

Akkor mondjuk, hogy két égitest konjunkcióban van, amikor ugyanazon az ekliptikai hosszúsági fokon állnak a zodiákusban. (Az állatövi konstellációk az ekliptikától 8 fokkal északra és 8 fokkal délre terjednek ki. Más szóval, az ekliptika, mely a Nap látszólagos útját jelenti a csillagos égbolt háttere előtt, az állatövi konstellációk 16 fokos sávjának a közepén fut végig.)

A Vénusz Nappal alkotott konjunkciói lehetnek inferior [alsó] együttállások, amikor a Vénusz a Föld és a Nap között helyezkedik el, és lehetnek superior [felső] együttállások, amikor a Vénusz a Nap másik oldalán áll – rendszerint a Nap tényleges korongja alatt vagy felett. A Vénusz-tranzit az inferior együttállások egy ritka fajtája, amikor ahelyett, hogy a Nap korongja alatt vagy felett helyezkedne el a Vénusz, a Nap korongja előtt halad el. Ez fog történni 2012 június 5-én vagy 6-án, attól függően, hogy az ember a Föld melyik pontjáról figyeli meg a tranzitot. Június 6-án, reggel 04.48 órakor Budapesten (mi a napfelkeltétől: 04.48 kezdődően láthatjuk az eseményt a kilépés végéig: 06.55), a Nap állatövi hosszúsági foka a Bika 20°56'-en, a Vénusz hosszúsági foka pedig a Bika 20°46'-en lesz a sziderikus zodiákusban – vagyis gyakorlatilag a Bika konstelláció 21°-án. (A sziderikus azt jelenti, hogy a „csillagokból származó”, a „csillagoknak megfelelő”. A sziderikus zodiákusban az Aldebaran csillag jelöli a Bika konstelláció/jegy 15°-át, és az Antares csillag a Skorpió konstelláció/jegy 15°-át. Az eredeti, autentikus babiloni sziderikus zodiákus történetét, illetve újra-felfedezését lásd Robert Powell: *A zodiákus története* című művében.)

A következő ábrán látható az ekliptika, melynek mentén a Nap jobbról (nyugat) balra (kelet) halad, és a nyíl mentén láthatjuk a Vénusz útját, amint retrográd irányban halad balról (kelet) jobbra (nyugat), a Napot keresztező tranzitjában, a Nap korongja előtt.

(Forrás: Magyar Csillagászati Egyesület: Vénusz-átvonulás 2012. június 6-án – http://www.mcse.hu/eszlelesi_ajanlat/201203010-venuszatvonulas-2012.html.)

Nick Anthony Fiorenza bemutatja a Vénusz-tranzit pontos helyzetét a Bika 21°-on a Bika szarvainál, a Bika szemét jelölő, fényes Aldebaran csillag (Bika 15°) és a Bika szarvainak csúcsát jelképező két csillag: az El Nath (Bika 28°) és az Al Hecka (Bika 30°) között – lásd az alábbi csillagtérképet. (Nick A.F. csillagtérképét használjuk, mert ő az eredeti sziderikus zodiákusnak megfelelő jegybeosztásokat tünteti fel, eltérően a ma általánosságban kapható csillagtérképek csillagkép-megjelöléseitől.) A csillagtérképről látható, hogy a Vénusz-tranzit a Vénusz retrográd mozgásának közepén történik. A retrográd mozgás többé-kevésbé pontosan akkor kezdődik, amikor a Nap belép a Bika jegyébe (Nap a Bika 0°-on), ami 2012-ben május 15-én 09.34-kor kezdődött helyi idő szerint (Budapesten). Akkor a Vénusz 29°-kal volt a Nap előtt a zodiákuson, a Bika 29°-on, mindössze egy fokkal az El Nath után. Mivel a Nap zodiákuson keresztüli látszólagos útja az északi félgömbön az órajárással ellentétes irányban látszik, a Nap jobbról (nyugat) balra (kelet) halad a csillagok háttére előtt. Ugyanez a helyzet a Hold és a bolygók esetében, kivéve amikor egy bolygó retrográd irányban halad, amikor az állatövi hosszúsági foka csökken, és ezzel összefüggésben, balról (kelet) jobbra (nyugat) mozog. Mielőtt retrográdba fordult volna, a Vénusz direkt útján haladt az állatövön nyugatról keletre, és az El Nath alatt egy fokkal lévő pozíciót május 7-én érte el, majd

május 15-én stacioner helyzetbe került, és ezután elkezdett retrográd irányba mozogni. A keletről nyugatra tartó retrográd útján egyre nehezebben lehet szabad szemmel látni a Vénuszt. A Vénusz $2\frac{1}{2}^\circ$ -ot haladt vissza, és érte el az El Nath (Bika 28°) alatti helyzetet május 23-án, azon az úton, melyen a június 6-i tranzitjához közeledik a Bika 21° -ra. A tranzit után a Vénusz folytatja retrográd útját a Bikában június 27-ig, amikor stacioner helyzetbe kerül a Bika $12\frac{1}{2}^\circ$ -on, a Hyádok (az „öt nővér” – a Plejádok féltestvérei) gyönyörű csillaghalmaz régiójában. Ezután újra megkezdí direkt útját az állatövön. Ekkora a Vénusz hajnali csillagként lesz látható, a keleti égbolton, a Nap előtt.

A csillagtérképen Nick Anthony Fiorenza sok más érdekes részletet is megjelenít a Vénusz mozgásáról a tranzit előtti és utáni időre vonatkozóan.

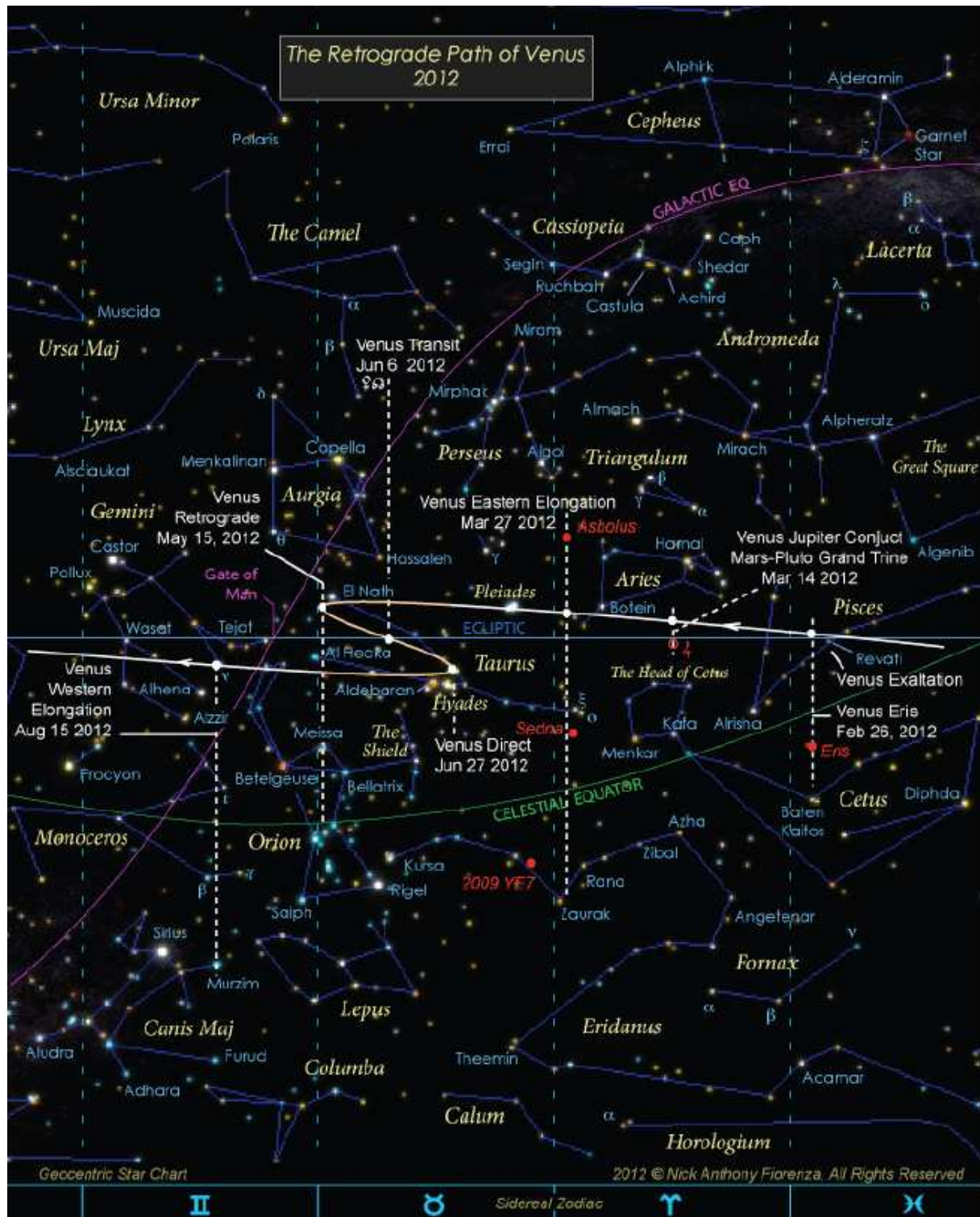
A Vénusz-tranzit előzményei

Összefoglaljuk a tranzithoz vezető „Vénusz-jelenségek” néhány jelentőségteljes momentumát:

Március 14-én volt együttállásban a Jupiter és a Vénusz a Kos $14\frac{1}{2}^\circ$ -on, ami a Kos konstellációjának közepén van, és ahol a Nap Krisztus Golgotai áldozatának idején volt. Gyönyörű volt látni minden este, ahogyan a konjunkció előtt, a Vénusz fokozatosan egyre közelebb húzódott a Jupiterhez – a Kos szarvait jelölő három csillag alatt (valamivel balra). Ez egy nagyon jelentős kozmikus esemény volt. Az ember megérezhette a sietséget, amint a szeretet (Vénusz) és a bölcsesség (Jupiter) közelített egyesüléséhez az áldozati tett helyén, hogy az új teremtés forrásának – az isteni szeretet kiáradásának – emlékével egyesüljön. A Vénusz és a Jupiter együttállása – mindössze három fokos eltéréssel szélességben – egy nagyon fontos prelűdje volt a június 5/6-án bekövetkező Vénusz-tranzitnak. A konjunkciót követően a Vénuszt minden este egyre távolodva láthattuk a Jupitertől, és a köztük lévő távolság a tranzit idején eléri a 17° -ot. (Bár a Vénusz retrográd mozgásának köszönhetően a két bolygó ismét csak négy fokos távolságban lesz a Bikában június 27-én, amikor a Vénusz stacioner helyzetbe kerül, mielőtt ismét direkt irányba haladna az állatövön – Vénusz a Bika $12\frac{1}{2}^\circ$ -on és Jupiter a Bika $8\frac{1}{2}^\circ$ -on.)

Március 26-án a Hold növekvő sarlója közel volt (konjunkcióban állt) a Vénusszal a Kosban. A Holdnak és a Vénusznak a konjunkciója április 24-én megismétlődött, amikor a Vénusz többé-kevésbé ugyanabban a pozícióban volt (Bika 21°), mint ahol a tranzit idején lesz. És május 22-én a Hold és a Vénusz ismét együttállásban volt, ezúttal az El Nath csillagnál, a Bika 28° -on. A Vénusz és a Nap közötti maximális elkülönülés a tranzit előtt március 27-én történt, amikor a Vénusz, a Kos farkának végénél (Kos 28°) 46° -kal volt előbbre a Naptól (Halak 12°), és egészen késő estig látható maradt. Azután március 29-én a Vénusz belépett a Bikába, abba a jegybe, ahol a tranzit történik, és április 2, 3 estéjén a Vénusz éppen délre volt látható a Bika 5° -on lévő, gyönyörű Plejádok csillagklasztertől („a hét nővértől”).

Április 12-től 16-ig a Vénusz a Hyádok néven ismert, nagy, V-alakú csillaghalmaz északi részénél haladt el. Április 14-én együttállásba került a fényes Aldebaran csillaggal a Bika 15°-on, mely a „V” lenti bal csücskét jelöli. Április 14. volt az a nap, amikor a Nap belépett a Kosba. A Vénusz mint esti csillag április 30-án, a Bika 25°-on érte el maximális (látszólagos) fényességét, nem messze attól a helytől, ahol (június 5/6-án) a tranzit fog történni.

(<http://www.lunarplanner.com/HCpages/Venus2012.html>)

Bár nincs közvetlen kapcsolatban a Vénusszal, létrejött egy olyan kozmikus esemény is, ami fontos előfutára a június 5/6-i Vénusz-tranzitnak: egy gyűrűs napfogyatkozás a Plejádokkal együttállásban, május 20-án. Napfogyatkozás akkor történik, amikor a Hold a Föld és a Nap között halad el, és teljesen, vagy részlegesen eltakarja a Föld elől a Napot. Gyűrűs napfogyatkozás akkor történik, mikor a Hold átmérője kisebb, mint a Napé, és ezért a Nap egy gyűrűhöz hasonlóan látszik, a Nap fényének nagy része blokkolásra kerül. A gyűrűs napfogyatkozás egy részleges napfogyatkozásnak tekinthető. A május 20-i gyűrűs napfogyatkozás a Plejádokkal együttállásban történt. Más szóval, a Földről nézve, a gyűrűs fogyatkozás a Bika régiójában történt, melyhez a Plejádok tartozik – a Plejádok körülbelül négy fokkal helyezkedik el fentebb a Nap útjától (az ekliptikától). Ez a gyűrűs fázis a kínai partokról, Japán déli részéről, és az Egyesült Államok nyugati partjáról volt látható. (Ez volt a 21. század első gyűrűs napfogyatkozása a kontinentális USA-ban. Sacramentóban, Kaliforniában a Nap kb.87%-a volt a Hold által takarásban, San Franciscóban kb.84%, Los Angelesben pedig kb.78%.)

A Plejádokról röviden azt mondhatjuk, hogy csillagkaput jelent a szabadság és a szeretet beáramlására nyitottan.

Mindössze négy nappal a Vénusz-tranzit előtt, a Vénusz és a Merkúr konjunkcióba lép június 1-én, a Bika 23°-on, és ez volt az előző Vénusz-tranzit pontos helyzete a Bika konstellációjában (2004. június 8-án). Ez az ekliptikai fok, a Bika 23°, mindössze két fokra a Vénusz június 5/6-i helyzetétől, egybeesik a Nap hosszúsági fokával a Mennybemenetel idején, ami i.sz. 33. május 24-én történt.

A Vénusz-tranzit további szellemi aspektusai

A Vénusz útjának követése a tranzit előtt, és a „Vénusz jelenségek” figyelemmel kísérése ezen idő alatt, a Vénusszal való *rezonanciát* hozza létre a tranzit rendkívüli eseményére történő előkészület során.

A csillagos égboltról azt mondhatjuk, hogy egy külső kifejeződése az Akasha krónikának. Tapasztalati tényként mutatkozik meg, hogy Krisztus életének eseményei, pontosabban azok horoszkópban kifejezhető kozmikus lenyomatai (az események idején fennálló égi konstellációk) is „naplóbejegyzésekként” vésődtek bele ebbe a krónikába. Ezek a Krisztus-eseményekhez kapcsolódó „bejegyzések” valójában „sugárzó” pontok, melyek újra és újra aktiválódnak akkor, amikor bizonyos bolygók újra elhaladnak a zodiákus ezen – kivételes „bejegyzéseket” viselő – részein, pontjain. A Krisztus-események újbóli átélésére a tranzitok által aktivált emlékezés útján a Vénusz-tranzitot környező időszakban is több lehetőség adódik. Fentebb a Golgotai áldozatot és a Mennybemenetelt említettük meg, részben azért, mert a Vénusz-tranzit előtt ezen eseményekhez kapcsolódóan jönnek létre *konjunkciók*, részben pedig azért, mert a konjunkciókban a Vénusz az egyik résztvevő bolygó (Golgota: Vénusz-Jupiter konjunkció, Mennybemenetel: Vénusz-Merkúr konjunkció). Krisztus

életének eseményei minden évben erősen felelevenednek a bolygók mozgásai által aktivált helyek segítségével, de a konjunkciók mindig az adott bolygószférákhoz kapcsolódó erők különleges sűrűsödésével és egymásra hatásával fokozzák a Krisztus-eseményekre irányuló, érzékeny szellemi kapcsolódási lehetőségeket – ráhangolódási, azonosulási képességünket a Krisztus-eseményekkel.

Azzal együtt, hogy a Krisztus-események követése a sziderikus zodiákus bolygókonstellációnak mentén önmagában újabb és újabb, egymáshoz csak részben hasonlítható élményekhez vezet, a Vénusz-tranzit (mint Nap és bolygó találkozása) szellemi tartalmának megvilágítása bizonyos értelemben még kivételesebb feladatot ad: Magát a Vénusz-tranzitot az ember maximum egyszer (illetve a tranzit párjával együtt kétszer) élheti át földi élete során, így gyakorlatilag nincsenek ebből a földi életéből felidézhető szellemi emlékei. Ráadásul a Vénusz-tranzit az állatövnek mindig más pozíciójában fordul elő, s természetesen nem lehet azt kiragadni a többi bolygó és a Hold konstellációjából, környezetéből sem, melyek állandó változásban vannak (nincs teljesen azonos, visszatérő égi konstelláció). Nem tehetünk mást, mint hogy a Vénusz és a Nap legkülönbözőbb aspektusait vesszük sorra meditatív módon, megpróbálunk ráhangolódni a hozzájuk fűződő szellemi tudnivalókra, és nyitott szívvel és elmével, szellemi érzékszerveinket megnyitva várjuk ezt az élő, általunk a földi (fizikai) oldalról megélhető eseményt. Természetesen az ember figyelme, megismerő ereje kiterjedhet a Vénusz-tranzit közvetlen környezetében lévő – fentebb vázolt, más égitestekhez kötődő – eseményekre is, és így fokozatosan, több élményen keresztül juthat közelebb a tranzit lényegének megértéséhez.

Rudolf Steiner rendkívül sok helyen beszélt a Nap és a Vénusz szellemi lényeiről, a legkülönbözőbb vonatkozásokban, beleértve ezen szférák, illetve lényiségek jellemzését egy-egy evolúciós korszakon belül, és azok változásait, átalakulásait a Föld-fejlődés különböző korszakai során.

A Vénusztól és a Napról természetesen más nagy gondolkodók és művészek is megnyilvánultak a legkülönbözőbb kifejezőeszközökön keresztül. Csak a Vénuszt tekintve beszélhetnénk a görög mitológia történeteiről (felidézve Aphrodité, Hephaisztosz, Arész, Harmónia történetét), vagy csendes szemlélődésben merülhetnénk el Botticelli „Vénusz születése” vagy „Primavera” cím képeiben, hogy közelebb kerüljünk Vénusz legbensőbb lényegéhez. Testünk vonatkozásában meditálhatunk annak jelentésén, hogy a szív-csakra (Nap) és a szakrális csakra (Vénusz) milyen jelentőséggel bír egész földi mivoltunk működtetésében, életben tartásában (bár a Nap és a Vénusz szellemei az ember egész lényére befolyást gyakorolnak, az ember bizonyos részeivel kiemelt kapcsolatuk van) és így tovább...

A Vénusz-tranzit konkrét megjelenési helyét (Bika jegy) figyelembe véve elgondolkozhatunk a Bika jegy emberi forma kialakulásában játszott szerepéről (különös tekintettel a nyaki, gégetájéki testrészre) és ezzel szorosan

összefüggően a Beszéd, a Szó, az Ige múltbeli, jelenbeli és jövőbeli minőségeiről – szerepéről, feladatáról, átalakulásáról.

Ebben a kis füzetben a „Vénusz-tranzit” eseményével kapcsolatosan elsősorban a **történelmi jellegű összefüggésekre** szeretnénk felhívni a figyelmet, ezért választottuk Robert Powell „Evolúció a hermetikus asztrológia fényében” című írását. A hermetikus asztrológia szempontjából elsősorban arra szeretnénk rávilágítani, hogy a Nap és a Vénusz találkozásai miképpen játszanak szerepet az asztrológiai korok és a kultúrkorszakok összefüggésében, ezáltal a történelem, az evolúció folyamatában.

A Vénusz-szférához kötődnek az archék, vagy másképpen korszellemek (az idő szellemei), akiknek a Nap és a Föld vonatkozásában felvett térbeli pozícióik is szerepet játszanak a korszakok egymásra következésének, egymásba fonódásának alakításában. Ugyanakkor a Vénusz bolygó Lucifer elvágódási helye is egyben. A 2012-es Vénusz-tranzit ezért különleges jelentőséggel bír: ***Ez a Nap-Vénusz találkozás nem csupán az állatövi impulzusok földi megvalósulására ható kozmikus folyamathoz járul hozzá (Vénusz pentagram, lásd Robert Powell írását), hanem teret enged Lucifernek, hiszen ezúttal a Vénusz (Lucifer) a Nap sugarainak elfedésével előtérbe kerül.*** Vajon hozzájárulhat-e Lucifer valamilyen módon Ahrimán közelgő testet öltéséhez is?

Megannyi kérdés merül fel. Mivel a maják is annyira nagy figyelmet szenteltek a Vénusz mozgásaira és ciklusaira, szerte a világon sokan azt gondolják, hogy a Vénusz-tranzit a 2012-es év valódi jelentősége – szellemileg, kozmológiailag, csillagászatilag. Az antropozófia szellemiségében élő emberek közül sokan pedig azt latolgatják, hogy milyen szerepe lehet a tranzitnak (a Naperők megfoghatkozásának és Lucifer előtérbe kerülésének) Ahrimán testet öltésének folyamatában.

A következő idézetek Rudolf Steinertől a történelemalakító Nap-Vénusz konfliktusra, illetve „Lucifer-Vénusz és az ember kapcsolatára hívják fel a figyelmet. Egyéni következtetéseket nem fűzünk hozzájuk, a belső munkát serkentően helyezzük ide azokat. (A kiemelések a szerzőtől származnak.)

"Namost ezek azok az Intelligenciák, akik, azt mondanám, folyamatos opposícióban élnek a Nap Intelligenciáival; és egy nagy szerepet játszottak az ősi misztériumokban ezzel az opposícióval, mely a Vénusz Intelligenciák és a Nap Intelligenciák között állt fenn. Azt mondták akkor, bizonyos fokú igazsággal, hogy a Vénusz Intelligenciák és a Nap Intelligenciák között folytonos konfliktus van. Volt egy kezdőpontja az ilyen konfliktusnak, amikor a Vénusz Intelligenciák először kezdtek küzdeni a Nap Intelligenciáival. Ez a küzdelem intenzívebbé vált, és ezen konfliktus miatt katasztrófák és krízisek következtek. Abban az időközben, ami egy opposíció és egy katasztrófa vagy krízis között telt el, történt egy szakasza egy olyan nagy konfliktusnak, mely ténylegesen megtörténik a szellemi világban, de ami csak annak külső

szimbólumaként jelenik meg a Vénusz és a Nap közötti asztrológiai és asztronómiai kapcsolatban. Ami akkor megtörtént, egymást követő fázisokban történt. **Most senki sem értheti meg, hogy mi él a Földön a történelem belső impulzusaiként, ha nem ismeri ezt a konfliktust a Nap és a Vénusz között; mert ami itt történik a Földön konfliktusként és küzdelemként, ami itt a civilizáció evolúciójának folyamában történik, az egyszerűen egy földi képe, egy földi másolata ennek a Vénusz-Szoláris konfliktusnak.**" (GA232, 1923.12.23.)

„Luciferrrről megtanuljuk, hogy az ő királysága a Vénusz. Az erők, melyek fizikai szimbólumukat a Vénusz fényében találják meg, mely hajnali vagy esti csillagként ragyog le ránk, a Vénusz fizikai sugarai, melyek ki vannak küldve a kozmikus térbe, – Lucifer emberre tett hatásának szimbólumai. Lucifer nem korlátozta magát arra, hogy az alsó emberen tevékenykedjen. Ha ezt tette volna, csak akkor lenne hatása, ha a Vénusz teljes fényében ragyogna, mint a telihold. Mert ahogy tudják, a Vénusznak is vannak a Holdhoz hasonló fázisai – növekvő Vénusz, teli-Vénusz és fogyatkozó Vénusz. A „negyedek” a mellkasemberen dolgoznak, mint a Hold „negyedei”: A Vénusz, ami szellemileg tevékenykedik, a fejemberen dolgozik. Ezért mi képesek lehetünk a Nap, a Hold és a Vénusz együttes tevékenységében észrevenni egy kifejeződést, ami az emberre nézve szellemi tevékenység. Kérem jegyezzék meg, egy kifejeződést, ami az ember *szellemében* van.” (GA137 1912.06.11.)

„Ahogy a nagy Nap Szellem a Hold Szellemhez való kapcsolatában működik, kapcsolatban, vagyis Jahvéhez vagy Jehovához, úgy Lucifer is, aki mindig aktív az emberi természetben, kapcsolatban tevékenykedik ezzel a kettővel. Ha szeretnénk kooperációjukról egy törvényszerűséget körvonalazni, nem tehetünk jobbat, mint felnézünk az égboltra a Nap, Hold és a Vénusz konstellációira. **Ahogyan ez a három kapcsolatban áll egymással** – akár oppozícióban vannak, vagy akár erősítik vagy gyengítik egymást, mint mikor az egyik a másik előtt áll és fogyatkozást okoz – **úgy kapcsolódik ez a három szellemi erő az emberben.** A Nap hatása különösen fejlettebb lehet az emberben, amikor azt nem gyengítik akár a Hold akár a Vénusz erők. **Azonban az is előfordulhat, hogy a Nap erők** – az erők, melyek a középső emberben vannak, a szívben – **megfogyatkoznak** a Hold által, a fejerők által, és **fogyatkozások szintén történhetnek Lucifer tette által, vagyis a Vénusz által is.** Amint tudják, **vannak idők, amikor a Vénusz elhalad a Nap előtt a kozmikus térben.** Vagyis a belső hármasság kapcsolata az emberben – a Nap Szellem, a Hold Szellem és a Vénusz Szellem vagy Lucifer – szimbolizálásra kerül a kozmikus térben, és kifejeződik a Nap, Hold és a Vénusz konstellációjában.” (GA137 1912.06.11.)

[A fordítások magyar nyelvű könyvben még nem jelentek meg, a www.rsarchive.org a forrásuk. Az olvasó idegen nyelvű helyeken tud tájékozódni. A végleges, könyvben megjelenő fordítás még lektorálást igényel.]

Források:

www.rsarchive.org

<http://www.lunarplanner.com/HCPages/Venus2012.html>

http://www.mcse.hu/eszlelesi_ajanlat/201203010-venuszatvonulas-2012.html

Astrofire számítógépes program

Robert Powell, PhD, Karen Rivers, M.A: Venus Transit on June 5/6 2012

Lesti László: Vénusz-tranzit 2012. június 6-án (2012.05.29.)

„...Ezt hívják „Vénusz-tranzit”-nak. A Vénusz természetesen sokkal kisebbnek látszik, mint a Hold, de valójában ténylegesen nagyobb. Ezek a Vénusz-tranzitok nagyon érdekesek, egyrészt azért, mert csak egyszer történnek meg egy évszázadban, másrészt pedig azért, mert jelentős dolgokat lehet megfigyelni, amikor a Vénusz elhalad a Nap előtt. Az ember láthatja, hogy milyen a Nap fénygyűrűje, mikor a Vénusz a Nap előtt áll. **Ez az esemény nagy változásokat hoz.**” .....

„A tranzitok alkalmával a Vénusz különleges hatással van a Napra – ami csak egyszer történik meg körülbelül minden száz év alatt –, mert elzárja a fényét, és **hatást gyakorol az időjárási viszonyokra.** Létezik valami nagyon jelentőségteljes ezen Vénusz-tranzitok alkalmával, és a korábbi időkben rendkívülien érdekes eseménynek tartották azokat.”

(Rudolf Steiner GA354, 1924. szeptember 13.)

Az univerzum drámája és a természeti katasztrófák

A huszadik század egyik legkiemelkedőbb, asztroszófiával és kozmológiával foglalkozó kutatója, Willi Sucher (1902-1985) nagyon komoly eredményeket ért el a naprendszerben létrejövő kozmikus jelenségek kutatása során (Lásd: *The Drama of the Universe*). Neki köszönhetjük – többek között –, hogy kitágította tudati mezőnket egyfajta univerzális, az egész kozmoszt felölelő perspektíva felé asztroszófiai szempontból, és számos kutatást mutatott be az égitestek mozgásaival, konstellációival kapcsolatosan, melyek segítik ezt a tudattágulást.

Kutatásaiban több ponton is rámutatott, hogy a kozmoszban folyó harcoknak komoly hatása van a Földre nézve, hiszen Földünk része a nagyobb kozmosz életének, amely létezését ellentétes erők egyensúlyért folyó, folytonos harcában tartja fenn. Ide vonatkozó kutatásaiban egyrészt arra jutott, hogy a bolygók és bolygócsomópontok fényszögei különböző mértékű, de mindenképpen határozott kozmikus impulzusokkal szolgálnak az evolúció érdekében, illetve annak ellenében, másrészt pedig felhívta a figyelmet a heliocentrikus perspektíva fontosságára a kozmosz és a Föld közötti egymásra-hatás vizsgálatát tekintve. „Azok az erők intelligens tevékenység kifejeződésének tűnnek, mert matematikai rend törvényei fedezhetők fel működéseikben. Ha azoknak a földi történésekben létrejövő eredményeit vizsgáljuk meg, észrevesszük, hogy a bolygók fényszög-együtműködése és a bolygók és a bolygócsomópontok kapcsolata úgyszintén, erők különböző lehetséges kombinációjáról, vélemények különbségéről és ellentmondásáról, illetve frusztrációról és akadályozásról szólnak. Mindez, ismételjük, a történések heliocentrikus koncepcióknak megfelelő vizsgálatából adódik.” (*The Drama of the Universe*, 67.old.)

„Kutatásainkban, melyeket sok éve végzünk és számos eseményt megvizsgáltunk, arra a következtetésre jutottunk, hogy a geocentrikus nézőpont olyan, mint a díszlet és a színpadi játék, miközben a heliocentrikus aspektus ad jó rálátást a háttérre és a történés 'technikájára'.” (*The Drama of the Universe*, 43.old.)

A különböző bolygók és a bolygókhoz, mint égitestekhez kapcsolódó (érzékszerveinkkel nem érzékelhető, de mentális tevékenységünkkel megközelíthető) szférák természetesen különbözőképpen vesznek részt ebben az univerzális „játékban”, és ennek megfelelően a Földre tett hatásuk is különbözőképpen alakul. A tapasztalat azt mutatta meg, hogy a bolygók szférái mint Napenergia-mezők a Föld dinamikus struktúrájában tükröződnek. Vagyis Sucher és társai arra jutottak, hogy a Föld a Naprendszerben már létező mintára épül fel. A Földben lévő rétegek kapcsolatban állnak a Nap rétegeivel és a kozmosz szféráival. A Föld atmoszférája a Földtől távolodva a Holddal, Vénusszal, Merkúrral és Nappal áll kapcsolatban, míg a Föld belseje felé haladva a rétegekben a Marstól a Plútóig jutunk. A földi természet változásait (leginkább a természeti katasztrófákat) a kozmosz tágabb perspektívájában vizsgálva megfigyelhető, hogy a földrengések és vulkánkitörések leginkább a külső (Mars, Jupiter, Szaturnusz), vagy a transzcendens bolygók (Uránusz, Neptunusz, Plútó) prominens fényszögkapcsolataival történnek párhuzamosan, míg az árvizek, a hurrikánok, ciklonok inkább a belső égitestek kiemelt helyzetéhez kötődnek (Hold, Vénusz, Merkúr, Nap). „...Most már érthető, hogy a Vénusz és a Merkúr miért áll mindig igen kiemelt pozícióban a viharok és ciklonok képleteiben.” (*The Drama of the Universe*, 65.old.).

A számos természeti katasztrófa vizsgálatából azonban kiderül, hogy ezek a Földi rétegekhez kapcsolódó kiemelt bolygó-fényszögviszonyok csak „főszabályokként” tekinthetők, illetve a természeti jelenségek mozgatórugóit jelenthetik, hiszen az égitestek és égi szférák közötti interakció legkülönbözőbb példáiban legtöbbször egyszerre állnak kapcsolatban külső és belső bolygók, és természetesen a Föld atmoszférája és belseje között is kölcsönös hatás áll fenn - teljesen izoláltan nem vizsgálódhatunk. Számos földrengés vizsgálatából például az derül ki, hogy „történésükkor érdekes kapcsolat áll fenn a belső bolygók (Merkúr és/vagy Vénusz) és a legkülsőbb planéták (Uránusz, Neptunusz, Plútó) között”. (*The Drama of the Universe*, 56.old.)

A természeti katasztrófáknál megfigyelhető fényszögkapcsolatokban a legmarkánsabban a szembenállás, a kvadrát és az együttállás figyelhető meg, de a klasszikusan „harmonikus” fényszögek is kimutathatók. Az ún. nehéz fényszögek óriási **harcokra utalnak a kozmoszban**, melyek a Földön többnyire természeti katasztrófákban manifesztálódnak, míg a „harmonikus” fényszögek egyfajta együttműködésre utalnak, enyhébb Földi hatással. Az együttállások egyszerre hordozhatnak valamilyen konzerváló impulzust és bizonyos bolygók esetén az erők „frusztrációját”. A fogyatkozások viszont az együttállások különleges esetei. Felmerül a kérdés: mi történik ilyenkor az adott égitestek

szellemi erőinek kölcsönhatásában? Együttállásról van szó..., de erősítik vagy gyengítik fogatkozás esetén a szellemi erők egymást? A heliocentrikus perspektívából nézve ilyenkor a Földünk egy darabkája, vagy egésze nem érzékelhető a Nap oldaláról nézve. Hogyan kapcsolódik be a mi Földünk a kozmosz drámájába (figyelembe véve, hogy Krisztus óta a Föld a kozmosz szellemi központja), mely ugyanakkor visszahat ránk is?

Ma a Föld és a rajta élő emberiség egy katasztrófákkal telítődött időszakot él át. Ez az időszak a XIX.század közepétől, a materializmus kiterjedésétől, térhódításától kezdődött. Ennek illusztrálására álljon itt egy rövid ismertetés és néhány számadat a **földrengésekről** és a **tájfúnokról** és egyéb természeti katasztrófákról:

A **földrengések** frekvenciája és nagysága, a **vulkánkitörések** és a természeti katasztrófák száma növekvő tendenciát mutat, 1960 után pedig drámaian növekszik.

A 19. században alig több mint 2000 földrengést észleltek. 1970-ben ehhez képest már 4139 rengés fordult elő, a legutóbbi U.S. Geological Survey jelentések szerint. A legnagyobb rekord földrengések, amiket abban az időben mértek, Chilében történtek, és a vulkánkitörések, hurrikánok, tájfúnok frekvenciája is megnőtt. A Popocatapetl 1990-ben kezdett kitörni, miután századokig szunnyadó állapotban volt. Mexikóban több vulkán is ébredni kezdett. Valójában az évszázad első felében nagyon kevés kitörés volt, és ezután 1960-tól sok szunnyadó vulkán elkezdett ébredni.

Nézzük meg a **tornádók** évtizedes előfordulás számadatait:

1950-es évek	4.796
1960-as	6.813
1970-es	8.580
1980-as	8.196
1990-től	10.000 felett

A 2004 szept. 17-ei UN-ISDR (*United Nations International Strategy for Disaster Reduction*, az ENSZ Katasztrófacsökkentési Ügynökségének) jelentése szerint, 2003-ban már 254 millió emberre hatottak a természeti katasztrófák. 1990-től, ez már háromszoros emelkedés.

Lássuk a **vulkánkitöréseket** a jelenlegi Vénusz-tranzit nyolc évvel ezelőtti páros idejéről: a 2004-es Vénusz-tranzit (jún.8.) után nem sokkal, június 22-én Jáva-szigetén Indonéziában, az Ijen vulkán kitört. Ezt a Bezymianny vulkán kitörése követte Oroszországban június 29-én. A június hónap 8 kitörést produkált Japántól Közép-Amerikáig és Indonéziáig. Augusztus is kitöréseket hozott az Atlanti Óceán Keleti felén Pápua-Új Guineánál és Indonéziánál. Senki sem állíthatja, hogy ez egy normális tendencia ilyen rövid időszakban. A vulkáni tevékenység frekvenciája fokozódott, és szeptemberre felerősödött. 15 vulkánál

riasztottak a tevékenységük általi félelem miatt. Ebben a hónapban életre keltek: az Etna Olaszországban, Mauna Loa Hawaiiin, valamint a kolumbiai, oroszországi, kongói, indonéziai, alaszakai vulkánok. A tendencia tovább folytatódott októberre. Életre kelt a Szent Helen, és a Mount Rainer is több tevékenységet produkált. Október 5-én megdöbrentően 10 vulkán mutatott egyszerre aktivitást. Szent Helen hamut okádott és remegett.

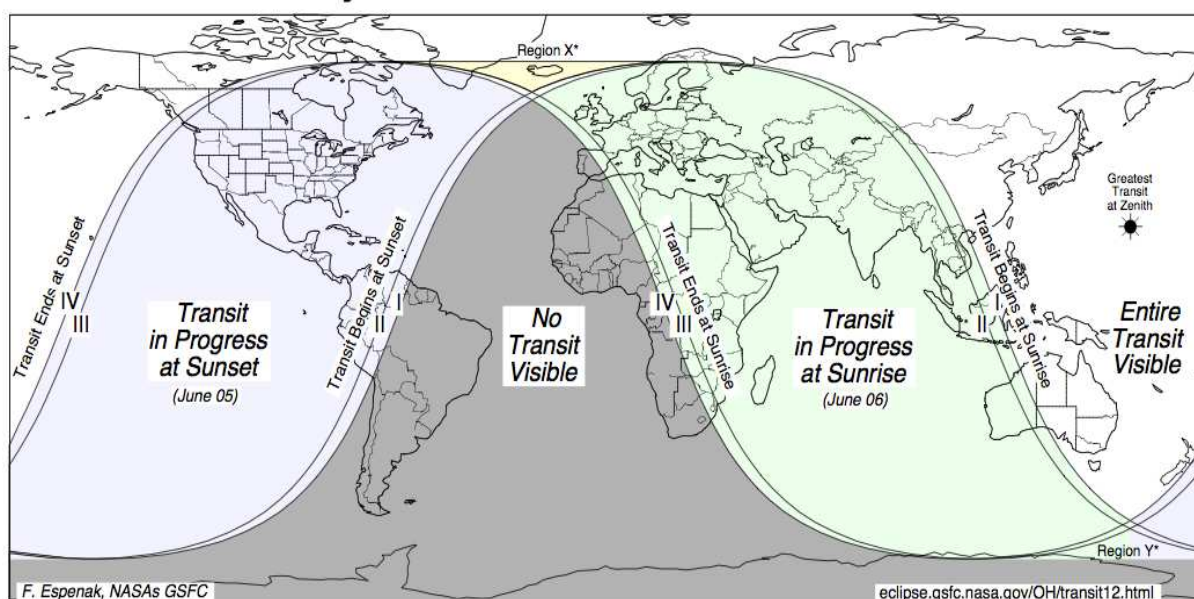
A **földrengések** száma ugyanilyen tendenciát mutat. Ráadásul, ebben az időszakban mentünk át egy olyan perióduson, mikor is a **hurrikánok** is rekordot mutattak.

Természetesen felmerül a kérdés, hogy vajon mi köze lehet ennek a drámaian növekvő katasztrófamennyiségnek az égi konstellációkhoz, hiszen nem társíthatunk ugyanilyen arányban növekvő számú „különleges” égi konstellációt (főként szembenállásokat) az elmúlt évtizedekhez. Willi Sucher kutatásaiból egyértelmű, hogy a transzcendens bolygók kiemelt szerepet játszanak a katasztrófák létrejöttében. „Szellemi szempontból ezek eredetileg nem tartoztak a Naprendszerhez. Csak az evolúció későbbi fázisaiban csatolódtak a szoláris kozmoszhoz. Ezt úgy érthetjük meg, ha ezeket a régiókat *alakuló fázisúnak* tekintjük. *Amennyire az emberiség evolúciója a kozmikus Krisztus szellemében fejlődik, annyira válnak ezek az új planetáris szférák realitássá a kozmoszban. De a fejlődés szellemének elmulasztása, megtagadása, illetve a hamisság szintén manifesztálódik ott, és munkálkodik, mint a természeti és szociális katasztrófák kiindulópontjai.*” (Willi Sucher: Isis Sophia II.)

Kozmoszunk élő módon, folytonosan alakul, tükrözve az emberiség válaszát az evolúció kérdéseire. Ezek a szférák – többek között - arról árulkodnak, hogy az ember mit tett meg, vagy mit mulasztott el megtenni az evolúció magas céljainak érdekében. Vagyis az általunk észlelhető égitestek és az érzékszervi észleléssel nem érzékelhető, hozzájuk kapcsolódó szférák folytonosan alakulnak, és egy-egy égi helyzet (bolygókonfiguráció) szellemi tartalmára a mi válaszaink is hatással vannak. Egy-egy hasonló égi bolygó-konfiguráció nem ugyanazt a történetet indukálja ma, mint évszázadokkal azelőtt.

Visszatérve a Vénuszhoz: Ahogy a kutatások megmutatják, sokszor kapcsolódnak be az égi képbe a belső bolygók is, beleértve a Vénuszt (amint fentebb idéztük). Mindezek tükrében bizonyosak lehetünk abban, hogy a 2012-es Vénusz-tranzitnak is nagy jelentősége lesz „az univerzum drámájában”, anélkül, hogy itt bármiféle jóslatba bocsátkoznánk, és fel tudnánk mérni a Földre tett bármilyen fizikai jellegű hatást.

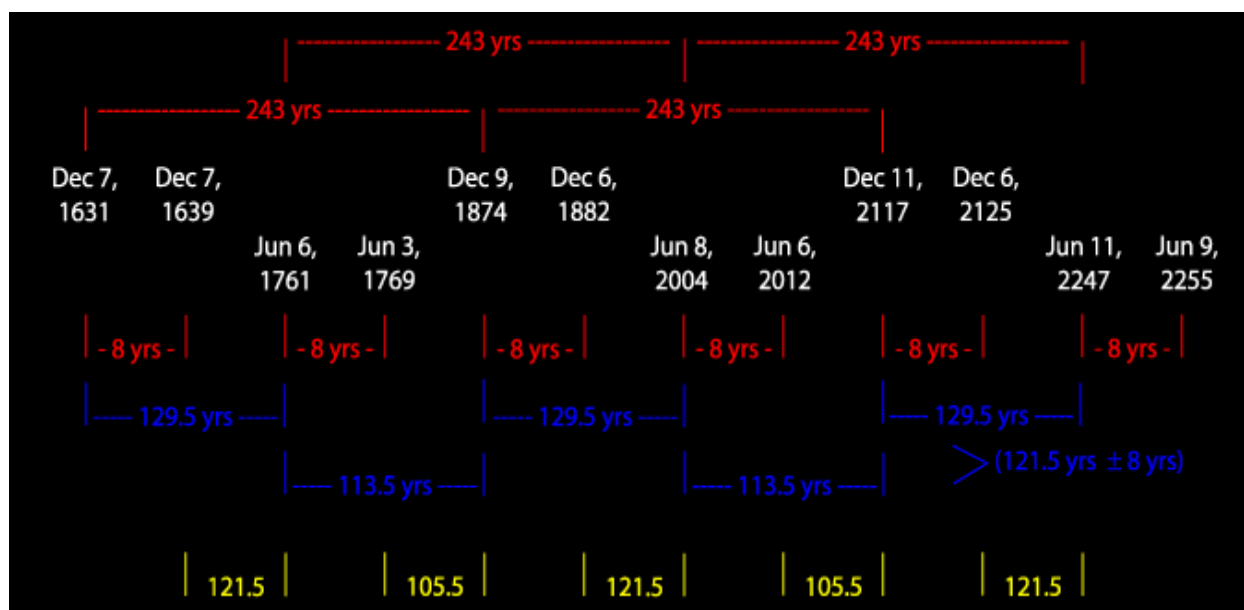
Heliocentrikus nézőpontból vizsgálódva a Mars és a Szaturnusz együttállása kiemelkedő a Vénusz-Föld-Hold együttállás mellett. Kvadrátban lesz a Plútó és az Uránusz, illetve igen tág (6,5 fok orbisz) kvadrátban a Neptunusz és a Jupiter. Ezek a fényszögek viszonylag hosszabb időn keresztül fennállnak, illetve pontosodnak be, a tranzit idején nem egzaktak. Szembenállás pedig nem jön létre semmilyen bolygó között.

* Region X - Beginning and end of Transit are visible, but the Sun sets for a short period around maximum transit.

* Region Y - Beginning and end of Transit are NOT visible, but the Sun rises for a short period around maximum transit.

Vénusz-tranzit láthatósága a Föld különböző pontjairól

A Vénusz-tranzitok időbeli ritmusa

Lucifer és Krisztus

Ezek a gondolatok a Föld külső, fizikai természetének megnyilvánulásairól szólnak, de fordítsuk tekintetünket az élet belső, szellemi területére. Ehhez bevezetésül néhány újabb Rudolf Steiner idézetet kell segítségül vennünk, hogy a Vénusz-Nap, bolygó-csillag kapcsolat mély rétegét és a múlt köddé nem váló idejébe nyúló kapcsolatuk szellemi-valós hátterét megértsük:

„Amikor visszamegyünk a régi Nap idejébe, nem találjuk meg a Kísértés semmilyen történetét! A Napot úgy találjuk, mint a hét bolygó egyikét, megtaláljuk a Vénuszt Luciferrel, mint vezetőjével; és ez a kettő, a Napszellem és a Vénusz-szellem – más szavakkal, Krisztus és Lucifer – első látásra testvérekként jelennek meg. Csak ha érzékelésünk erejét a legmagasabb szintre emeljük fel, akkor vesszük észre a különbséget közöttük. Mert a Lucifer és Krisztus közötti különbség a régi Nap idejében nem nyilvánvaló külső lényük megfigyelésében, sokkal inkább egy belső megfigyelést és tanulmányozást igényel. Ténylegesen rendkívülien nehéz külsőleg eszközt találni, hogy megmutatkozzon, hol van a különbség.

Kérem, ezért amit mondani fogok, úgy tekintsenek rá, mint egy kísérletre, hogy amennyire lehet jellemezzem a különbséget, amit a tisztánlátó érzékelés fel tud fogni Krisztus és Lucifer között az ősi Nap idejében.”

.....

„Minden rákövetkező evolúció egy közvetlen terméke annak, ami Lucifer és Krisztus abban az időben volt. A Krisztus lény, ahogy láttuk, magába vette a Világok mindent felölelő és hatalmas titkait. A Lucifer lény, akinek az volt, amit csak úgy tudok leírni, hogy „a Fény büszke alakja”, ezáltal elvesztette királyságát, elvesztette Vénusz királyságát. Más alapokon, belemenve abba, ami nagyon messzire vinne bennünket, a Planéták más szellemei is elvesztették királyságukat, vagy inkább *megváltozott a természetük*. De nem kell most érintenünk ezeket. Ami most itt fontos számunkra, a Krisztus és Lucifer közötti ellentét. Úgy történt, hogy Lucifer egyre jobban elveszítette uralmi szerepét; a Vénusz királysága fokozatosan elvált tőle. Lucifer az ő fényével **egy trónvesztett uralkodó lett**, és a Vénusz bolygónak attól fogva megfelelő uralkodó nélkül kellett léteznie, és következésképpen arra kényszerült, hogy egy visszafelé irányba mutató fejlődésen menjen keresztül. A Krisztus, azonban, az ősi Nap idejében megkapta a Világok Szavát, és ennek a Világok Szavának az a jellemzője, hogy új fényre gyújtja magát a lélekben, amely befogadta; vagyis attól az időtől kezdve a Világok Szava Krisztusban *Fénnyé* vált, és a bolygó, aminek Krisztus volt az uralkodója, a Nap, az egész bolygórendszer közepévé vált, és a többi bolygó neki alárendelt szerepbe jutott. Ugyanez érvényes szellemi vezetőikre is.”

.....

„Élővé kell tegyük magunk előtt ezeket a színeket, meg kell tanulnunk látni a különbséget, ami az ősi Nap ideje alatt jött létre Lucifer útja és Krisztus útja között. Lucifer lefelé ment, vissza kellett maradnia a fejlődésében. És hátra maradt a Hold időszak alatt is. Krisztus előre ment. A Krisztus szellem, a Nap szellem, egy olyan szellemmé vált, mely mindig előre fejlődött, amíg Ő képes lett megjelenni a Földön abban a formában, ahogy mi gyakran leírjuk. Az egész világ felé tanúsított devócióján keresztül, azon keresztül, hogy megkapta és azonosította magát az Isteni Teremtővel, a Kifejezhetetlen Szóval, hogy mindenfajta büszkeséget visszautasított, és mindig devóciót tett a helyébe a

Világok Szava felé. Krisztus, egy egyedüli bolygó uralkodójából, mely az ősi Nap ideje alatt volt, az összes bolygó uralkodójává vált, a Nap csillagé, miközben a többi bolygó a Nap birodalmának egy részévé vált.” (GA137, 1912. 06.12.)

Fentiek világossá teszik, hogy abban a bolygókapcsolatban, ami a Vénusz-tranzitban jelenik meg, amikor is a Vénusz bolygó a Nap előtt halad el, egy ősi eredetű kozmikus harc utórezgései villannak fel. A Golgotai misztérium óta Krisztus elhagyván a Napot, a Föld vezérlő szellemévé vált. A Nap régens szerepét Michael arkangyal vette át. Ez azonban mit sem változtat a tranzitok belső minőségén, szellemi erődemonstrációján.

És mi a helyzet a Vénusz bolygó uralkodó szellemével, Luciferrel, és hogy van jelen ebben a különös kozmikus-duális kapcsolatban az ember? Ennek rövid értelmezéséhez ismét Rudolf Steiner írásaira támaszkodhatunk:

„...Ennek ellenére tény, hogy ott van a felső emberben a kapcsolat a Holddal, a középső emberben a kapcsolat a Nappal, úgy a Vénusz hatásai az emberi formához kapcsolódnak, ami találkozik velünk, amikor átlépjük a beavatás küszöbét. Jegyezzék meg, hogy most arról a csillagról beszélünk, melyet ma a csillagászok „Vénusznak” hívnak....A Vénusz így Lucifer királysága. Először mi megtanuljuk a beavatáson keresztül, hogy az alsó ember, az ember, akit a harmadik héttagú embernek nevezünk, része az ember egész természetének, melyet a magasabb Istenek Lucifer királyságához osztottak. De Lucifer, azzal a módszerrel, melyről később fogunk beszélni, az *egész* ember fölött uralmat szerzett, - éppen úgy, mint Jahve vagy Jehova is az egész embert birtokba vette.” (GA137, 1912. június 11.)

Vénusz-tranzitok a távcső feltalálása óta

További vizsgálataink iránya lehet a távcső feltalálása óta megfigyelt Vénusz-tranzitok belső törvényszerűségeinek, összefüggéseinek, kapcsolatrendszereinek a feltárása az emberi civilizációban, mindazoké, amelyek a **külső** jelenségekben nyilvánultak meg. Már az „első” páros tranzit tanulmányozása különös eseményt tár fel:

1518-(1526)

Ez volt az az időszak amikor Hernán Cortez megjelent, és meghódította Mexikót. Az azték papok megjósolták, hogy ez az időszak veszéllyel telített időszak lesz, és ez az amiért II.Moctezuma megbukott a konkvisztádorokkal történő találkozásnál. Ez alatt az időszak alatt, sok természeti esemény történt Mexikóban. Az égen furcsa pajzsok jelentek meg. Több templomot felgyújtottak a mennyből leeső fények palástjai, és az emberek azt mondták a spanyol krónikaírónak, Bernardino de Sahagúnnak, hogy a tűz egy pillérjét látták, ahogy az egész évben a horizonton át lebegett.

Még megdöbbenőbb, hogy ezen eseményeket 1 évtizeddel korábban egy holdfogyatkozás előzött meg. Miután a holdfogyatkozás megtörtént, a Popocatepetl kitört.

1631-(1639)

Európában dúl a 30 éves háború, Erdélyben béke és virágzás I. Rákóczi György fejedelemsége alatt.

1761- (1769)

A hétéves háború, az első – Ausztriát kivéve – az összes kontinenst érintő világméretű konfliktus kiteljesedése és lezárása, az utolsó nagy abszolút uralkodók kora.

1874- (1882)

Az imperializmus csúcsa, gyarmatosító rablás és militarizmus, népek totális kifosztása.

2004-(2012)

Megrázó eseményekben bővelkedő XX. század van mögöttünk, és jellegét tekintve a folytonossága jelen van napjainkban is. Az emberiség mindezeket feldolgozatlan ismeretanyagként veszi tudomásul, tompán él benne.

Hihetetlen mély ellentét lakozik a tudomány, a technika fergeteges gyors fejlődése, a gazdasági élet hektikus váltakozása és a szinte állandóan jelenlévő és megnyilvánuló háborúk okozta nyomorúság, az elnyomás, a népek legyilkolása, valamint a környezet, az élő bolygó veszélyeztetettsége között. E mögött a folyamatok mögött szinte reménytelen mélységben van annak tudata, hogy **Krisztus** újból megjelent, ezúttal az éteri világban.

Korunknak e központi eseménye mellett legalább ugyanilyen súllyal kell tekintetünket a másik jelentős eseményre helyoznunk: Ahrimán közelgő testetöltésére. Szerencsére több könyv is megjelent mindkét témában, autentikusnak azonban mindenképpen Rudolf Steiner kijelentéseit kell tekintenünk. Az ő szellemtudományos munkáinak kifejtése folyamán – 1909 és 1925 között – részletesen leírta a kor krisztusi eseményeit és a fejlődéssel ellentétes irányba mutató legfontosabb mozgalmakat, melyeknek élén a két ellenerő képviselője: Lucifer és Ahrimán állt.

A kétféle rossz kimunkálása Lucifer és Ahrimán megnyilvánulásain keresztül egy életművet jelentene, melyre itt nincs lehetőségünk. Mindenkinek a maga belső szellemi impulzusa szerint kell e témával foglalkoznia, amit a mai időkben tekintetbe nem venni: vétek.

Röviden ismertetve e két ellenerő jelenvalóságát az emberi történelemben:

- Lucifer Kínában élte meg a maga emberi inkarnációját a Krisztus előtti harmadik évezred elején, Ahrimán inkarnációja várhatóan nyugaton fog megtörténni a harmadik évezredben....
- Lucifer küldetése a maga idejében ismeretlen maradt, ennek ellenére küldetése pozitívnak tekinthető, a bölcsesség eddig ismeretlen fogalomrendszerét hozta le a szellemi világból, az emberi intellektus önállóvá válását élesztette fel bizonyos módon.

- „...Ahrimánnak is lesz nyugaton egy valóságos inkarnációja, egy hús-vér Ahrimán, mielőtt még eltelt volna a Kr.u.-i harmadik évezrednek csak egy része is” (GA191, 1919. nov.01.)
- Rudolf Steiner fáradhatatlanul hangsúlyozta, hogy Ahrimán inkarnációját nem lehet és nem is szabad megakadályozni...Inkarnációja akkor lesz eredményes, úgy szolgálja a haladást, ha felismerik az emberek...ha nem ismerik fel, baljós lesz a hatása... „Az a fontos, hogy az emberiség ne aludja át Ahrimán megjelenését.” (GA191, 1919. nov.01.)

„Az ahrimáni fertőzöttség korszakát éljük. Egyáltalán észre sem veszik az emberek, hogy voltaképpen visszahúzódnak a világból, értelmüket bekebelezi a világ, és egy önállóvá váló világot teremtenek meg maguk mellett.” (GA202, 1920.11.28.)

Ahrimán hatása jelen van, letagadhatatlanul együtt élünk vele. A közelgő Vénusz-tranzit képében pedig jelen van Lucifer.

Kérdés kérdést szül: a két ellenhatalom számtalanszor „dolgozott” egymás ellen, de egymás mellett is az emberi történelem folyamán. Most a forгатókönyv melyik változatára kerül sor?

A Rudolf Steiner alkotta szoborcsoportban a Krisztus lény, az Ember reprezentánsa egyensúlyt tart a két ellenerő képviselője – Lucifer és Ahrimán – között. Most rajtunk a sor...

Források:

www.rsarchive.org [A végleges, könyvben megjelenő magyar fordítások még lektorálást igényelnek.]

www.usgs.gov

www.unisdr.org

Willi Sucher: The Drama of the Universe

Willi Sucher: Isis Sophia II.

(Nem gondolhatunk arra, hogy ebben a füzetben lehetőségünk lenne a Nap és a Vénusz további gazdag kapcsolatainak mélyebb ábrázolására, az itt olvasható írásban csak felvillantani szeretnénk a különös viszonyukat, jobbra Rudolf Steiner közlésein keresztül.)

Robert Powell

Evolúció a hermetikus asztrológia fényében

**(Könyvrészlet: Hermetikus asztrológia I., 3. fejezet
Várható megjelenés: 2012. vége)**

Magának a kozmosznak a mozgása két működési tevékenységből áll: élet kerül bele a kozmoszba kívülről az örökkévalóság által; és a kozmosz életet lehel minden dologba, mely benne van, elrendezve minden dolgot a számok és az idő rögzített és meghatározott kapcsolatainak megfelelően, a Nap működése és a csillagok mozgása által. Az idő folyamát teljes mértékben az Isten törvénye határozza meg...az égi időt az jelöli meg, hogy az égitelek visszatérnek korábbi pozícióikba, minthogy azok periodikus körforgásban vannak.

(ASCLEPIUS III, 30; ford. 349-351.old.)

Párhuzamos történelem az égen és a Földön

Az 1. fejezetben [a hivatkozott fejezetek a később megjelenő könyv fejezeteire utalnak, a ford.] bevezettük a hermetikus asztrológia exaltáció (*hypsoma*) fogalmát, különös tekintettel a Nap exaltációjára. Rámutattunk, hogy a Nap akkor van exaltációban, illetve „emelkedik fel trónjára”, amikor eléri legnagyobb magasságát, mely a nyári napforduló napján történik. Amikor a Nap ebben a legnagyobb magasságában van, akkor a legerőteljesebb: ez az exaltáció fogalma, melyet az ókori hermetikus asztrológusok tanítottak. A Nap jelenlegi exaltációja – vagyis a nyári napforduló pont jelenlegi helyzete a sziderikus zodiákuson – az Ikrek $5\frac{1}{2}^{\circ}$ -on van.

A 2. fejezetben utaltunk arra a tényre, hogy a Nap exaltációjának tradicionális helyzete a zodiákusban a Kos 19° . Leírtuk, hogy miképpen tarthatjuk ezt a Nap ősi exaltációjának, mely kb. i.e. 20.590-re volt érvényes, amikor a nyári napforduló pont a Kos 19° -on helyezkedett el. Azóta, a precessziónak köszönhetően a nyári napforduló pont visszafelé haladt a zodiákuson, eltávolodva a Kos 19° -tól, elérve a jelenlegi, Ikrek $5\frac{1}{2}^{\circ}$ -os helyzetet.

Miért lehet olyan fontos az i.e. 20.590-es időpont? Hogyan értelmezhetjük ezt az evolúció kontextusában, a hermetikus asztrológia fényében?

Először is, meg kell jegyeznünk, hogy az evolúció elsődleges jelölője nem a nyári napforduló pont, hanem a tavaszpont. A hermetikus asztrológiai tradícióban a tavaszpont zodiákusbeli helyzete az, amely egy bizonyos kor szellemi befolyásának hátterét jelzi. A nyári napforduló pont, mely 90 fokkal van előbbre a tavaszpont helyzetéhez mérve a zodiákuson, szintén egy jelzőpontként vehető számításba, mivel mozgása pontosan lépést tart a tavaszponttal (mindig 90 fokkal van előbbre a tavaszponthoz képest). Azonban inkább szokásos a „napéjegyenlőségek precessziójára” utalni, mintsem a „napfordulók precessziójára”, bár a két mozgás teljes mértékben egyenértékű.

A hermetikus asztrológiában a tavaszpont helyzete a zodiákuson a Nap deklinációs lépéseinek kezdőpontját jelöli (lásd az 1. fejezetet). Ezért ez az a pont a zodiákuson, ahol egy új szoláris impulzus – mely a sziderikus zodiákus szférájából merít – elkezd kibontakozni az év leforgása során. A természet körforgása, mely közvetlenül válaszol a Nap deklinációs mozgására (a Nap lépéseire), a növekedés egy új periódusát kezdi meg tavasszal, a tavaszi napéjegyenlőség idejének környékén (az északi féltekére vonatkozóan). Ez olyan, mintha a Nap egy új zodiákusi impulzust lélegezne be lépéseinek kezdetén, amely azután kibontakozik a növekedésen (tavasz), kiáradáson (nyár), hanyatláson (ősz) és összehúzódáson (tél) keresztül – összhangban a Nap lépéseivel, melyeket a deklinációs mozgásában tesz az év során. Ezen oknál fogva a hermetikus tradícióban a tavaszpontot az új zodiákusi erők influx [beáramlása] pontjának tartják. Ez ad életet a zodiákusi koroknak, melyeket a tavaszpontnak a sziderikus zodiákus különböző jegyeiben való állása határoz meg, a napéjegyenlőségek precessziójának megfelelően.

Mai korunkban, a hermetikus asztrológiában és a sziderikus asztrológiában a tavaszpont helyzete a Halak $5\frac{1}{2}^\circ$ -on van meghatározva a sziderikus zodiákusban.¹ Ez – és nem a nyári napforduló pont zodiákusi hosszúsági foka az Ikrek $5\frac{1}{2}^\circ$ -on – tekinthető az evolúció asztrológiai indikátorának. Abból kifolyólag, hogy a tavaszpont jelenlegi helyzete a Halak jegyben található, a jelenlegi korunkat a *Halak korának* nevezik. Mivel tudjuk a tavaszpont precessziójának mértékét, kiszámolható, hogy mikor fog az belépni a Halakból a Vízöntő jegyébe. A tényleges dátum, amikor a tavaszpont be fog lépni a Vízöntő jegyébe, az i.sz. 2375-ös év, mely a Halak korának végét és a *Vízöntő korának* a kezdetét jelzi.²

Ha követjük a napéjegyenlőségek precesszióját – a tavaszpont regresszióját a sziderikus zodiákus jegyein keresztül –, körülbelül 2160 év hosszúságú, különböző korok körvonalazódnak. Egy asztrológiai kor átlagos hossza – 2160

---

¹ Neil Michelsen, *The American Sidereal Ephemeris* (San Diego, 1981) szerint a tavaszpont hosszúsági foka 1983. február 10-én volt pontosan Halak $5\frac{1}{2}^\circ$.

² A Vízöntő kor kezdetére kiszámított dátum – i.sz. 2375 – majdnem pontosan egyezik a Michelsen által számított dátummal, *Sidereal Ephemeris*, bev., melyet ő i.sz. 2376-ra tesz.

év – annak az időhossznak felel meg, mely ahhoz szükséges, hogy a tavaszpont 30 fokot (a zodiákus egy jegyét) tegyen meg precesszióban, 72 év alatti 1 fok mértékkel számolva ($30 \times 72 = 2160$). A tavaszpont mozgásának jelenlegi sebessége enyhén gyorsabb, mint 1 fok 72 év alatt; közelebb van a $71\frac{1}{2}$ év alatti 1 fok mértékhez. De ha a tavaszpont mozgását az egész zodiákuson keresztül végigkövetjük – végig a tizenkét jegy teljes körén –, egyértelmű, hogy a precesszió egy 72 év alatti 1 fok átlagos mértéket eredményez. Ez azt jelenti, hogy a napéjegyenlőségek precessziójának teljes köre 25.920 évig tart, amely az a szükséges időhossz, melyet a tavaszpont tizenkét zodiákusi jegyen keresztüli áthaladása igényel, átlagosan 2160 évvel számolva az egy jegyen keresztüli áthaladást ($12 \times 2160 = 25.920$). A következőkben – az egységesség kedvéért – azzal a feltételezéssel élünk, hogy a precessziós ráta pontosan 1 fok 72 év alatt, mely pontosan 2160 év hosszúságú zodiákusi korokat eredményez.

A hermetikus gondolkodásmódnak megfelelően, a kozmoszban előforduló minden eseménynek megvan a párhuzamos megfelelője a Földön. A hermetikus álláspontból nézve párhuzamos történések jönnek létre az égbolton és a Földön. A tavaszpont helyzete a zodiákus egy bizonyos jegyében – életet adva egy zodiákusi kornak – a kozmikus történelem egy tényeként tekinthető. A hermetikus gondolkodású ember számára – a hermetikus axiómát „amint lent, úgy fent” alkalmazva – minden egyes zodiákusi kor a kozmikus történelemben („fent”) tükröződik a Földön („lent”). A hermetikus asztrológiában, a földi történelemben („lent”) tükröződő történelmi időszakokat – melyek tükrözik a kozmikus történelem zodiákusi korszakainak kibontakozását – *kulturális korszakoknak* nevezik. De mielőtt rátérnénk, hogy a kulturális korszakok – 2160 év hosszú történelmi időszakok – hogyan kapcsolódnak az egymás után következő zodiákusi korokhoz, egy általánosabb kérdést kell megvizsgálnunk, mely a jelenség természetéről szól a napéjegyenlőségek precessziójához kapcsolódóan. Milyen jelenséget figyelhetünk meg a Földön („lent”) – az egész emberiséget tekintve –, mely „válaszol” a napéjegyenlőségek precessziójára („fent”)?

A hermetikusan gondolkodó ember számára a történelem sokkal több, mint a darwini „életért való küzdelem”, illetve a „legegészségesebb túlélése”. Ezeknek a koncepcióknak a biológiai élet alacsonyabb szintjein lehet ugyan értelme, de az ember fejlődésének leírására alkalmatlanok. A hermetikus tanításnak megfelelően:

*A legfőbb Isten gondoskodik rólunk és megvéd a gonosz ellen, amennyire az lehetséges, azzal, hogy megajándékozta az emberek tudatát intellektussal, tudással és intuícióval. Ezeknek az ajándékoknak köszönhető az, hogy magasabban állunk a vadállatoknál; és ezekkel és csak ezekkel vagyunk képesek elkerülni a gonosz csapdáit, csalásait és korrupcióit.*³

---

³ Asclepius II, 16a (ford. Walter Scott, *Hermetica*, Oxford, 1924; repr. Boulder, 1982, 315.old.).

Az ember teljesen más természetű képességekkel és tulajdonságokkal rendelkezik, mint az állatvilág. Ezek a magasabb képességek – azok, melyeket „szelleminek” nevezhetünk – teszik lehetővé számára, hogy kiemelkedjen a természet vak, ösztönös életéből, és adják meg a lehetőséget, hogy különbséget tegyen a jó és a gonosz között. A nagy vallások – mindenekfölött az alapítói és a képviselőik által adott példákat tekintve – tanúskodnak arról a tényről, hogy az ember rendelkezik azokkal a képességekkel, melyek a fejlődés egyre magasabb stádiumaiba vihetik el. Hermész, Püthagorasz, Platón, Plotinus, Paracelsus, Jakob Böhmé – csak hogy pár nevet említsünk azok közül, akik reprezentáltak és hozzájárultak a hermetikus tradícióhoz –, mind tanúskodott arról, hogy az embernek lehetősége van a tudás magasabb képességeinek kifejlesztésére. A történelem hermetikus nézete egyfajta tudati iskolázás, ahol a történelmi előrehaladás azt a lehetőséget jelenti az individualitás számára, hogy a tudatosság mindig magasabb szintjére jusson el. Ez részben azzal érhető el, hogy a fejlődés egy szellemi útját követi valaki, mint például a beavatás hermetikus útját,⁴ részben pedig a természetes fejlődés útján az evolúción keresztül.

Az, hogy az evolúció egy támogató tényező az ember szellemi fejlődésében, nyilvánvaló abból, ha összehasonlítjuk a modern ember fejlett képességeit a görögök, vagy még korábban, az egyiptomiak képességeivel. Más szóval, különböző tudatossági szintek léteznek, melyek a különböző történelmi korszakokban kerülnek kifejezésre, és ebben a jelenségben válik egyértelművé a párhuzam az emberi történelem és a kozmikus történelem között. Ahogyan a kozmikus történelem előrehalad – melyet a napéjegyenlőségek precessziója, vagyis a tavaszpont egymást követő zodiákusi jegyeken keresztüli hátrálása jelez –, létrejön a földi történelemben, itt, lent, egy válasz-szerű fejlődés az emberi tudatosságban. Ez manifesztálódik történelmileg úgy, mint a különböző kultúrák felemelkedése és hanyatlása: az egyiptomi civilizáció, a görög, a római civilizáció stb. Ha ránézünk ezekre az egymást követő civilizált kultúrákra, a tudatosság egyfajta fejlődése fejeződik ki bennük. Sőt, ez az előrehaladás a tudatosságban úgy látható, mint ami határozott állomásokon keresztül történik meg. Róma polgárai Augustus császár uralkodása idején tisztán kivehetően egy más szintű tudatosságot fejlesztettek ki, mint a Nílus mentén lakók Ekhnaton fáraó uralma alatt. A különböző történelmi időszakokat, melyeken keresztül a tudatosság különböző szintjei fejlődnek – egybevágóan a különböző civilizációk és kultúrájuk emelkedésével és hanyatlásával – *kultúrkorszakoknak* (*kulturális korszakoknak*)* hívjuk. De hogyan határozhatók meg a kultúrkorszakok? Milyen

---

⁴ A beavatás hermetikus útját, egy modern, keresztény formában, a *Meditations on the Tarot* írja le (ford. R. Powell, Amity, Warwick NY, 1985).

* A szerző legjobb tudomása szerint, a *kultúrkorszak* (*kulturális korszak*) kifejezést először Rudolf Steiner használta, hogy leírja a civilizáció felemelkedésének és bukásának fő ciklusait.

kapcsolódás van a hermetikus asztrológiában a kultúrkorszakok és az asztrológiai korszakok között? Milyen természetű a kapcsolódás közöttük?

Kultúrkorszakok

Az ezekre a kérdésekre adott válasz a történelem egy áttekintését fogja adni, melyből ki fog derülni, hogy a kultúrkorszakok pontosan párhuzamosan folynak az asztrológiai korokkal. Ahogyan létezik egy egymásutániség az asztrológiai korszakokban, melyek mind 2160 év hosszúságúak, és melyeket a tavaszpont zodiákusi jegyeken keresztüli regressziója határoz meg, úgy létezik – párhuzamosan a Földön – a kultúrkorszakok egy sorozata, melyek szintén 2160 év hosszúságúak, és egybeesnek az egymásra következő kultúrák emelkedésével és hanyatlásával. Ez a hermetikus asztrológia által feltárt történelmi perspektíva, ami az égbolt és a Föld párhuzamos történéseinek elvén alapszik. Továbbá, lehetségessé válik az i.e. 20.590-es dátumot kapcsolatba hozni az evolúció ezen hermetikus nézőpontjával, és ezáltal némi elképzelést alkotni ennek az időpontnak a jelentőségéről.

Először is, különböző tényezőket szükséges megfontolás tárgyává tenni, melyek közül a legfontosabb az, hogy a kultúrkorszakok párhuzamosan folynak az asztrológiai korokkal, de nem azonosak velük. Mindig van egy időbeli eltolódás az asztrológiai kor kezdete és az annak megfelelő kultúrkorszak kezdete között. A különböző asztrológiai korok dátumai – visszafelé haladva az időben az i.sz. 2375-ös számított évtől (a Vízöntő korának kezdő dátumától) – a 2. táblázatban vannak felsorolva, ahol minden egyes kor hosszát pontosan 2160 évnek tekintjük. **

** Itt a számításaink szerinti i.sz. 2375 évet adtuk meg a Halak kor végeként/Vízöntő kor kezdeteként. Ez majdnem pontosan egyezik a Neil Michelsen által számított dátummal, *The American Sidereal Ephemeris* (San Diego, 1981), bev., ahol a 2376 van feltüntetve a Halak kor végeként. A 2. táblázatban a Halak korának kezdeteként az i.sz. 215-öt feltételeztük, pontosan 2160 évvel 2375 előtt. A 2160 éves ritmus feltételezi, hogy a precesszió pontosan 1 fok 72 év alatt, vagyis 2160 év ($30 \times 72 = 2160$) szükséges a tavaszpontnak, hogy a zodiákuson 30 fokot haladjon visszafelé. Ez a 2160 évre vonatkozó feltételezés minden zodiákusi kor tekintetében – mely a 2. táblázatban megjelenik – akkor jogos, ha a precesszió egész ciklusát vesszük figyelembe, minthogy a precesszió átlagos mértéke majdnem pontosan 1 fok 72 év alatt, ha az egész ciklust számításba vesszük. Egy adott zodiákusi koron belül, azonban, a precesszió mértéke enyhén fluktuálhat, egy olyan zodiákusi kort eredményezve, mely nem pontosan 2160 év hosszúságú, és ebben az esetben a 2. táblázatban felsorolt adatokat ennek megfelelően kell kiigazítani. Például, a *The American Sidereal Ephemeris*-ben az i.sz. 221-es dátum van megadva a Halak kor kezdeteként, ami hat éves különbséget eredményez a 2. táblázatban feltüntetett időponthoz képest. Ez a különbség azért keletkezik, mert a precesszió jelenlegi

2. táblázat
Asztrológiai korok dátumai
(a tavaszpont zodiákusi jegyeken keresztüli regressziója határozza meg)

Vízöntő	23546 -	21386
Bak	21386 -	19226
Nyilas	19226 -	17066
Skorpió	17066 -	14906
Mérleg	14906 -	12746
Szűz	12746 -	10586
Oroszlán	10586 -	8426
Rák	8426 -	6266
Ikrek	6266 -	4106
Bika	4106 -	i.e. 1946
Kos	i.e. 1946 -	i.sz. 215
Halak	i.sz. 215 -	2375
Vízöntő	2375 -	4535

A 2. táblázatból láthatjuk, hogy az i.e. 20.590-es dátum a Bak korába esik. De milyen összefüggés van a kulturális történelem és a 2. táblázatban felsorolt dátumok között? Lehetséges egyáltalán bármilyen kulturális történelemről beszélni egy ilyen távoli időpontra nézve?

Kiindulópontként nézzük meg Hugo Winckler állítását a babiloni kultúráról írt könyvéből:

A naptárreformot, mely meghatározta a Kosba való belépést, igazolja a történelem. A reformot Babilon Nabonassar királya vitte véghez. A Kos korát i.e. 747-től számítjuk, az ő uralkodásának kezdetétől, és ezt a dátumot használta az ókor egész asztronómiája és kronológiája.⁵

Hugo Winckler helyesen fogalmaz, mikor azt állítja, hogy a Nabonassar éra i.e. 747-ben kezdődött, és ezt az időpontot használták az ókor asztronómiájában és kronológiájában, mivel hasznát vette annak Ptolemaiosz is, aki ezt írta: „Ettől az időponttól kezdve birtokoljuk az ősi megfigyeléseket, melyeket a gyakorlatban a

---

mértéke közelebb van az „1 fok 71½ év alatt” mértékhez, az „1 fok 72 év alatt” mérték helyett. Mivel a precesszió mértéke fluktuál az átlagos „1 fok 72 év alatt” körül, a 2. táblázatban felsorolt adatok átlagos dátumokként tekinthetők, amelyektől a tényleges dátum néhány évvel eltérhet.

⁵ Hugo Winckler, *Die babylonische Kultur in ihren Beziehungen zur Unsrigen* (Leipzig, 1902), 36.old.

mai napig folytatnak.”⁶ A Nabonassar éra a Thoth (egyiptomi) hónap első napján kezdődött el i.e. 747-ben, mely azonos i.e. 747. február 26.-val a Julianus-naptár szerint.⁷ Azonban, ahogyan az a 2. táblázatból látható, összeegyeztethetetlen az asztronómiai tényekkel Wincklernek az az állítása, hogy „A Kos korát i.e. 747-től számítjuk”. (A 2. táblázat i.e. 1946-ként sorolja fel a tavaszpont belépését a Kosba – mely a Kos korának kezdetét jelöli csillagászati értelemben.) Egy 1199 éves eltérés figyelhető meg a tavaszpont Kos jegybe történő belépésének csillagászati időpontja (i.e. 1946) és a kulturális korszak – melyet Hugo Winckler a „Kos korának” nevez – között, mely i.e. 747-ben kezdődött. Ez az 1199 éves periódus ténylegesen az időeltérés egy új asztrológiai kor és a neki megfelelő kultúrkorszak kezdete között. Csakis a Kos *kultúrkorszakának* értelmében – és nem a Kos asztrológiai kora értelmében – azonosíthatta Hugo Winckler az i.e. 747-ben kezdődő időszakot a „Kos koraként”.

Más szóval, az égbolt és a Föld párhuzamos történelmének hermetikus koncepciója szerint, az új kor a kozmikus történelemben i.e. 1946-ban kezdődött – a Kos asztrológiai kora, melyet a tavaszpontnak a Kos sziderikus jegybe való belépése jelöl –, és ezzel párhuzamosan, de egy 1199 éves időeltérés után, kezdődött el a *Kos kultúrkorszaka* a földi történelemben, i.e. 747-ben. Ezt világosabbá tehetjük, ha közelebbről szemügyre vesszük az i.e. 747-es dátumot, hogy lássuk, vajon az tényleg egy új kulturális korszak kezdetét jelöli-e.

Ékírásos szövegek megfejtésének segítségével megerősítést nyert Ptolemaiosz (fentebb idézett) állítása az i.e. 747-es évvel kapcsolatban. Az ékírásos források alapján egyértelmű, hogy a dátumozott csillagászati megfigyelések feljegyzése az i.e. nyolcadik század közepén kezdődött el.⁸ Ezen felül, Róma alapítása is az i.e. nyolcadik század közepén történt, és egy forrás – Quintus Fabius – az i.e. 747. április 21-t adja meg Róma alapításának időpontjaként.⁹ Ez egy új kultúra kialakulására és egy régi kultúra átalakulására mutat rá: Rómában, mely ekkor alakult, és Babilonban, ahol elkezdtek csillagászati megfigyeléseket lejegyezni. Ehhez hasonlóan, sokan úgy gondolják, hogy körülbelül az i.e. nyolcadik század közepén írta Homérosz a nagy epikus költeményeit – az *Íliászt* és az *Odüsszeiát* –, melyek irányfényként szolgáltak a görög kulturális életben több száz évig. Nem sokkal Homérosz után, a görög filozófia nagy kulturális impulzusa elkezdett testet ölteni a görög kultúrában, annak belső, lényegi elemeként.

Mindezen események és eredmények jelzésként szolgának arra nézve, hogy egy új kultúra kezdődött az i.e. nyolcadik század közepe környékén. Amennyiben ez az új kor összefügg a Kossal, ahogyan Hugo Winckler írja,

⁶ Ptolemy, *Almagest* III; a K. Manitius által készített német fordításból (2 kötet; Leipzig, 1912, 1913), I.kötet, 183.old.

⁷ Vö. Neugebauer, HAMA III, 1066.old.

⁸ Vö. Abraham Sachs, „Babylonian Observational Astronomy”, *Philosophical Transactions of the Royal Society of London*, A sorozat, 276. kötet (1974), 43-50.old.

⁹ Vö. Alan E. Samuel, *Greek and Roman Chronology* (Munich, 1972), 249.oldaltól.

akkor ez nem az i.e. 1946-tól i.sz. 215-ig tartó periódust jelenti (lásd a 2. táblázatot), hanem inkább egy párhuzamos 2160 éves időszakot, mely i.e. 747-től i.sz. 1414-ig tartott. Az előbbi időszak a Kos *asztrológiai* kora, az utóbbi viszont a Kos *kulturális* kora. Itt a kozmikus történelem és a Földön lezajló párhuzamos történelem kérdéséről van szó. A kozmikus történelem eseményeként belépett a tavaszpont a Kos jegyébe i.e. 1946-ban; majd egy 1199 éves fáziskülönbséggel, i.e. 747-ben, párhuzamos történésként a földi történelemben, elkezdődött a Kos kulturális kora. De miért jön létre időhézag? Mi a jelentősége az 1199 éves periódusnak?

Tizenkét évszázad időeltolódás

Az új asztrológiai kor kezdete és az annak megfelelő kultúrkorszak kezdete közötti időeltolódás egy fokozatos transzformációra mutat rá, amely tudatalatti módon kezdődik el, és a tudatba csak egy bizonyos hosszúságú idő elteltével tör fel. A tavaszpont zodiákusi jegyeiken keresztüli haladása a tudatosság átalakulásával van összefüggésben, ahol a tudatosság új fázisai a zodiákus újabb jegyeihez kapcsolódóan születnek meg. Azonban az új tudati szintre történő átalakulásra nincs azonnali hatással az, hogy a tavaszpont új jegybe lép be a zodiákuson. Ehelyett, kezdetben az a tudatalatti rétegekre van hatással, és azután hatol át a tudatosságig – kezd el kulturális impulzusként működni –, csak miután a transzformáció elért már egy bizonyos szintet. A fáziskülönbség annak az időnek a kifejeződése, amely a tudati transzformáció működésbe lépéséhez szükséges, amíg az belép a tudatosság tudatos rétegébe, és elkezdhet azután a külvilágban is kulturális impulzusként működni.

Ha a tudatalatti rétegek és tudatos rétegek egymáshoz képesti arányát 5:4-hez vennénk, akkor az átalakulás a tudatossági szintre a periódus öt-kilenced részének eltelte után törne fel, amely alatt az átalakító impulzus már működésben volt. Az 5:4 arány a 2160 éves időszakot $1200 + 960$ évre osztja fel, mivel az 1200 a 2160 öt-kilenced része. A pontos periódus azonban nem 1200 évig tart, hanem 1199 évig, amely a Vénusz bolygóval kapcsolatos csillagászati jelenséggel függ össze. Ez az utóbbi jelenség ad kulcsot az időeltolódás értelmezéséhez, mely az új asztrológiai kor és annak történelmi testet öltése, vagyis az új kultúrkorszak kezdete között lép fel.

A Vénusz pentagram

Miért kellene a Vénusz bolygó 1199 éves csillagászati ritmusának meghatároznia az időeltolódást egy asztrológiai kor és az annak megfelelő kultúrkorszak kezdete között? Mi köze ennek a csillagászati ritmusnak ahhoz az

átalakulási folyamathoz, melyben az új zodiákusi impulzus kulturális impulzussá válik?

A következőkben bemutatjuk a „Vénusz pentagramot” (lásd a 10. ábrát), mellyel kapcsolatosan látni fogjuk, hogy a Vénusz pentagram sziderikus zodiákus menti körbeforgásának időtartama 1199 évet tesz ki. A tavaszpont (a napéjegyenlőségek precessziója) mozgásához hasonlóan, a Vénusz pentagram forgása is visszafelé irányú, vagyis az hátrafelé halad a sziderikus zodiákuson keresztül. Ugyanakkor, miközben a tavaszpontnak 25.920 évre (12×2160) van szüksége, hogy végighaladjon visszafelé a zodiákus tizenkét jegyén, a Vénusz pentagram az egész zodiákust 1199 év alatt teszi meg retrográd mozgásban.

Annyi idő alatt, mely a napéjegyenlőségek precessziójának sziderikus zodiákuson keresztüli teljes köréhez szükséges (25.920 év), a Vénusz pentagram körülbelül $21\frac{1}{2}$ forgást végez ($21\frac{1}{2} \times 1199 = 25.778\frac{1}{2}$ év). A Vénusz pentagram ciklusának (1199) aránya a napéjegyenlőségek precessziójához (25.920) kicsivel kevesebb, mint az $1/24$ arány, ami az egy óra aránya az egy naphoz. Más szóval, ha a teljes precessziós kört egy „világnaphoz” hasonlítjuk, akkor a Vénusz pentagram forgása egy „világóra” haladásához hasonlatos. Amikor egy új asztrológiai kor elkezdődik, melyet a tavaszpont új zodiákusi jegybe történő belépése jelez, egy „világórának” még el kell telnie, mielőtt az új zodiákusi impulzus elkezd kulturális jelenséggé kifejeződni, és ezt az időtartamot méri a Vénusz pentagram rotációja. Az új impulzus elkezd működni szellemi szinten mihelyst a tavaszpont belép a zodiákus új jegyébe, de át kell szűrődnie a kozmikus birodalmakból, és a Vénusz pentagram forgása szolgálja a kozmikus erők közvetítését a zodiákus világából. A Vénusz pentagram úgy működik, mint egyfajta kozmikus átalakító, lefelé közvetíti a zodiákusi impulzust, mely nagyon magas szinten működik, egy religiós szinten, hogy szociális impulzussá válhasson, mely egy inkább emberiségre vonatkozó szinten fejti ki hatását.

A *Hermetica* – írások, melyek Hermész Triszmegisztosznak tulajdonított tanításokat tartalmaznak – sorsa példát ad a Vénusz pentagram 1199 éves ritmusának működésére. Walter Scott kutató szerint, aki lefordította a *Hermeticát* angolra, „a latin *Asclepius* könyv III. görög eredetijét az i.sz. 270 körüli egy vagy két éven belül írták”.¹⁰ 1199 évvel később Marsilio Ficino a firenzei Platonikus Akadémiáról a *Corpus Hermeticum* latinra fordításán dolgozott, melyet 1471-ben adtak ki.¹¹ Mind az *Asclepius*, mind pedig a *Corpus Hermeticum* a *Hermeticához* tartozik, olyan írásokhoz, melyek a keresztény kor korai századaiban élő hermetikuskok vallásos kinyilatkoztatásokat tartalmazó szövegeiből állnak. Ami abban az időben megnyilatkozott, egy religiós impulzus részeként, egy szociális impulzus részévé vált – tizenkét évszázaddal később – a reneszánsz ideje alatt, mely a firenzei Platonikus Akadémiából áradt szét, a reneszánsz kultúra szívéből. Hermész Triszmegisztosz kinyilatkoztatása,

---

¹⁰ Walter Scott, *Hermetica* (Oxford, 1924; repr. Boulder, 1982), 8.old.

¹¹ Ugyanott, 17.old.

ahogyan azt leírták a *Hermeticában*, az új zodiákusi kor, a Halak korának kezdete körül történt.¹² Ez kulturális impulzusként bukkant fel újra a reneszánsz Olaszországban, tizenkét évszázaddal később, a megfelelő kultúrkorszak korai részében. Ez csak egy példa a Vénusz pentagram 1199 éves ritmusára, mely szemlélteti, hogy hogyan válhat egy relígiós impulzus szociális impulzussá tizenkét évszázaddal később.

Annak érdekében, hogy megértsük a Vénusz 1199 éves periódusának létrejöttét, segítségünkre szolgál, ha előbb a Vénusz-periódus rövidebb, 8 éves periódusára tekintünk. Majdnem pontosan nyolc év elteltével a Vénusz visszaérkezik ugyanahhoz a sziderikus hosszúsági fokhoz (sziderikus periódus), miközben szimultán módon visszaérkezik ugyanabba a fázisba is a Naphoz képest (szinodikus periódus). Vagyis, nyolc év alatt a Vénusz egész számú sziderikus körforgása és egész számú szinodikus periódusa jön létre, melyet a következő egyenlet segítségével fejezhetünk ki hozzávetőlegesen:

8 napév = Vénusz 5 szinodikus periódusa = Vénusz 13 sziderikus körforgása.

A szinodikus periódus egy olyan időszak, mely a Vénusz és a Nap két egymást követő együttállása között jön létre, ahol az együttállások azonos típusúak, vagyis vagy mindkettő inferior [alsó], vagy mindkettő superior [felső] együttállás. (Egy inferior konjunkció akkor jön létre, amikor a Vénusz a Föld és a Nap között áll, egy superior együttállás pedig akkor, amikor a Vénusz a Nap másik oldalán van, a Nap mögött.) A szinodikus periódus, amely alatt a Vénusz minden lehetséges fázison átmegy a Naphoz való viszonyában, 583,9205 napig tart. A Vénusz sziderikus körforgása 224,7008 napot vesz igénybe, azt az időtartamot, amely alatt a Vénusz megkerüli a Napot a pályáján, a sziderikus zodiákus tizenkét jegyén keresztül, hogy visszatérjen a zodiákus ugyanazon állócsillagával való együttállásba. Behelyettesítve ezeket az értékeket a fenti egyenletbe, belefoglalva a napév hosszát is (365,25636 napot vesz igénybe a Napnak – látszólagosan –, hogy végigmenjen a sziderikus zodiákuson), az egyenlet a következőképpen fejezhető ki:

$$\begin{aligned} 8 \text{ napév (sziderikus)} &= 8 \times 365,25636 = 2922,0508 \\ 5 \text{ szinodikus Vénusz-periódus} &= 5 \times 583,9205 = 2919,6025 \\ 13 \text{ sziderikus Vénusz-periódus} &= 13 \times 224,7008 = 2921,1104 \end{aligned}$$

A hozzávetőleges különbségek 2,45 napot és 0,94 napot tesznek ki, mivel $2922,0508 - 2919,6025 = 2,4483$ és $2922,0508 - 2921,1104 = 0,9404$.

¹² A Halak kora i.sz. 215-ben kezdődött (lásd a 2. táblázatot). Azonban Hermész Triszmegisztosz korábbi revelációi Egyiptomban a Kos korában történtek, melyről számos egyiptomi írás tanúskodik, vö. P. Boylan, *Thoth, the Hermes of Egypt* (London, 1922).

Az évre vonatkozóan (melyet a nyolc sziderikus napév periódusa ad meg), a Vénusz ugyanazzal a csillaggal minden nyolc év elteltével 0,94 nappal korábban kerül együttállásba, a Nappal való ugyanolyan fázisba pedig 2,45 nappal korábban tér vissza minden nyolc évben. Itt a Vénusz sziderikus és szinodikus periódusa közötti eltérés $2\frac{1}{2}$ napot jelent. Ez egy nagyon jó közelítő érték, és érthető, hogy a babiloniak miért használták a Vénusz 8 éves periódusát a bolygó mozgásainak számítására.¹³

Ahhoz, hogy eljussunk az 1199 éves Vénusz-periódushoz a 8 éves periódustól, segítségül megvizsgálhatjuk az ábrát a Vénusz és a Nap inferior együttállásairól, a sziderikus zodiákus keretében, nyolc éves időtartamot tekintetbe véve (lásd a 10. ábrát). Nem beleszámítva a Vénusz és a Nap inferior együttállását a 8 éves Vénusz-periódus kezdetén, öt inferior együttállás jön létre a nyolc év leforgása alatt. A Vénusz mozgásainak szabályossága miatt, melyben ötször kerül inferior együttállásba a Nappal egy nyolc éves időszak alatt, ezen inferior konjunkciók zodiákusi hosszúsági fokai többé-kevésbé egyenlő távolságban vannak egymástól, 144 fokos közökben a zodiákuson körbe. Ha követjük az utat az egyik inferior együttállástól a következőig, egy pentagram alakzata (ötágú csillag) rajzolódik ki. Azonban, ahogyan az a 10. ábrán látható, az ötödik inferior együttállás (5), mely befejezi a pentagramot, nem esik pontosan egybe a kezdeti kiindulóponttal (0). Ez azért van így, mert a nyolc éves periódus nem egzakt. Valójában, a pentagram ötödik pontja, melyet az ötödik inferior konjunkció jelöl ki (5), körülbelül 2,4 fokra esik a kezdő konjunkciótól (0). A pentagram pontjai visszafelé haladnak körülbelül 2,4 fok mértékben nyolc év alatt, és így a Vénusz pentagram rendületlenül forog visszafelé a sziderikus zodiákuson keresztül.

Látható, hogy a Vénusz egy új periódusa származtatható abból az időhosszból, melyet a Vénusz pentagram teljes köre visszafelé a zodiákuson igénybe vesz. Mennyi a Vénusz pentagram sziderikus zodiákuson keresztüli körbefordulásának időtartama?

Mivel a pentagram regressziójának mértéke hozzávetőlegesen 2,4 fok nyolc év alatt, így a regresszió teljes köre a 360 fokos zodiákusi körön körülbelül $(360/2,4) \times 8 = 1200$ évig tart. A pontos időkapcsolat a következőképpen alakul:

1199 napév = Vénusz 750 szinodikus periódusa = 1949 sziderikus körforgás.

Mivel egy (sziderikus) napév 365,25636 napból áll, a Vénusz egy szinodikus periódusa 583,9205 napot tesz ki, a Vénusz egy sziderikus körforgása pedig 224,7008 napos, ez az időkapcsolat a következőképpen fejezhető ki napokban:

$$1199 \text{ napév (sziderikus)} = 437.942,3756 \text{ nap}$$

¹³ Vö. B.L. van der Waerden, *Science Awakening* (Leiden, 1974), II.kötet, 275-276.old.

750 szinodikus Vénusz-periódus	= 437.940,3750 nap
1949 sziderikus körforgás	= 437.941,8592 nap

Itt a hozzávetőleges differencia 2 nap és fél nap, mivel $437.942,3756 - 437.940,3750 = 2,0006$ és $437.942,3756 - 437.941,8592 = 0,5164$.

Meg kell jegyeznünk, hogy mivel minket a Vénusz pentagram sziderikus zodiákushoz képesti forgása érdekel, a sziderikus napéveket vesszük figyelembe a fenti számításban. (A sziderikus napév 365,25636 nap hosszú, amely időhossz alatt a Nap végigmegy a sziderikus zodiákus tizenkét jegyén, visszatérve együttállásba ugyanazzal az állócsillaggal.) Ha ránézünk a fenti kalkulációnál jelentkező különbségekre, egyértelmű, hogy csupán két nappal az 1199 (sziderikus) napév befejezése előtt a Vénusz visszatér ugyanabba a fázisba a Naphoz képest (szinodikus periódus), és $\frac{1}{2}$ nappal az 1199 (sziderikus) napév befejezése előtt a Vénusz ismét együttáll ugyanazzal az állócsillaggal (sziderikus periódus). Itt egy $1\frac{1}{2}$ napos eltérés mutatkozik a Vénusz sziderikus és szinodikus periódusa között. Ebből nyilvánvalóvá válik, hogy az 1199 éves Vénusz-periódus még pontosabb is, mint a 8 éves periódus.

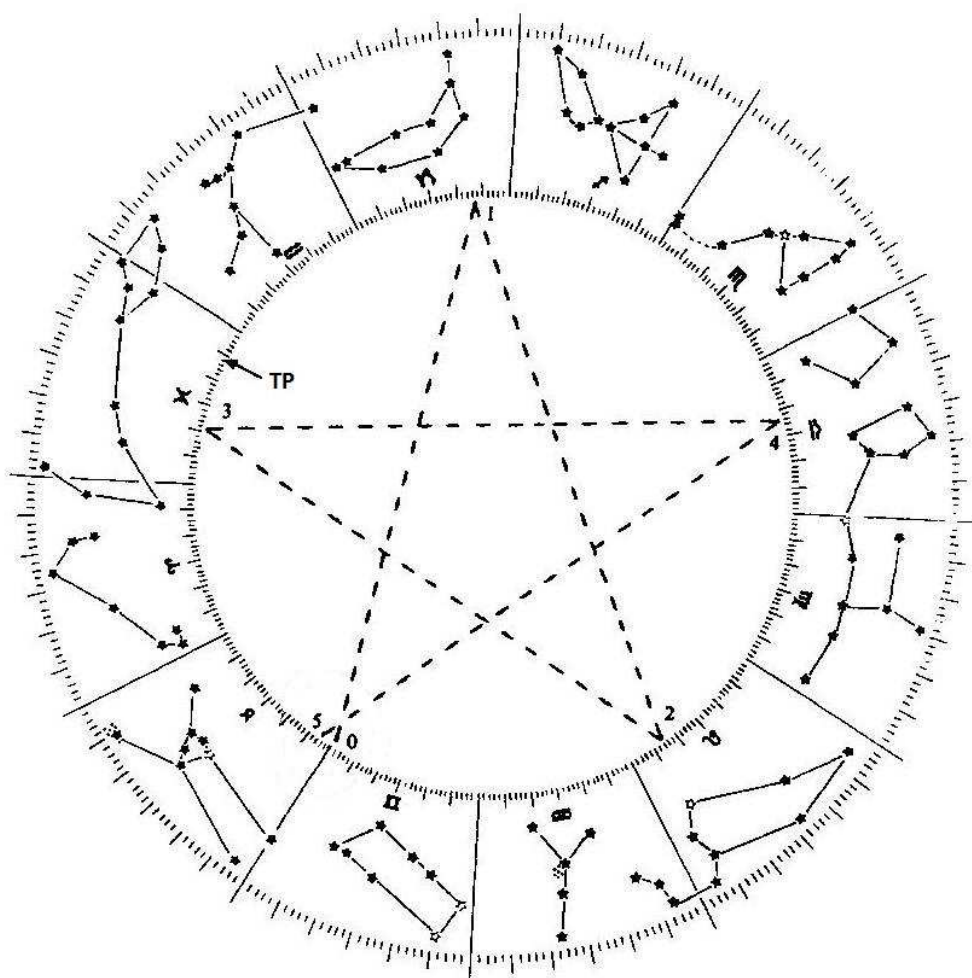
Hozzá kell tennünk azt is, hogy 1199 sziderikus napév 1199,0464 tropikus napévvel egyenlő, ahol a tropikus év – az az időtartam, amely alatt a Nap visszatér a tavaszponthoz (365,2422 nap) – az év hagyományos mérőszáma. Ebben a konvencionális időszámításban kifejezve, 1199 sziderikus napév 1199 év és 17 napnak felel meg (= 1199,0464 év). Ha egyenlővé tesszük a Vénusz pentagram sziderikus zodiákuson keresztüli rotációját az időeltolódással, mely egy asztrológiai korszak és az annak megfelelő kultúrkorszak kezdete között áll fenn, az időeltérés 1199 évet és két és fél hetet tesz ki.

A Vénusz pentagram ciklusát (750 szinodikus periódus 1199 év és 15 nap alatt) úgy tekinthetjük, mint a tudatosság – egy adott asztrológiai korban lezajló – fokozatos átalakulásának egyfajta kozmikus indikátorát. Itt egy analogikus képet alkothatunk egy virág növekedésével. Elültetjük a magot, az gyökeret és szárat ereszt; a szár leveleket hajt, és végül a virág virágozni kezd. Ezzel analógiában, a tudatosság egy új állomásának kifejlődése érdekében a mag elvetésre kerül, mikor a tavaszpont belép a zodiákus egy új jegyébe. A Vénusz keringése a mutató (mérlegnyelv) az átalakulási folyamat irányában, mely a régítől az új tudatosság felé tart – analógiában egy láthatatlan „szár” növekedésével. Ez végül „virágot” hoz – mely utóbbi kulturális impulzusok virágzását jelenti, melyek a tudatosság új szintjéből születnek, miután a szár virágot hozott a tudatba. Ez a növekedés egy 1199 éves időtartam alatt történik meg, mely a Vénusz pentagram zodiákuson keresztüli forgásában tükröződik.

10. ábra

A Vénusz pentagram

A Vénusz inferior együttállásai a Nappal, 1980-1988, a sziderikus zodiákus keretében, a tavaszponttal (TP) a Halak 5½°-án ebben az időszakban.

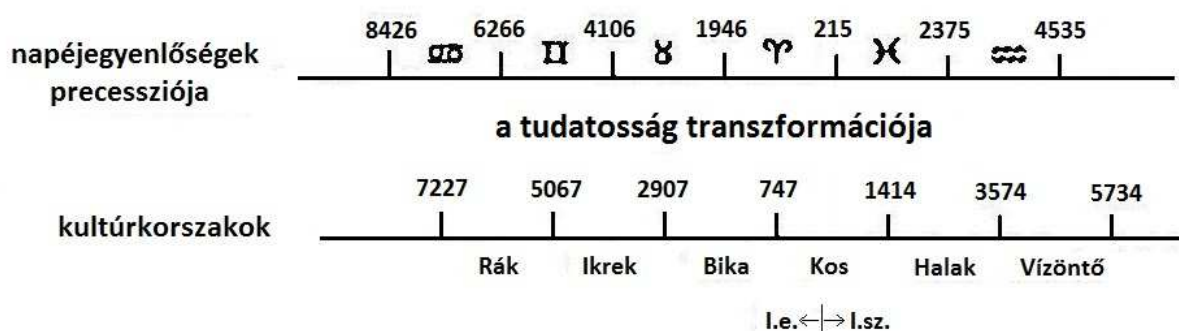

Konjunkciók	Dátum	Hosszúsági fok a sziderikus zodiákusban a legközelebbi ½ fokhoz
0	1980. június 15.	Bika 30°
1	1982. január 21.	Bak 6½°
2	1983. augusztus 25.	Oroszlán 7°
3	1985. április 3.	Halak 19½°
4	1986. november 5.	Mérleg 18°
5	1988. június 12.	Bika 27½°

1199 évvel azután, hogy egy új asztrológiai kor elkezdődik, egy hozzá kapcsolódó kultúrkorszak – egy új tudatossági szint eredménye – születik meg. Ez a kulturális kor azután párhuzamosan fejlődik – de egy tizenkét évszázados időeltéréssel – a tavaszpont megfelelő (összefüggő) zodiákusi jegyen keresztüli útjának „ kozmikus történelmével”. Amikor a tavaszpont átlép a zodiákus megfelelő jegyéből a következő jegyre, a kulturális korszak tovább folytatódik, de elkezd átalakulni a következő kulturális korszak magfejlődésének köszönhetően, hogy további tizenkét évszázad múltán virágba boruljon. Ezek a párhuzamos történések az égbolton és a Földön – a tavaszpont útja a zodiákus jegyein keresztül (életet adva a különböző asztrológiai koroknak), és az 1199 évvel később megszülető megfelelő kultúrkorszakok – a 11. ábrán láthatóak.

11. ábra

Párhuzamos történések az égen és a Földön.
A napéjegyenlőségek precessziója és a kultúrkorszakok.

A Halak, Kos és Bika kultúrkorszakok

A 11. ábrából látható, hogy jelenleg a Halak kultúrkorszakban élünk, ami i.sz. 1414-ben kezdődött. Valójában mi a Halak kultúrkorszak azon részében vagyunk, az első részében,¹⁴ melyben a tavaszpont még mindig a Halak jegyében tartózkodik. A Halak kultúrkorszak későbbi részében a tavaszpont a Vízöntő jegyben fog tartózkodni. Egy kultúrkorszak utolsó tizenkét évszázada „vegyes” – abban az értelemben, hogy ezen idő alatt jelen van a tudatosságnak az a transzformációja, mely a tavaszpont új zodiákusi jegyre történő belépésével függ össze. Vagyis, kevesebb, mint négyszáz éven belül a tavaszpont be fog lépni a Vízöntő jegyébe, és a jelenlegi Halak tudatosság átalakulása el fog

¹⁴ Az 1199 éves időeltérés egy asztrológiai korszak kezdete és egy annak megfelelő kultúrkorszak kezdete között azt jelenti, hogy egy zodiákusi kor utolsó 961 éve (2160 – 1199 = 961) egybeesik a neki megfelelő kultúrkorszak első 961 évével. Ez az egybeesés mindig megtörténik a kultúrkorszak első felében. (A 961 éves periódus valamivel kevesebb mint a 2160 éves kultúrkorszak fele: $\frac{1}{2} \times 2160 = 1080$.)

vezetni egy új kultúra – a Vízöntő kultúra – virágzásához, i.sz. 3574-től kezdődően. A Vízöntő kultúra tükrözni fogja a tudatosság Vízöntő jellegét – az utóbbi a jelenlegi Halak tudatosság transzformációját, illetve az abból való fejlődést reprezentálja. A Halak tudatosságból a Vízöntő tudatosságba történő átalakulás a Halak kultúrkorszak utolsó tizenkét évszázadában fog végbemenni – 2375-től 3574-ig –, amely idő alatt a tavaszpont hátrafelé fog haladni a Vízöntő jegyen keresztül, és így a Halak kultúrkorszak utóbbi része „vegyesnek” tekinthető. Miután ez a tudati átalakulás befejeződik – a tavaszpont Vízöntő jegyen keresztüli regressziójának tizenkét évszázada után – a Vízöntő kultúra ki fog virágozni, életet adva a Vízöntő kultúrkorszaknak (3574-től 5734-ig – lásd a 11. ábrát).

A kultúrkorszakokat két különböző perspektívából tanulmányozhatjuk: egy külső és egy belső perspektívából. A külső perspektíva az új kultúra külsődleges aspektusára fókuszál – a fejlődés geográfiai központjaira és a kultúra által létrehozott formációkra –, miközben a belső perspektíva az új kultúrával összefüggő tudatosság jellegére tekint. Ha a saját kultúránkat vesszük figyelembe, a Halak kultúrát, ez meghaladta a Kos kultúrát, mely i.e. 747-ben kezdődött. A Kos kultúra kezdetével összefüggő néhány aspektust már említettük fentebb (Róma alapítását stb.).

A Kos kultúrkorszak központjainak geográfiai elhelyezkedését Róma alapítása – kb. i.e. 750-ben –, és az i.e. nyolcadik század közepétől kezdődő görög gyarmatosítás határozta meg. 750-től 510-ig, a legendás hagyománynak megfelelően, hét király uralkodott Róma felett: Romulus, Numa Pompilius, Tullus Hostilius, Ancus Marcius, Tarquinius Priscus, Servius Tullius és Tarquinius Superbus.¹⁵ Ugyanebben az időben, 750-től 510-ig, görög gyarmatosítás történt, az ioniai anyavárosokból kiindulóan, és így mindenhol egy általános „görög tudatosság” fejlődött ki. Görög kolóniákat létesítettek eközben Olaszország alsó részén és Szicíliában is.

A tudatosság jellege, mely a Kos kultúrkorszak fejlődését kísérte, a legjobban akkor észlelhető, ha a görög és a római kultúrára tekintünk. A görög filozófia, tudomány és művészet az egyik oldalon, és az „állampolgár” Rómában kialakított elképzelése a másik oldalon, ezek és más kulturális jelenségek mind egy újfajta kultúrát tükröznek, mely kifejezi az úttörő, individualista Kos tudatot. (Az olyan személyiségekben, mint Nagy Sándor, és néhány római császár esetében is, ez az individuális tudat extrémén megjelenő formákat öltött magára.)

A Kos kultúrkorszak – mely elsődlegesen a görög és a római kultúrában testesült meg – kiszorította a Bika kultúrkorszakot, mely főként Egyiptom és Mezopotámia kultúrájában nyilvánult meg. A görög és a római civilizáció felemelkedése egyszerre zajlott az erős egyiptomi és a babiloni civilizációk hanyatlásával. Az utóbbi civilizációk – lépcsős templom-piramisaikkal és

---

¹⁵ Vö. *The Penguin Atlas of World History* (1974), I.kötet, 73.old.

piramisaikkal – „Bika jellegüként” jellemezhetők, hiszen megtestesítik a Bika kultúrkorszak (2907-től 747-ig, lásd a 11. ábrát) kultúráját. Amikor – a Bika kultúrkorszak alatt, i.e. 1946-ban – a tavaszpont belépett a Kos zodiákusi jegybe, a tudatosság egy transzformációs folyamata kezdődött el, mely tizenkét évszázaddal később a Kos kultúra megszületéséhez vezetett. A Kos asztrológiai kor új zodiákusi impulzusa beköszöntésének jeleként látjuk i.e. 1946-ban Izrael népének megalapítását Ábrahámon keresztül – az Urból, Mezopotámiából való exodusát (kivonulását) követően. („Ábrahám élt és tevékenykedett...i.e. 2000 és 1950 között”)¹⁶

Izrael népe – Egyiptom és Mezopotámia mint két nagyhatalom között élve – egy másfajta tudatosságot testesített meg, egy olyat, mely már jelzett egy fejlődést a Kos kultúrkorszak tudatosságának irányában. Bár Izrael népének tudatossága nem volt ugyanazon a szinten, mint amit később a görögök és a rómaiak kifejlesztettek, mindazonáltal egy olyan szintet képviseltek, mely az Egyiptom és Mezopotámia csillagtisztelő népeinek tudatszintje és a görögök és rómaiak szintje között volt. A tavaszpont belépése a Kosba Ábrahám idejében elindította a tudatosság átalakulását – a Bika-jellegűből a Kos-jellegűbe –, ami világosan megnyilvánult Izrael népében. Bár ez a tudati átalakulás általánosságban történt – az egész civilizált világban és máshol –, ennek a transzformációnak a különleges kifejeződése látható az izraeli népnél, amely képes volt az új tudatosságot közvetlenebbül tükrözni, mentesen egy hatalmas, már létező kultúra díszes köntösétől. (Az izraeli nép tudatosságának speciális természetét egyiptomi és mezopotámiai szomszédjainak tudatához való viszonyában a következő fejezetben [a később megjelenő könyvben, a ford.] ismét megvizsgáljuk.)

Ugyanúgy, ahogyan egy tudati transzformáció kezdődött el, amikor a tavaszpont belépett a Kos zodiákusi jegybe i.e. 1946-ban, a tavaszpont Halak jegybe történő belépésével i.sz. 215-ben szintén egy finom átalakulási folyamat vette kezdetét. A tavaszpont belépése a Halakba a Kos kultúrkorszak idején történt, és az i.sz. 215-ben kezdődő átalakulás 1414-ig tartott, amikor is elkezdett kibontakozni a Halak kultúrkorszak. A 215-től 1414-ig tartó tizenkét évszázad – a Kos kultúrkorszak utolsó tizenkét évszázada – az átalakulás idejét jelentette a Kosból a Halak tudatosságba és kultúrába.

A Kos kultúrkorszak utolsó tizenkét évszázada alatt a Római Birodalom dominanciáját aláásták a barbár vándorlások i.sz. 375 (a hunok portyázásai) és 568 között (longobárdok letelepedése Itáliában), különösképpen Róma elfoglalása és kifosztása a vizigótok által 410-ben. Ezek a népvándorlások voltak az új kultúra első megmozdulásainak látható jelei, geográfiailag északabbra, melyek végeredményben a görög-római civilizáció kiszorítását

---

¹⁶ Heinze Genge, „Versuch einer Abraham-Datierung”, *In memoriam Eckhard Unger, Beiträge zu Geschichte, Kultur und Religion des alten Orients* (Baden-Baden, 1971), 94.old.

okozták. De ennek az új kultúrának a virágzása – melyet *európai civilizáció*nak nevezhetünk, szemben az azt megelőző görög-római civilizációval – a reneszánszsal jött el, a humanizmus elterjedésével, és a reformációval.

A művészet, a tudomány és a vallás területén erőteljes új impulzusok tanúskodtak a tudatosság egy új fajtájának – a Halak tudatnak – a megszületéséről Európában, melyet például Castiglione író (1478-1529) jellemzett a *homo universalis* koncepciójában: az individualitás, aki univerzálisan képzett, aki harmóniában él a természettel, és „képes megvalósítani, amit csak akar”.¹⁷ Ez a Halak tudatosság szétterjedt fejlődésének geográfiai központjából, mely Európában volt, végig az egész civilizált világban, ahogyan a görögök és a rómaiak Kos tudata is elterjedt egyszer, és ahogyan az egyiptomiak és a babiloniak Bika tudatossága is domináns volt a Róma alapítását megelőző kultúrkorszakban.

Nem lehetséges ebben a fejezetben részletesen tárgyalni az egymás után következő civilizációkat, melyek a különböző kultúrkorszakokhoz tartoztak, de ha egy jó történelemkönyvet veszünk a kezünkbe, bizonyosságot fogunk lelteni arra, hogy a 11. ábrán megadott időpontok pontos leírását adják a civilizáció történelmi fejlődésére kb. i.e. 3000-től napjainkig. Például, az ősi Egyiptom első dinasztiáit rendszerint az i.e. 2850-től 2052-ig terjedő időszakra teszik (=Régi Királyság), és Suméria korai dinasztikus periódusát Mezopotámiában általában i.e. 2800 és 2500 közé helyezik. (A sumérok voltak a babiloniak előfutárai.) Ebben a két esetben nyilvánvaló, hogy új – valamelyest hasonló – kultúrák kezdődtek el többé-kevésbé egyszerre, Egyiptomban és Mezopotámiában, a Bika kultúrkorszak kezdetének környékén. A 3. táblázat felsorolja ezeket a kultúrákat és azok utódait, az azokban domináló tudatosság jellegének rövid jellemzésével együtt.

3. táblázat
A Bika, Kos és Halak kultúrák

Kultúr- korszak	Dátumok	Központi geográfiai elhelyezkedés	Tudatosság szintje
Bika	2907 - 747	Egyiptom és Mezopotámia	Az ember az Isteni gyermekeként érezte önmagát
Kos	747 – 1414	Görögország és Róma	Az ember individualitásként érezte önmagát az Istenihez képest
Halak	1414 - 3574	Európa	Az ember szabad személyiségként érezte önmagát

¹⁷ Idézet a *The Penguin Atlas of World History* (1974) című műből, I.kötet, 213.old.

A történelem tanulmányozásán keresztül követhető a kultúrkorszakok fejlődése a kb. i.e. 3000-től kezdődő és napjainkig tartó történelmi periódusra nézve. De mi történt az i.e. 3000 előtti időszakban? Lehetséges-e ismeretet szerezni a történelmi periódus előtti kulturális életéről? Milyen kultúra uralkodott – ha volt ilyen egyáltalán – a történelem előtti időkben?

Atlantisz

Mivel nincsenek írásos dokumentumaink, melyek alapján meg tudnánk ítélni az i.e. 3000 előtti kulturális életet, arra kényszerülünk, hogy a tisztánlátók leírásaihoz forduljunk, akik képesek voltak visszatekinteni a távoli múltba. A legismertebb leírásokat Madam Blavatsky, a Teozófiai Társaság alapítója, és Rudolf Steiner, az Antropozófiai Társaság alapítója adta.¹⁸ De más tisztánlátók is beszéltek a távoli múltra vonatkozó látomásaikról, például egy fenséges, régi civilizáció létezéséről, mely abban a régióban helyezkedett el, ahol ma az Atlanti-óceán található. Atlantisz letűnt kontinensére utalnak, mely egy hatalmas katasztrófán keresztül (vagy katasztrófák sorozatán keresztül) az óceán – a mai Atlanti-óceán – alá süllyedt. Platón *Timaeus* című műve is utal Atlantisz létezésére, melyet egy egyiptomi pap ír le, mint régen eltűnt szigetet Nyugaton. A pap közli – a görög bölcshöz, Szolónhoz intézett beszámolójában –, hogy az elveszett kontinens körülbelül kilencezer évvel azelőtt létezett, azután alámerült egy nagy vízözönben.¹⁹

Az Atlantiszról szóló különböző leírások között, Rudolf Steiner leírása az atlantiszi civilizáció fejlődését közvetlenül hozzákapcsolja a napéjegyenlőségek zodiákusi jegyeken keresztüli precessziójához, vagy inkább a kultúrkorszakok

---

¹⁸ Vö. H.P. Blavatsky, *The Secret Doctrine* (3 kötet, London, 1893, 1897) és Rudolf Steiner, *Occult Science: An Outline* (London, 1972).

¹⁹ Plato, *Timaeus* 22A-25D (ford. J. Warrington, London-New York, 1965, 6-10.old.): „Szolón azt mondta, hogy mikor meglátogatta a helyet (Egyiptomot), nagy megtiszteltetésben volt része...A papok közül egy, egy nagyon-nagyon öreg ember, azt mondta: „Valójában Szolón, ti görögök még csak gyermekek vagytok...a mi civilizációnk kora, ahogyan a szent könyveinkben feljegyezték, nyolcezer év. Ezért el fogom mondani neked röviden azt a néhány törvényt, melyet a kilencezer évvel ezelőtt élő ember alkotott.... Egyenesen nyugatra a szorostól, melyről honfitársaid azt mondják, hogy ti Herkules oszlopainak nevezitek (a Gibraltári szoros), egy sziget feküdt, mely nagyobb volt, mint Líbia (Afrika) és Ázsia együttvéve... Atlantisznak ezen a szigetén a királyok egy nagyon erős államszövetsége létezett, mely az egész sziget fölött uralkodott... Azután, azonban, szörnyű földrengések és árvizek jöttek... Egy szörnyű éjszaka és nappal alatt az egész athéni sereget elnyelte a föld, miközben Atlantisz szigetét hasonlóképpen elöntötte a tenger és eltűnt.”

párhuzamos fejlődéséhez.²⁰ Ez alapján lehetőségünk adódik, hogy határozott dátumokat kapjunk Atlantisz történelmére, mely hét kultúrkorszakon keresztül valósult meg, utána pedig elpusztította az özönvíz. Az Atlantisz utáni időkhöz hasonlóan, ahol egy bizonyos kultúrkorszak kulturális impulzusa egy vagy több civilizáció, illetve nép által született meg, Atlantisz óriási kontinensén is különböző civilizációk/népek kerültek előtérbe a különböző kultúrkorszakokban. Ezeket a 4. táblázatban soroljuk fel, együtt a kultúrkorszakok kezdőidőpontjaival (a jelenből visszafelé kezelve).

Az Atlantisz 4. táblázatban megjelenített kronológiája szerint az atlantiszi kultúra hét civilizáción keresztül fejlődött, azonban elpusztult egy esemény következtében, melyet a Biblia özönvízként nevez meg. A bibliai elbeszélésben azt találjuk, hogy mindent elpusztított a nagy vízözön, csupán Noé és családja menekült meg.²¹ Rudolf Steiner – tisztánlátáson alapuló – leírásából tudjuk, hogy tényleg történt egy katasztrófa, melyben Atlantisz kontinense elsüllyedt, és alámerült az Atlanti-óceán mélységeibe. De még Atlantisz elsüllyedése előtt egy kivándorlás (exodusz) történt a kontinensről Noé vezetésével, aki „Manuként” is ismert. Azok, akik részt vettek az exoduszban, kelet felé vándoroltak Atlantisztól, és az indogermán (Aryan=árja) faj magvát alkották, melyből azután új civilizációk fejlődtek ki. Először egy új kulturális központ alapjait tették le Indiában. Ezt egy második követte Perzsiában, egy harmadik Egyiptomban és Mezopotámiában, és negyedikként következett a görögök és a rómaiak kultúrája. Jelenlegi kultúránk, mely nagyjából a reneszánsz idején kezdett virágozni Európában, az ötödik kultúra Atlantisz elpusztulása után.²²

A mai indiai és perzsi civilizációk az ő történelem előtti (i.e. 3000 előtti) megfelelőik leszármazottai. Ehhez hasonlóan, a görög és az egyiptomi kultúra az ókori előfutáraik leszármazottjai. A modern kínai kultúrát még régebbre vezethetjük vissza, és előfutárát az ősi Atlantisz távoli, történelem előtti múltjában találhatjuk meg.

A kínai kultúra egy folytatólagosságot reprezentál a hetedik atlantiszi civilizációból, a mongoloktól, nem annyira leszármazásként, hanem inkább az atlantiszi civilizáció formájának folytatása által. A kínai kultúra megtestesíti a csoport-tudatosság kollektív szellemiségét, ahol az ember beletagozódik az egészbe, hasonlóan, mint a méh a méhkasba. Mert ilyen volt az ősi Atlantisz kultúrája, a pap-királyok vezetése alatt. Kína császára – a prekommunista Kínában – olyan szerepet játszott, mely analógiában van az atlantiszi pap-királyéval. És még a modern kommunista Kínában is – például Mao elnök vezetése alatt – folytatódott az atlantiszi „méhkas” princípium virágzása.

---

²⁰ Vö. Rudolf Steiner, *Ancient Myths and their Meaning* (ford. M. Cotterell, Toronto, 1971), 112.old.

²¹ *Genesis* vii, 23.

²² Vö. Rudolf Steiner *Occult Science: An Outline* (ford. G. és M. Adams, London, 1972), 200-221.old.

Az atlantiszi civilizáció fémjele – szemben az utána következő Atlantisz utáni civilizáció fejlődésével – az, hogy a csoport-tudatosság bázisán fejlődött, míg az Atlantisz utáni civilizációt az jellemzi, hogy az ember mint individualitás jelenik meg. Kína szellemisége a „csoport bölcsességét” tükrözi, miközben az indiai szellemiség, például – az indiai kultúra volt az első, mely a civilizáció Atlantisz utáni princípiumának fejlődését testesíti meg – az „önvaló bölcsességét” reprezentálja. („Az önvaló isteni származású” – *ayam atma brahma*, vö. *Mandukya Upanishad*, 2.).

4. táblázat Atlantiszi civilizáció

Kultúrkorszakok kezdődátumai, mindegyik 2160 év hosszú, egészen napjainkig

Kultúrkorszak	Kezdődátum	Civilizáció/nép		
Vízöntő	22347	Rmoahalok	(1)	
Bak	20187	Tlavatlik	(2)	Az atlantiszi
Nyilas	18027	Toltékok	(3)	civilizáció
Skorpió	15867	Turániaiak	(4)	Hét
Mérleg	13707	Semiták	(5)	kultúrája
Szűz	11547	Akkádok	(6)	
Oroszlán	9387	Mongolok	(7)	

A vízözön

Rák	7227	Indiaiak	(1)	Öt
Ikrek	5067	Perzsák	(2)	Atlantisz utáni
Bika	2907	Egyiptomiak/Babiloniak	(3)	civilizáció
Kos	i.e. 747	Görögök/Rómaiak	(4)	
Halak	i.sz. 1414	Európaiak	(5)	

Az individualizáció történelmi fejlődése

Az Atlantisz utáni civilizáció korai századaiban az atlantiszi időkben kialakult csoporttudat még folytatódott, és erőteljes befolyást ért el, ami egyértelmű például az indiai kasztrendszerben. De az individualizáció elve egyre inkább gyökeret vert. Egyre inkább kezdett testet öltetni az önvaló tudata távolodva az indiai szellemiség alapelvétől – „az önvaló Istentől való” –, ahol az ember még

úgy érezte, hogy igazi önvalója a Földön túl gyökerezik, az isteni birodalmakban. Ez példátlan intenzitást ért el mai korunkban (a Halak kultúrkorszakban), amikor a nyugati civilizációban és a világ más részein elterjedtté vált, hogy az ember szabad személyiségként – önvalóként a Földön – érzékeli önmagát.

Az Atlantisz utáni civilizáció fejlődése közben lezajlott egy csoporttól való függetlenedési (emancipációs) folyamat. Az individualizációra való hajlam – szemben a csoport-tendenciával – egyre erősebbé vált az egymást követő kultúrkorszakokban. Az Atlantisz utáni éra egész irányultsága szemben áll az atlantiszi időkével. Az atlantiszi kontinensen a „mi-tudatosság” kultiválása volt fontos, az Atlantisz utáni időszakban pedig az „én-tudatosság” vált kiemelkedő elvvé. Kína népe, mely folytatta az atlantiszi civilizáció („mi-tudatosság”) elvét, ezáltal elszigetelődésben jelenik meg – erős kontrasztban korunk civilizált világának többi részével, mely az „én-tudatosságot” fejleszti. (A kommunizmus szerepét, mint a „mi-tudatosság” megerőszkolt formáját a későbbiekben vizsgáljuk meg.)

Az indiai, perzsa és egyiptomi-babiloni kultúrkorszakokban az atlantiszi időkből áthozott csoport-tudatosság még erősnek bizonyult, annak ellenére, hogy az individualizáció impulzusa is fejlődni kezdett. India kasztrendszer, a perzsa királyok és az egyiptomi fáraók uralkodása az individualitás szolgái engedelmességének megnyilatkozása volt egy magasabb rend felé, visszatükrözve a pap-királyok uralkodását, mely az atlantiszi időkben volt jellemző. A görög-római kultúrkorszak idejére, azonban, az individualizáció princípiuma megjelent saját jogán. A görög demokráciával („az emberek irányításával”) felbukkant, és a rómaiak tovább fejlesztették az „állampolgárság” fogalmát, ellátva a lelkiismeret és a cselekvés individuális szabadságával.

A görög-római kultúrkorszak, a negyedik Atlantisz utáni kultúrkorszak alatt, úgy néz ki, hogy egyfajta egyensúly állt be a csoport és az individualitás elve között. Ez nyilvánvaló abból a tényből, hogy a római polgár, bár gyakorolta a cselekvés szabadságát, a közösség szolgálatába helyezte magát. Az ötödik Atlantisz utáni kultúrkorszakban – a jelenlegi kultúrkorszakban, mely a Halak zodiákusi jegyével függ össze – az egyensúly kilengett a másik oldalra: a szabad személyiség irányába, aki „képes megvalósítani, amit csak akar”²³ – gyakran a közösség rovására.

---

²³ Castiglione (1478-1529) így jellemezte az ember reneszánsz ideálját. Idézet a *The Penguin Atlas of World History*ből (1974), I.kötet, 213.old.

A jövő kultúrkorszakai

Az Atlantisz utáni civilizációban lezajló, (individualizáció irányába tartó) történelmi fejlődés tanulmányozásából világossá válik, hogy két lehetőség fekszik az emberiség előtt. Vagy egy új impulzusnak kell jönnie a közösség irányában, hogy kiegyensúlyozza az individualizáció felé tartó impulzust, vagy az individualizáció fog tovább fejlődni akadálytalanul, addig, amíg el nem jön az idő, mikor „minden ember önmagáért” fog élni. Ezt a két jövőbeni irányt képviseli Oroszország és a szláv országok az egyik oldalon, és az Egyesült Államok és bizonyos országok (pl. Kanada) a másik oldalon. Ezt a két, Oroszország és USA által képviselt irányt szintén számításba kell vennünk az öt, már felsorolt Atlantisz utáni kultúrához, és így megkapjuk az összes hét kultúrkorszakot (lásd az 5. táblázatot).

5. táblázat
A hét Atlantisz utáni civilizáció

Kultúrkorszak	Dátumok	Civilizáció
Rák	7227 - 5067	Indiai
Ikrek	5067 - 2907	Perzsa
Bika	2907 - 747 i.e.	Egyiptomi/babiloni
Kos	747 - 1414 i.sz.	Görög/római
Halak	1414 - 3574	Európai
Vízöntő	3574 - 5734	Orosz/szláv
Bak	5734 - 7894	Amerikai

A Szovjetunió esetében a kommunizmus válaszként jött, abban az értelemben, hogy a közösség fontosabb, mint az individuum korlátlan szabadsága. A Szovjetunió és Kína kommunizmusa között az az eltérés, hogy Kínában azt majdnem ösztönösen fogadták el, miközben a Szovjetunióban egy tudati iskolázást kellett végrehajtani, egy programot, mely felkészítette az embereket a kommunizmus előnyeire, melyet kívülről erőltettek az emberekre, és nagyban alkalmaztak „agymosó” módszereket a rendszer fenntartására. Az antipátia és a bizalmatlanság Oroszország és Kína között különbözőségük jelét mutatja a kommunizmus megközelítésében. Kínában a „mi-tudatosság” része a kultúrának, és mindig is az volt (mint az atlantiszi civilizáció elvének áthozatala), miközben Oroszországban a kommunizmus által erőltetett „mi-tudatosság” egy bizonyos szempontból tekintve egyfajta reakciónak tekinthető az Atlantisz utáni civilizáció individualizációs elvére. Bizonyos tekintetben az egy válaszkeresési törekvés arra a problémára, melyet az individualizáció

korlátlan fejlődése okozott, s mellyel szembe kellett nézni. Az USA-ban ezidáig ez a probléma konfrontáció nélkül maradt, az „amerikai életvitel” hozzájárul az individualizáció korlátlan fejlődéséhez.

A kulturális élet két szélsőséges típusa között, melyek jelenleg az Egyesült Államokban és a Szovjetúnióban [ezt a művet 1987-ben jelentette meg a szerző, a ford.] fejeződnek ki, lehetséges egy középút is, ahol az egyén szabadsága védelem alatt áll, de ahol az individualitások *szabad kezdeményezésükből kifolyólag* jönnek össze, és alkotnak közösséget. Amikor a közösséget erőltetik, ahogyan ez a kommunista országokban megvalósult, egy hamis „mi-tudatosság” jön létre, melyben az egyén valójában teljesen alárendeltjévé válik a közösségnek, a ráhelyezett kényszer és korlátozás segítségével. A valódi „mi-tudatosság” – mely ideálként szolgálhat a jövő számára – akkor jön létre, amikor az emberek szabadon, az egymás iránt érzett szeretet miatt alkotnak közösséget. Csak Krisztus szellemében lehetséges – „minden ember tudni fogja, hogy a tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (János xiii, 35) – valódi közösséget létrehozni. Ebben a szellemben az individualitások szeretetből szolgálják a közösséget, és nem azért mert arra kényszerülnek. Csak a Krisztus-impulzus – teljesen szabad – felvételével lehetséges, hogy az emberek, akik ma nagyon előrehaladott állapotban vannak az individualizáció fejlődésében, megtalálják útjukat együtt egy új „mi-tudatosságban”, és így együttesen közösséget építsenek. Ez az az ideál, melynek megvalósulása a Vízöntő korában, a testvériség korában kellene, hogy elkezdődjön.

Ez egy olyan ideál, amelynek megvalósulása érdekében néhányan elkezdtek dolgozni már a huszadik században is, jóval a Vízöntő kultúrkorszak beköszönte előtt, sőt még az asztrológiai Vízöntő korszak kezdete előtt. Ezt az ideált helyezte előtérbe a „New Age” mozgalom is, melyben az Új kort [New Age] gyakran azonosítják helytelenül a Vízöntő korával, vagyis széleskörűen azt hiszik a New Age mozgalomban, hogy a Vízöntő kora már elkezdődött. Azonban a napéjegyenlőségek számításából látjuk, ahogy azt már tárgyaltuk, hogy a Vízöntő asztrológiai kora i.sz. 2375-ben fog elkezdődni, amikor a tavaszpont belép a Vízöntő jegybe a sziderikus zodiákuson (lásd a 2. táblázatot).

Lehetséges-e – a hermetikus asztrológia álláspontjáról – tisztázni a New Age ideát övező zavarodottságot? Mit értünk valójában a „New Age” kifejezésen?

Az Új kor [New Age]

Fontos tisztáznunk ezt a kérdést, hogy a közösség New Age mozgalom által fenntartott, valódi ideálja ne kerüljön összefüggésbe egy hamis koncepcióval, mely máskülönben negatív visszahatással van a mozgalomra. (Mindig fennáll a veszélye, hogy egy valódi ideált aláásnak azzal, hogy összefüggésbe hozzák egy hamis koncepcióval, vagy alapul veszik hozzá a hamis koncepciót.) Mivel nagyon fontos a valódi közösség ideáljának jövője, mely magas szinten a Kelet

és a Nyugat közötti konfliktus megoldását is jelenti, a New Age mozgalomnak hiteles szellemi feladata van korunkban. Az a feladata, hogy felébressze a közösség, az igazi közösség felé törekvő impulzust, a helyes módon, egy olyan módon, mely összhangban áll az emberi szabadsággal. (A New Age mozgalomnak kétségtelenül van más szellemi feladata is, de itt most a közösség-támogató feladat az, melyet tárgyalunk.)

Ha a közösség felé irányuló impulzust Krisztus szellemében művelik, ha az individualitás képes rátalálni, hogy személyisége értékesebb lesz, mikor ilyen szellemben tartozik egy csoporthoz, illetve támogat egy csoportot – szabadon szolgálja, szeretetből –, akkor a valódi közösség ideálja – legalábbis részben – beteljesül. Valójában, csakis Krisztus szellemében lehetséges igaz közösséget létrehozni, így a megfelelő kérdés a következő: A huszadik században kibontakozó New Age mozgalom összhangban van-e Krisztus tevékenységével, mely elvezetne abba az irányba, hogy a Vízöntő korának – a testvériség korának – ideálja megvalósuljon?

A hermetikus asztrológia álláspontjáról nézve, ténylegesen egy új Krisztus-impulzus kezdődött ebben a században, mely át fog vezetni a Vízöntő korbá. Ez az igazi jelentése az Új kornak [New Age-nek]. Hogyan tudjuk értelmezni ezt az evolúció hermetikus asztrológiai nézetének fényében?

A Krisztus-impulzus szellemileg a Nappal áll összefüggésben, és meg kell különböztetni azoktól az impulzusoktól, melyek a zodiákus jegyeiből hatnak, s melyek a különböző asztrológiai korokban manifesztálódnak. Az asztrológiai korok sorozata – és azoknak megfelelően minden kultúrkorszak is – egy szokásos mintát követ. Az asztrológiai korok és a kultúrkorszakok az evolúció integráns részét képezik. A hermetikus számára ezek a teremtés egy aspektusát jelentik. Ezeket az Atya, a Teremtő birodalmából alkották meg, aki a teremtés hatodik napjának befejezése óta „pihen”. A teremtés hetedik napja alatt (mi még mindig a teremtés hetedik napjában vagyunk jelenleg) az Atya megpihen a teremtett világon túl, a zodiákus és az állócsillagok világán túl.

*Isten, aki a legmagasabb égbolt csúcsa fölött lakik, mindenhol jelen van, és mindenhol minden dolgot figyel; lakhelye az égbolton túl van, egy csillag nélküli régióban, messze minden dologtól, mely fizikai... Isten, mint az örökkévalóság, mozdulatlan.*²⁴

Az Isten, a Mennyei Atya megadta a teremtés alapvető törvényeit, és ezek folyamatosan működnek tovább. Ezért mi bizonyos ritmikusan visszatérő jelenségekre hagyatkozhatunk: a Nap mindennapos felkelésére, a Hold havi fázisaira, a bolygók periodikus keringésére, és az asztrológiai korok szabályszerű sorozatára, melyek a napéjegyenlőségek precesszióján keresztül jönnek létre. Nincs isteni beavatkozás a teremtett világba, nincs szabálytalanság

---

²⁴ Asclepius III, 27b, 31 (ford. W.Scott, *Hermetica*, 325, 353.old.).

a kozmoszban (az üstökösök kivételével)²⁵ – mikor „isteniként” az Atyát értjük. Az Atya szférájától teljesen szabadon létezhetünk, a teremtet világ keretrendszerének kényszerén belül.

Azonban, természetesen történik „isteni beavatkozás” a Fiú, Krisztus által, de ez semmilyen módon nem sérti meg az emberi szabadságot. Krisztus csak válaszképpen „avatkozik közbe” szükség esetén, különösen krízis esetén, amikor egy új impulzusra van szükség, hogy megmentse az emberiséget a veszélytől, mely meggátolja az evolúció folyamatát. A huszadik században elértünk egy ilyen krízis-helyzetet, amikor csak egy új impulzus tudja előbbre vinni az emberiséget abból a holtpontból, ahová a materializmuson keresztül érkezett. A huszadik században elért evolúciós krízisre történt válaszképpen az, hogy Krisztus tevékenységének egy új periódusát kezdte meg. Ez az új Krisztus-impulzus – mely a huszadik században kezdődött – hívta életre a New Age-t. Ez egy olyan valami, amit nem szabad összekeverni az asztrológiai korok sorozatával.

A Krisztus-impulzus „intervenciója”, mely életet adott az Új kornak, szemben áll a népszerű elképzeléssel – nem annak a jele, hogy elkezdődött volna a Vízöntő kor. Azonban, ahogyan azt látni fogjuk ebben az evolúcióról szóló tanulmányban, a hermetikus asztrológia álláspontjáról nézve az Új kort tekinthetjük úgy, mint egy előkészületet – és átívelő folyamatot – a Vízöntő korra és kultúrára. Az Új kor maga – mely Krisztus megújult tevékenységéből adódik korunkban – szellemi értelemben a Fiú szférájából ered, és az evolúció Nap-áramával kapcsolódik össze. Mindazonáltal, harmonikus módon lép bele az evolúció asztrológiai korokon keresztüli, rendezett kibontakozásába, mely az Atya birodalmából ered, és mely szellemileg az evolúció zodiákusi-stelláris áramából származik. A teremtés törvényei – melyeken keresztül az Atya tevékenysége megtestesül – rendszerességet mutatnak, miközben a Fiú (Krisztus) „intervenciói” nem „szabályszerűek”. Vagyis a Krisztus-impulzus az evolúció rendszerszerű áramába lép bele, olyan módon, hogy a természetes evolúció magasabb értelmet és jelentőséget kap általa. Ez egyértelművé válik az Új kor tanulmányozásából az evolúció kontextusában. A *természetes evolúció* egy következmény, mely az Atya teremtet törvényeinek működéséből ered. Például, az asztrológiai korok és a kultúrkorszakok sorozata egy teremtési tervet követ, és a tudatosság természetes evolúcióját hozza magával. Krisztus „intervenciói” – melyek szabálytalan időközökben jelennek meg –, az *isteni evolúció* lehetőségét hozzák el az emberiségnek, melyet azonban, tisztán meg

---

²⁵ Az üstökösök hermetikus elképzelését a *Stobaeus*ban találjuk meg, VI. Szemelvény, „Hermész Tathoz intézett szavai”: „És vannak másfajta csillagok is, fiam, melyeket üstökösöknek hívunk. Ezek kijelölt idejükben jelennek meg, és ismét eltűnnek kis idő múlva. Sosem kelnek fel és nyugszanak le, és nem oszlanak fel. Ők mint látható hírhozók és hírnökök jönnek, hogy sorseseeményeket jelentsenek be, melyek az emberiséget általánosan érintik...Ezeket mi 'próféta csillagok'-nak neveztük el” (ford. W. Scott, *Hermetica*, 417-419.old.).

kell különböztetnünk a természetes evolúciótól. Az utóbbi mintegy önmagától működik, miközben a Krisztus-impulzust *fel kell vennie* az embereknek. Krisztus a szellemi evolúció lehetőségét kegyként ajánlja fel, szabadságban. Az új Krisztus-impulzus – az Új korban testet öltve – itt van, de csak azok számára van itt, akik magukba fogadják azt. Olyan, mintha a jelenlegi Halak kor természetes evolúciójára „helyeződne rá”, belevegyül és átvezeti azt a Vízöntő korba.

Azonban, azok számára, akik figyelmen kívül hagyják a Krisztus-impulzus kegyelmét, illetve nem vesznek tudomást róla, nincs Új kor; számukra csak egy modern kultúra létezik, mely a materializmuson keresztül jött létre. Vagyis, az Új kor közösségi impulzusa helyett – mely a Krisztus-impulzuson keresztül keletkezik – nyugaton az egyre növekvő egoizmussal találkozunk a természetes evolúció termékeként, keleten pedig kommunizmus van, ami a testvériség valódi ideáljának egy karikatúrája. Minthogy Oroszország és Kelet-Európa emberei nagyon erősen hordozzák magukban azt a mag-impulzust, mely a testvériség Vízöntő kori ideáljának megvalósulása felé irányul – mivel évszázadok múlva a Vízöntő kor geográfiailag Oroszországban és a szláv országokban fog virágozni – sokan könnyen elfogadták a kommunizmus doktrínáját. (Bár sokan küzdöttek is ellene.) A kommunista ideológia a Vízöntő kori ideálok karikatúráját testesíti meg, és nem kapcsolódik össze az élő Krisztus-impulzussal, mely az egyedüli út lenne ezen ideálok tényleges megvalósítása felé. Az Új kori mozgalomnak az a feladata, hogy reprezentálja a Vízöntő kor igazi ideáljait, és – amennyiben a Krisztus-impulzus tényleg képes élni ebben a mozgalomban – valóban előkészítsen a Vízöntő korra és kultúrára, amely közeledik – felmutatva, csíráállapotban, ennek a jövőbeli kornak egy pozitív példáját a torzult, karikatúraszerű kép mellett, melyet a kommunizmus keresztényellenes kultúrája prezentál.

Krisztus és Buddha

Az Új kor mélyebb megértéséhez akkor juthatunk, ha nem csak a Krisztus-impulzust, hanem a Buddha-impulzust is figyelembe vesszük. A Krisztus és Buddha közötti kapcsolat természetének kérdése túl messzire vezetne, ha itt részletesen tárgyalni szeretnénk. Ezért figyelmünket egy fundamentális koncepcióra irányítjuk itt, egy alapvető képre, hogy ne térjünk el a vizsgált témától. A kép Krisztus képét jelenti, melyben körbeveszi egy Tanítói kör, akik együtt alkotják azt, ami *Fehér Páholy*ként ismeretes. Ebben a képben vagy kozmikus imaginációban, Krisztus – mint középen lévő, emberiséget vezető lény – a Nap (vagyis a szellemi Nap) a középpontban, körbevéve a Tanítók körével, akik a Nap körül keringő különböző bolygókhoz hasonlíthatók. Ezek a Tanítók azok, akiket Keleten *bódhiszattvákként* vagy *buddhákként* ismernek. (A

buddhák azok, akik előzőleg bódhiszattvák voltak, és olyan fokra emelkedtek a fejlődésükben, hogy már nem inkarnálódnak többet a Földön.)

Mielőtt Buddhává vált volna, Gautama előzőleg egy bódhiszattva volt – vagyis egy olyan ember, aki messze előrehaladt a megvilágosodás útján, és aki szellemi státuszának köszönhetően különleges földi feladattal volt megbízva (egy új vallás, a buddhizmus megalapításával). Gautamaként leélt inkarnációjában ez a bódhiszattva buddha szintet ért el, és azóta nem inkarnálódott újra a Földön, de folytatta munkáját – a *Fehér Páholy* körében – a kozmikus világokban. A bódhiszattvák magasan fejlett emberi lények, akik különleges misszió teljesítése érdekében inkarnálódnak a Földön. Bódhiszattvák például (Gautamán kívül) a következők: Ábrahám, Mózes és Éliás (lásd a II. kötetet).

A történelem periodikus időközeiben egy bódhiszattva elérheti a fejlődés olyan fokát, hogy készen áll buddhává válni, vagyis olyan valakivé, akinek tevékenységi szférája átkerül a Földről a kozmoszba. Gautama elérte ezt a szintet utolsó inkarnációjában (i.e. 558-478), és felemelkedett a bódhiszattvából a buddha rangra. Ezáltal befejezte földi inkarnációinak sorozatát. Amióta elhagyta a Földet, tovább dolgozik a kozmoszból, és impulzusokat ad az emberiség szellemi fejlődésének továbbsegítésére. Ezeket az impulzusokat az azokat fogadni képes, földön élő emberek számára küldi le. (Egy példa erre Assisi Szent Ferenc, aki Rudolf Steiner szerint a Buddha által közvetített impulzusok fogadója volt.)

Miután Gautama Buddha földi tevékenysége áthelyeződött a kozmikus világba, ő kiválasztott egyet a bódhiszattvák köréből, hogy folytassa impulzusának kifejtését tovább a Földön. Gautama egy utódot választott, egy bódhiszattvát, hogy képviselje őt a Földön. Keleten ezt az eseményt úgy ábrázolják, hogy Gautama átnyújtja koronáját utódjának, aki *Maitreyaként* ismert. (Maitreya azt jelenti, hogy „A Jó elhozója”.) Gautama koronaátadása a Maitreyának azt jelképezi, hogy átadja pozitív karmáját neki, melyet sok inkarnáción keresztül épített fel számára. Ezáltal a Maitreya nem csak azt a megbízatást kapta, hogy a buddhizmus impulzusának további fejlődését segítse, hanem azt a tényleges erőt is neki adományozták, mely ebben az impulzusban él.

A Maitreya küldetése

A *Maitreya* kifejezést itt és a következőkben annak a bódhiszattva individualitásnak a leírására használjuk, aki – számos inkarnáció múlva – Maitreya Buddhává fog válni. (Pontosabb kifejezés lenne a *Maitreya bódhiszattva*, a „bódhiszattva, aki Maitreya Buddhává fog válni” rövidítéseként.)

A tradicionális felfogásnak megfelelően a Maitreya folyamatosan inkarnálódni fog, elősegítve a buddhista impulzus folytatódását (és metamorfózisát) egy

ötezer éves periódus alatt. Akkor – pontosan ötezer évvel Gautama után – ő maga is Buddha rangra fog emelkedni. Ezért a Maitreya Buddha inkarnációja (mely az utolsó, kulmináló inkarnációja lesz ennek a bódhiszattvának) i.sz. 4443-ra várható, pontosan ötezer évvel Gautama születése után, mely i.e. 558-ban történt.²⁶ Az érdekes itt – a hermetikus asztrológia fényében –, hogy i.sz. 4443-ban lesz egy Szaturnusz-Jupiter együttállás a Halak jegy végénél, amikor a tavaszpont a Vízöntő jegy kezdetén fog elhelyezkedni, a Vízöntő 1°-án, hogy átlépjen – egy évszázadon belül – a Bak jegyébe.

A Jupiter és a Szaturnusz együttállásait tradicionálisan mindig jelentős szellemi események bekövetkeztéhez társították, és ennek a két bolygónak a konjunkciója a zodiákus utolsó jegyének a végén – mely egy ciklus befejeződését és egy új ciklus kezdetét jelöli – különösen nagy jelentőségű.²⁷ Ebben az esetben az új Buddha születését jelzi! Inkarnációjának idején a tavaszpont meg fogja közelíteni a Vízöntő jegyének a végét – és 4535-ben (vagyis kilencvenkét évvel 4443 után) át fog lépni a Bakba. Akkor fog elérkezni az idő, hogy egy új szellemi impulzus kezdődjön. Ez az új impulzus, mely a Vízöntő korból a Bak korba való átmenetkor jelentkezik, a Vízöntő kultúrkorszak lefolyásának körülbelül két-ötödére fog esni, vagyis a Maitreyán keresztül a Vízöntő kultúra egy új szellemi impulzust fog kapni. Ebben a tekintetben a Maitreya Buddha küldetése úgy jellemezhető, mint ami a Vízöntő korban és kultúrában centrális szellemi impulzus fejlesztését támogatja. Ennek a bódhiszattvának – Gautama utódjának – az inkarnációi, melyek a Maitreya Buddha inkarnációjához vezetnek, előkészületet jelentenek a központi Vízöntő kori impulzus kifejlődéséhez. Ahogyan a Vízöntő kor közeledik, az előkészület egyre intenzívebbé válik. A Maitreya hordozója – inkarnációiban – gyújtópontja a centrális Vízöntő kori impulzusnak, mely rajta keresztül belehathat a jelenlegi Halak korba, hogy előkészítse a következő Vízöntő kort.

---

²⁶ L.D. Swamikannu Pillai szerint Gautama Buddha i.e. 478. április 1-én, kedden halt meg. Megjelent a „The true and exact date of the Buddha's death” cikkben (*An Indian Ephemeris*, 6 kötet, Madras, 1922, I.kötet, 471.oldaltól). Ez abban az évben a tavaszi napéjegyenlőséget követő első telihold éjszakája volt (A teljes telihold állapot i.e. 478. április 2-án reggel állt be a Mérleg csillagképben.) Mivel Gautama akkor a nyolcvanadik évében volt, születése nyolcvan évvel korábban történt, ismét – a buddhista tradíció szerint – a Mérlegben álló teliholdnál, vagyis i.e. 558. április 16-án (a dátumok Juliánus-naptár szerint értendőek). Lásd a VII.sz. mellékletben Gautama Buddha születési és halálhoroszkópjának számítását.

²⁷ E.S. Kennedy és David Pingree, *The Astrological History of Masha'allah* (Cambridge MA, 1971), vi.old.: „Egy százánida elmélet, hogy fontos politikai és vallásbeli változásokat a Szaturnusz és a Jupiter bolygó együttállásai jeleznek, melyek körülbelül húszévente fordulnak elő...Egy fontos próféta adventjét, egy mindannyiunk számára rendkívüli eseményt hoz hírül egy ciklus befejezése.” Lásd a VII. sz. mellékletben a Maitreya Buddha, a Szaturnusz-Jupiter konjunkciók jelenlegi ciklusának végén, i.sz. 4443-ban bekövetkező inkarnációjának horoszkópszámítását.

A Vízöntő kori impulzus központi jellemzőjét már említettük: testvériség vagy közösség. A Vízöntő korban egy impulzusnak kell kifejlődnie, mely látszólag szembe fog menni az egész Atlantisz utáni evolúciónak, mivel ez az evolúció – egyre növekvő erősségekben – az individualizáció impulzusát testesíti meg. Egy az asztrológiai korok sorozatától független forrásból származó „intervencióval” történhet meg, hogy egy ilyen ellentétes impulzus (mely független az individualizáció irányába ható impulzustól) be tud lépni a földi evolúcióba. És ez a kívülről érkező „intervenció” (helyesebben mondva „kegy”) Krisztus második eljövetele. A második eljövetelen keresztül, a Krisztus-impulzus hatása, amennyiben azt felvesszük magunkba, fel tudja emelni az individualizációs impulzust a közösségalkotás felé.²⁸ Ennek az új Krisztus-impulzusnak, bár mindenre kiterjedő a működése, a Maitreya küldetésében van a fókuszpontja.

A Krisztus és a Maitreya közötti kapcsolat nagyon szoros, nem csak annak köszönhetően, hogy a Maitreya a Tanítók körének egyike Krisztus körül, hanem mert a Maitreya földi küldetése a Vízöntő korra való előkészületben közvetlenül kapcsolódik a második eljövétel eseményéhez. Az új Krisztus-impulzus – mely a második eljövételből árad – az, melyet a Maitreyának közvetítenie kell, hogy küldetését beteljesítse. (Jézus Krisztus és a Maitreya közeli kapcsolata néha ahhoz a hamis képzethez vezet, hogy ők azonosak.)

A második eljövétel ideje

Most abban a helyzetben vagyunk, hogy elkezdhetjük megválaszolni a második eljövétel idejének a kérdését, mivel ez bensőségesen kapcsolódik a Maitreya küldetéséhez. A kulcs dátum az i.sz. 4443, ötezer évvel Gautama Buddha születése után, amikor a Maitreya küldetése el fogja érni csúcspontját. Ez az időpont reprezentálja az új Krisztus-impulzus kulminációját is, mely a második eljövettel függ össze. Krisztus első eljövételétől eltérően, mely egy fizikai esemény volt, vagyis a Jordán-keresztelőnél inkarnáció történt Jézusba mint fizikai hordozóba, a második eljövétel egy szellemi esemény: Krisztus megszületése az emberek szívében és elméjében. Az ezoterikus terminológiában, amint azt a 2. fejezetben említettük, Krisztusnak ez a belső születése „belső szellem-születésként” ismeretes.

A huszadik században, a második eljövétel kezdetétől egyre több individualitás tapasztalja meg Krisztus belső születését, és számuk növekedni fog körülbelül az i.sz. 4443-as évig (vagy 4535-ig, amikor a tavaszpont át fog

---

²⁸ Ez az új Krisztus-impulzus egyik aspektusa. Egy másik fontos vetület a természet megváltása, vö. Valentin Tomberg, *The Four Sacrifices of Christ and the Appearance of Christ in the Etheric* (Candeur Manuscripts, Spring Valley NY, 1983), különösen a 7. előadás.

lépni a Vízöntőből a Bakba), vagyis körülbelül kétezeröttszáz éven keresztül, ami annak az 5000 éves periódusnak a fele, ami Gautama születése és a Maitreya Buddha inkarnációja között van. Valójában, majdnem teljesen pontosan kétezeröttszáz évvel a Szaturnusz és a Jupiter 4443-as, Halak jegybeli együttállása előtt, hármas konjunkció történt a Jupiter és a Szaturnusz között a Kosban, 1940/41-ben.²⁹ Ez az utóbbi esemény úgy tűnik, hogy szoros kapcsolatban van Krisztus második eljövételének kezdetével, és ennek az új Krisztus-impulzusnak a Maitreya általi felvételével, a Vízöntő korban megvalósuló küldetésére való előkészületében.

Röviddel a hármas Szaturnusz-Jupiter konjunkció első előfordulása előtt – 1940. május 13-án, Húsvéthétfőn – az Áldott Szűz Mária megjelent a 16 éves Bärbel Ruessnek Marienfriedben, közel Ulmhoz, Németországban, és elmondta neki a Szeplőtelen Fogantatás Rózsafüzért.³⁰ Ez az imádság, ahogyan azt sok imádkozó keresztény tapasztalja, egy erős eszköz abban, hogy segítse Krisztus megszületését a szívben, mivel az imádság központi vonala feleleveníti az archetípusos belső szellem-születést, melyet Mária több mint tizenkilenc évszázaddal ezelőtt megtapasztalt. Mária, miközben Jézussal a Jordán-keresztelő előtt beszélt, befogadta a szívébe Krisztust – aki akkor szállt alá a kozmoszból a keresztelés felé –, és így megtapasztalta az archetípusos belső szellem-születést (ezt a kifejezést ezoterikus értelemben használjuk, Krisztus belső megszületésére). Krisztus alászállása a kozmoszból, mely a huszadik században kezdődött – a második eljövétel –, belső szellem-születésen keresztül fogadható be, ahogyan az eredetileg Máriával történt, az első eljövétel idején. Krisztus megszületése a szívben – melyet Mária tapasztalt meg archetípusosan – egy mélységes szellemi élmény, melyet megidézhet az ember a Szeplőtelen Fogantatás Rózsafüzér imádkozásával, mert ráhangolja az imádkozó szívét Krisztus belső születésének megtapasztalására. A Szeplőtelen Fogantatás Rózsafüzér egy ajándék az emberiségnek, mely egybeesik a második eljövétel kezdetével, hogy segítse az embereket abban, hogy képesek legyenek ráhangolódni erre az eseményre, és hogy belülről érzékeljék ezt az eseményt.

Van néhány bizonyíték arra nézve, hogy a második eljövétel kezdete ténylegesen néhány évvel korábban történt, mint a Szaturnusz-Jupiter együttállás a Kosban 1940-ben. Rudolf Steiner már 1910/1911-ben beszélt a második eljövétel közelgő kezdetéről, és 1921-ben előre jelezte a Maitreya

---

²⁹ A három Szaturnusz-Jupiter együttállásból az első 1940. augusztus 8-án történt, a Kos 20½°-on, a második 1940. október 20-án, a Kos 18½°-on, és a harmadik 1941. február 15-én, a Kos 15°-on. A Szaturnusz és a Jupiter heliocentrikus konjunkciója 1940. november 15-én, a Kos 17½°-on történt.

³⁰ A Szeplőtelen Fogantatás Rózsafüzér azonos a hagyományos rózsafüzér imádsággal, azzal a különbséggel, hogy az öt rózsafüzér titok helyett a következő öt kérést imádkozzák: „Szeplőtelen gondolataidon keresztül: ments meg minket!...védj meg minket!...vezess minket!...szentelj meg minket!...irányíts minket!” Lásd Josef Kuenzli, *Die Erscheinung in Marienfried* (Jestetten, 1976), 10.old.

felbukkanását az 1930-as években, akiről azt mondta, hogy ő lesz a „valódi kihirdetője” a második eljövétel eseményének. Steiner az 1933, 1935 és az 1937-es éveket említette, melyek „különösen fontosak”.³¹ És pontosan 1933-ban írt le a Maitreya néhány konkrét indikációt a második eljövettel kapcsolatosan (lásd a II.sz. mellékletet). Szintén nagy fontossággal bírnak – 1938 és 1943 között – L.L. nővér (1890-1945) tapasztalásai, aki egy katolikus apáca volt, Olaszországban született és nőtt fel. Jézus Krisztussal való találkozásait – az ő közléseit az emberiség felé a második eljövételének kezdetén – egy 3 kötetes munka dokumentálja: *Supremo Appello, Ora terza, L'Era dello Spirito Santo* (lásd a II.sz. mellékletet). L.L. nővér leírta a „Fény Jézusának” közléseit, aki a szeretet új impulzusáról beszélt neki, mely az ő második eljövételén keresztül születik a világra:

*Én beszélek hozzád, Én, az örök Ige, és az én Szeretet igém mindannyiótokhoz szól... Ez, azt lehet mondani, egy új út, melyet kijelölök az emberiségnek... megmutatom minden léleknek, aki követ engem az utat, melyen járhat: az éhes tömegeknek, a szegényeknek, a Föld elnyomottjainak. Ismét elhozom nekik a Szeretet ígését...Én vagyok az egyedüli Megújító, a Világ Egyensúlya. Aki csak hisz bennem, élni fog, akkor is, ha meghalt. Szeressetek engem, és meg fogjátok találni az egyensúlyt. Én vagyok a Világ Egyensúlya, az összes lélek, nemzet és civilizáció egyensúlya. Mindnek Rendet hozok... én vagyok az Ige. Ha mindenki rám hallgatna, néhány napon belül megmenteném a világot.*³²

A második eljövétel kezdetéről már 1938-ban tanúskodott L.L. nővér. És maga a Maitreya? Minthogy az ő küldetése közvetlenül kapcsolódik a második eljövétel misztériumához, milyen kapcsolata van ehhez az időszakhoz?

Az utóbbi években sokféle spekuláció ütötte fel a fejét a huszadik századi Maitreya inkarnációval kapcsolatosan, melyek legtöbbje megalapozatlan. Azonban az a néhány Maitreyával kapcsolatos megjegyzés, melyet Rudolf Steiner tett korábban ebben a században, jól megalapozott. Mikor a Maitreya egy korábbi inkarnációjára utalt, melyben ő Jeshu ben Pandira volt, az esszéusok tanára, Rudolf Steiner azt mondta: „Jeshu ben Pandira (vagyis a reinkarnálódott Jeshu ben Pandira) ennek a századnak a kezdetén született, és ha még élünk további tizenöt évet, észre vehetjük tevékenységét.”³³ Ez a

³¹ Rudolf Steiner, 1910. január 25-i előadás, *The True Nature of the Second Coming* (London, 1971), és 1911. november 4-i előadás (lásd 34. lábjegyzet). 1921 augusztusában Rudolf Steiner azt mondta, hogy a Maitreya „ennek a századnak a kezdetén született, és ha még élünk további tizenöt évet, észre fogjuk venni tevékenységét” (lásd a 33. lábjegyzetet).

³² L.L. Nővér, *Supremo Appello* (Róma, 1969; német fordításból, *Höchster Ruf*, Parvis, Hauteville, Switzerland, 1975, 12-13., 31.old.).

³³ Rudolf Steiner ezt a megjegyzést Friedrich Rittelmeyer kérdésére adott válaszában tette, ahogyan azt Walter Johannes Stein feljegyezte, vö. Robert Powell, „Zur Bodhisattva-Frage”, *Erde und Kosmos* (Schönau, Germany, 1981), 4. kötet, 59-64.old., 2. lábjegyzet.

megjegyzés, mely 1921. augusztusában született, egy 1900-as vagy akörüli születésre mutat rá. Ez szintén jelzi a Maitreya tevékenységének kezdetét az 1930-as években, melyről Rudolf Steiner azt tanította, hogy 1936 körül lesz észrevehető. Rudolf Steinernek ez a megjegyzése – együttesen az ő más, Maitreyával kapcsolatos állításaival – segítette a szerzőnek abban, hogy azonosítsa a Maitreya individualitást az ő huszadik századi inkarnációjában. Sok más ember is eljutott önállóan (a szerzőtől függetlenül) ehhez az azonosításhoz. Mindazonáltal a Maitreyához kapcsolódó misztériumot nem lehet egy személyiséggel való puszta azonosítás „tokjába zárni”, aki 1900-ban született és aki tanítási tevékenységét 1933-ban kezdte meg. A titok sokkal mélyebb, ahogy azt a *Hermetikus asztrológia* II.-ben, a 9. fejezetben tárgyaljuk, összefüggésben a „huszadik század trinitárius bódhiszattvájával”. Az a tény, hogy a Maitreya anonimitást választott a huszadik századi inkarnációjában, azt jelzi, hogy – ami őt illeti – ez nem a név szerinti azonosítás kérdése. Ehelyett az *impulzus* maga a legfontosabb, mely alapját jelenti a Maitreya tevékenységének. Ezért ennek a hermetikus asztrológiáról szóló könyvnek mind a két kötetén keresztül, ahol csak a Maitreyára utalunk, az a szellemi úttal áll kapcsolatban – a keresztény hermeticizmussal –, melyet ő nyitott meg a huszadik században. A keresztény hermeticizmus útja az, melyen a Maitreya mélyebb misztériuma megközelíthető, és nem valamilyen személyiség konkrét azonosításával.

A hermetikus asztrológiai vizsgálat szempontjából az a tény jelentős, hogy 1933-ban kezdte el a Maitreya az ő szellemi tevékenységét – harmóniában a második eljövétel kezdetével.³⁴ Ez hajszálpontosan egybevág a második eljövétel tényleges kezdetével. És ez egybeesett a Maitreya küldetésének

---

³⁴ A Maitreya huszadik századi inkarnációjáról Rudolf Steiner egy 1911. november 4-én tartott előadásában beszélt Lipcsében (ford. D.S. Osmond, *Anthroposophical Quarterly*, 1966 nyár, 23-30.old.): „Ki volt Jeshu ben Pandira? Ő egy magas individualitás, aki Buddha ideje óta – nagyjából hat évszázaddal korunk előtt – minden évszázadban egyszer inkarnálódik, hogy az emberiség fejlődését tovább segítse. Annak a bódhiszattvának, aki Gautama Buddhává vált, az utódja az az individualitás volt, aki száz évvel Krisztus előtt, mint Jeshu ben Pandira inkarnálódott... Ő most az emberiség bódhiszattvája, és az is marad még 3000 évig korunkhoz számítva. Azután ő is fel fog emelkedni a Buddhaság szintjére. Vagyis 5000 évre lesz szüksége, hogy Buddhává váljon. Gautama Buddha idejétől kezdődően, ez a bódhiszattva majdnem minden száz évben egyszer inkarnálódott, és most is inkarnációban van. A mostantól számított 3000 éven belül a bódhiszattva...Buddhává fog válni, és tanításai impulzusokat fognak létrehozni, melyek közvetlenül fognak beleáramolni az emberiségbe. Ő az, akit előre láttak az ősi idők emberei: a Maitreya Buddha, a 'Jó elhozója'.” (A 26. és a 27. lábjegyzetből egyértelmű, hogy a Gautama születésétől számított 5000 év az i.sz. 4443-hoz vezet, mely a Maitreya Buddha inkarnációja, s mely nagyjából 2500 évre van mostantól számítva.) Kevés dolog ismeretes a Maitreya huszadik századi inkarnációjáról azon kívül, hogy 1900-ban született, és szellemi tevékenységét harminchárom éves korában kezdte el, 1933-ban (lásd a II.sz. mellékletet).

kezdetével. Vagyis az Új kor – a második eljövétel kora – 1933-ban kezdődött, hét évvel a hármas Szaturnusz-Jupiter konjunkció előtt, mely a Kos jegyben, 1940-1941-ben következett be.

Az utóbbi esemény majdnem pontosan az 5000 éves periódus közepére esett, Gautama Buddha i.e. 558-as születése és a Maitreya Buddha i.sz. 4443-ban bekövetkező, jövőbeli inkarnációja között. Ez a „félúton” pont ezért egy fordulópontot jelzett a Maitreya küldetésében. Ettől az időtől kezdve – kétezeröttszáz évvel a Maitreya Buddha inkarnációja előtt – a Maitreya előkészülete a közelgő Vízöntő korra elkezdett magasabb jelentőséggel bírni, együttesen Krisztus megújult tevékenységével, mely a második eljövételen keresztül nyilvánul meg. Precíz időpontokban kifejezve, 1933-tól kezdődően az Új kor tanára – a Maitreya – és az Új kort életre hívó impulzus – az új Krisztus-impulzus – egyesült. Ebben a pillanatban – ahogy a Maitreya elérte harminchárom éves korát – földi küldetése összekapcsolódott Krisztus kozmikus tevékenységével, és az Új kor elkezdődött (lásd a II.sz. mellékletet).

Miképpen szükséges volt egy ember – Jézus – jelenléte a Földön a Krisztus inkarnációjához, hogy az megtörténhessen nagyjából tizenkilenc évszázaddal korábban, úgy Krisztus megújult tevékenységének második eljövételében egy ember – a Maitreya – küldetésében van a fókusz, aki az új Krisztus-impulzus tanítója. Az akkor és a most közötti különbség az, hogy míg Krisztus inkarnációjakor Jézus fizikai testébe szállt alá – és vált Jézus Krisztussá – most Krisztus azért szállt alá, hogy egyesüljön az ember belső lényével. Az első eljövételkor Jézus Krisztus a létezés fizikai síkján élt és tevékenykedett, hogy megváltást hozzon az emberiségnek és a Földnek. Ez a tevékenység három évig tartott, és az emberi és kozmikus történelem központi eseményével érte el csúcspontját: a Kálvária Misztériumában. Most, a második eljövétel idején, Jézus Krisztus a Föld aurájában tevékeny, és – a belső szellem-születésen keresztül – megszülethet az ember belső lényébe. A Maitreya az a tanító, aki megnyitott egy szellemi utat, mely ehhez a belső születéshez vezet. Az általa tanított út egy olyan út, mely Krisztus élő megtapasztalásához vezet bensőnkben. Tevékenységének ideje azonban nem korlátozódik három évre. Addig fog tartani, amíg folytatja inkarnációit a Földön, egészen a Maitreya Buddha inkarnációjáig, mely a Vízöntő asztrológiai kor végén fog megtörténni. Az első eljövétel Krisztus tevékenységének egy három éves periódusa volt, amikor ő fizikailag egyesült Jézus emberi lényével. A második eljövétel – az Új kor – egy 2500 éves periódus, melyben Krisztus aktivitása – mely nem csak az egész emberiség, de a természet egész birodalma felé sugárzik – szellemileg fókuszot talál egy emberi lény, a Maitreya küldetésében. Vagyis az Új kor addig fog tartani, amíg ez az ember folyamatosan inkarnálódni fog a Földön.

Az Új kor és a Krisztus Nap-áramlat az evolúcióban

Vissza fogunk térni a Maitreya huszadik századi inkarnációjának jelentőségére a II.sz. mellékletben. A jelenlegi témánk szempontjából azonban a második eljövételhez kapcsolódó New Age mozgalom és a Maitreya ezzel összefüggő tevékenysége a fontos. Vizsgáljuk meg, hogy mit mondott az Új kor nagy prófétáinak egyike, David Spangler. A *Revelation: the Birth of a New Age* („Jelenések: egy Új kor születése”) című művében David Spangler többször visszatér Krisztusra, mint az impulzus forrására, mely az Új kor megszületéséhez vezetett: „A valódi második eljövétel megtörtént, és ez Krisztus életének a revelációja és felszabadulása...a kozmikus Krisztus belépett a bolygó aurájának területére, példa nélküli jelenéseket hozva magával, valóságosan bevezetve a tudatosság Új korát a Föld és minden ott élő számára.”³⁵ Máshol David Spangler azt írja, hogy a szellemi világból kapott jelenésekből néhányat a Maitreya közvetített számára.³⁶ (A szerző világossá szeretné tenni, hogy miközben az Új kor mozgalom általánosan pozitív impulzusát méltányoljuk, a negatív oldalról sem szabad megfeledkezni, melyet megerősít az a tény, hogy bizonyos „New Age” koncepciók megalapozatlanok, sőt félrevezetőek. Például, David Spangler és mások az Új kort a Vízöntő korával azonosítják, mely pontatlan, amint azt hosszasan tárgyaltuk ebben a fejezetben. A szerző csupán ennek az egyetlen hibának a korrigálásával foglalkozik itt, a New Age mozgalom más aspektusait kihagyja a tárgyalásból.)

Egyértelmű – ami David Spanglert illeti –, hogy a New Age mozgalmat együtt kell látnunk a második eljövettel és a Maitreya kapcsolódó küldetésével. Ahogy fentebb szoltunk róla, ez át fogja ívelni a következő kétezeröt száz évet, előkészítve a centrális impulzust a Vízöntő kor és kultúra kinyílására. Ez az impulzus nincs benne a természetes evolúció közvetlen vonalában, mely az individualizáció fejlődését segíti elő kultúrkorszakokon keresztül az ősi Atlantisz elsüllyedése óta. Ehelyett, ez egy ellen-impulzus, mely az igazi „mi-tudatosság” irányába vezet, az új Krisztus-impulzus felvételén keresztül. Az Új kor nem kapcsolódik csillagászatilag a tavaszponti Vízöntő jegybe való belépéséhez, hanem a második eljövettel, és a Maitreya összefüggő tevékenységével áll összefüggésben, melynek elő kell készítenie a Vízöntő kort és kultúrát, a testvériség korát.

Ha rátekintünk a mai Oroszországra és más szláv országokra, látható, hogy a kommunizmus egy erőltetett „mi-tudatosságot” hozott, Krisztus-impulzus nélkül. A Szovjetunió korunkban a Vízöntő kori kultúra karikatúráját mutatta,

---

³⁵ David Spangler, *Revelation: The Birth of a New Age* (Findhorn Foundation, Forres, Scotland, 1971), 37, 39.old.

³⁶ Vö. David Spangler, *Links with Space* (Findhorn Foundation, Forres, Scotland, 1976; újra kiadta De Vorss & Co., Marina del Ray, California).

ahol a Vízöntő kor központi ideáját – testvériség, vagy közösség – helyezték előtérbe, de az azt megalapozó impulzus nélkül, mely csak a *Krisztus-impulzus* lehet. És a Szovjetunió és más kommunista országok tragikus példája komoly figyelmeztetést jelent. Egy igazi közösség nem jöhet létre egy absztrakt idea talaján; az csakis az emberek szívében és fejében élő Krisztus-impulzus segítségével születhet meg. Ez a második eljövétel megvalósulása, mely az emberek közötti igaz testvériséghez vezet el, és ez lesz a Vízöntő kor és kultúra gyümölcse. A második eljövétel kezdete ugyanakkor a Maitreya szellemi tevékenységének a kezdetét is jelzi az új Krisztus-impulzus elsődleges gyújtópontjaként, 1933-ban, amikor a tavaszpont körülbelül a Halak jegy 6 fokán helyezkedett el. Ez folytatódni fog a következő kétezeröttszáz éven át – amíg a tavaszpont el nem éri a Vízöntő sziderikus jegyének a végét, hogy átlépjen a Bak jegyébe.

A 2. táblázatban és a 11. ábrán az asztrológiai korok dátumai és a hozzájuk kapcsolódó kultúrkorszakok vannak felsorolva. Ezek a dátumok, melyek a zodiákus szférájából származó impulzusokkal állnak kapcsolatban, a teremtés törvényeivel vannak összefüggésben, melyeket az Atya alkotott, aki – a hermetikus tanítás szerint – „a legmagasabb égbolt csúcsa fölött lakik... egy csillag nélküli régióban, messze minden dologtól, mely fizikai.”³⁷ A tudatosság evolúciója, mely az asztrológiai- és a kultúrkorszakok kibontakozásával függ össze, a természetes evolúcióhoz tartozik, melyről az Atya gondoskodott a teremtésben. Ezen felül van egy isteni evolúció is – egy szellemi evolúció, melyet Krisztus kegye adományozott az emberiségnek. Az evolúciónak ebben a tanulmányában, melyet a hermetikus asztrológia álláspontján készítünk, nem csak a napéjegyenlőségek precesszióján keresztüli természetes evolúcióra tekintettünk, hanem a Fiú (Krisztus) isteni evolúciós impulzusára is. Az Új kor az isteni evolúciós impulzusnak egy ilyen példája, mely az evolúció Krisztusi Nap-áramából eredezik (abban az értelemben, hogy Krisztus a szellemi Nap, a szoláris Logosz). Ezek a szoláris impulzusok „beavatkoznak” a természetes evolúció általános menetébe, egy szükségre adott válaszként, melyet a Föld és az emberiség mutat krízisállapot esetén. A Krisztus-impulzus új „intervenciója” – mely életet adott az Új kornak – akkor kezdődött, amikor a tavaszpont Halak 6°-on állt, és addig fog tartani, amíg a tavaszpont végig nem halad visszafelé a Halakon majd a Vízöntőn keresztül, és el nem éri a Vízöntő végét.

Az Új kortól – Krisztus második eljövételétől – eltekintve az evolúció Krisztusi Nap-áramlatából származó más „intervenciók” is említésre kerültek. Az utolsó Jézus Krisztus három éves küldetése alatt történt, mely a Jordán-kereszteléstől a Kálvária hegyén történő keresztfeszítésig, i.sz. 33-ig tartott, amely időpontban a tavaszpont a Kos körülbelül 2½°-án helyezkedett el (lásd a 6. táblázatot).

---

³⁷ *Asclepius* III, 27b (ford. Scott, *Hermetica*, 325.old.).

6. táblázat A Krisztus Nap-áramlat az evolúcióban

Dátum	Tavaszpont	Krisztus „beavatkozásai”
i.e. 20590	Bak 19°	Krisztus, az Isteni Logosz, az emberi beszédet inspirálta a Napról
i.sz. 30-33	Kos 2½°	Krisztus alászállt a Napból, hogy egyesüljön Jézussal a vízkeresztségen keresztül, és megszülessen a Föld aurájába a keresztrefeszítésen keresztül
1933	Halak 6°	Krisztus második eljövételének kezdete (még mindig tart)
4443	Vízöntő 1°	A Maitreya Buddha inkarnációja

Még korábban a történelem folyamán, volt a Krisztus-impulzusnak egy „beavatkozása” i.e. 20590 körül – melyet az az asztrológiai tantétel tanúsít, hogy a Nap a Kos 19°-án van exaltációban. A nyári napforduló pont, a Nap exaltációs vagy megkoronázási helye, a Kos 19°-on kb. i.e. 20.590-ben helyezkedett el (amikor a tavaszpont a Bak 19°-on volt), és ebben az időben az utolsó Vízöntő kultúrkorszak a végéhez közeledett. (Az ténylegesen i.e. 20.187-ben fejeződött be – lásd a 4. táblázatot.) Az utolsó Vízöntő kultúrkorszak az első volt az ősi Atlantisz civilizációját alkotó hét kultúrkorszak közül. Itt kezdődött el az atlantiszi civilizáció mi-tudatossága. De mi volt a bevezető impulzus a mi-tudatosság felé? Hogyan jött létre Atlantisz népének mi-tudatossága?

A Krisztus-impulzuson keresztül – mely akkor közvetlenül a Napból* hatott – kapott támogatást az emberi beszéd fejlődése.³⁸

Az emberi lények közötti kommunikáció beszédformája a Krisztusi „közbelépés” segítségével jött létre, mely beleavatkozott az emberi evolúcióba az atlantiszi kultúra korai szakaszában. Itt tettük meg az első lépést a közösség

---

* Az, hogy Krisztus a Napból fejtette ki tevékenységét a kereszténység előtti időkben, egyértelmű abból, hogy a Napimádat széleskörűen elterjedt gyakorlat volt az ókorban. A 2. fejezetben említettük, hogy a „Hórusz a Napban” tisztelete, melyet az egyiptomi misztériumokban műveltek, egy előkészületet jelentett Krisztus eljövételére. Ugyanilyen módon, Ormuzd (= Ahura Mazdao, a Nap aurája) imádata az ősi zoroasztrizmusban a „Krisztus a Napban”, mint a Nap szellemének tisztelete volt. A Kálvária misztériumának az volt az óriási jelentősége, hogy Krisztus áthelyezte tevékenységének központját a Napról a Földre, és ezért Krisztus, a szellemi Nap, nem a Nappal való egyesülésben, hanem a Földdel egyesülve található meg. Ebből az okból kifolyólag Krisztus áldozata a kereszten a Kálvárián a központi eseménye a Föld teljes evolúciójának.

³⁸ Vö. Valentin Tomberg, *The Four Sacrifices of Christ and the Appearance of Christ in the Etheric* (Candeur Manuscripts, Spring Valley NY, 1983), 2. előadás.

felé. Krisztus, az Isteni Ige (Logosz) „beavatkozott” a szükség idején, hogy tovább segítse az atlantiszi civilizáció fejlődését. Az ősi Egyiptom hermetikus tudósait, akik tisztánlátással néztek vissza erre az eseményre, a „Hórusz a Napban” inspirálta istentiszteletükben (Krisztus, aki abban az időben a Napból tevékenykedett). A Nap szellemét az emberiség nagy jótevőjének tartották, és megemlékeztek erről az eseményről a Nap Kos 19°-on lévő exaltációjának tanításában. Az ókori hermetikusok tisztánlátással érzékelték, hogy mikor a Nap a távoli múltban exaltációban volt a zodiákusnak ezen a fokán (Kos 19°), Hórusztól (Krisztustól), a Nap isteni lényétől egy különleges impulzus indult ki. A tisztánlátás útján feltárult, hogy az ember elkezdett abban az időben belső kapcsolatot érezni a Nappal, és elkövetkezett a Nap mint isteni lény imádása. Ez vezetett el azután a teológiákhoz/hittudományokhoz – mint például az ősi Egyiptom teológiáihoz – a Nap napi és éves járására vonatkozóan.

Az atlantiszi civilizáció fejlődésének korai részében Krisztus, az Isteni Logosz, az Ige elkezdett az emberbe belehatni az emberi beszéd útján. És amikor a következő szavakat olvassuk Szent János evangéliumának elején: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt...és az Ige testté lett és közöttünk lakozik, kegyelemmel és igazsággal”, akkor ez azt jelenti, hogy a Nap isteni lény, aki tevékenyen segítette és vezette az emberiséget a Napból a kereszténység előtti időkben, most új tartózkodási helyet vett fel: az emberek közösségében a Földön. Ez volt a hatalmas átmenet, mely a keresztthalálon keresztül történt meg a Kálvárián. Ez, ténylegesen, a Föld szellemi aurájába történő születés volt.

A második eljövétel hermetikus-asztrológiai nézőpontból

I.e. 20.590 körül az Isteni Fiú, a Szoláris Logosz (Krisztus) egy isteni megjelenése – egy közvetlen behatás a Napból – történt, mint egyfajta szellemi „intervenció” az emberi evolúció menetébe. Ez a beavatkozás adományozta az emberiségnek a beszéd ajándékát (a magánhangzós beszédet – a mássalhangzós beszéd később következett).³⁸ Ezáltal a testvériség – a közösség – impulzusa elültetésre került, és az emberek el tudtak kezdeni kommunikálni egymással. Erre az erős, drámai beavatkozásra – mely a kultúrkorszakok normális evolúciós áramlatán kívül történt – a Vízöntő kultúrkorszak vége felé került sor, mely az első kultúrkorszak volt az ősi Atlantisz hét civilizációja közül (lásd a 4. táblázatot). Ezen az isteni beavatkozáson keresztül létrejött a közösség („a mi-tudatosság”) impulzusa, és azután fokozatosan kibontakozott az atlantiszi kultúrkorszakok sorozatán keresztül.

---

³⁸ Vö. Valentin Tomberg, *The Four Sacrifices of Christ and the Appearance of Christ in the Etheric* (Candeur Manuscripts, Spring Valley NY, 1983), 2. előadás.

Ez az isteni reveláció a Napból – az Isteni Fiú emberi evolúcióba történő több beavatkozása közül az egyik (lásd a 6. táblázatot) – azt a pontot jelzi az emberiség történelmében, amikor az ember először ébredt tudatára a Nap jelentőségének, és elkezdett felnézni a Napra. Ebben az időben született a Nap-imádat – a Szoláris Logosz, az Isteni Fiú tisztelete, aki a kereszténység előtti időkben egységben volt a Nappal. Erre a történelmi eseményre hódolattal tekintettek vissza az ősi misztériumokban, és később „becsomagolták” az exaltációk asztrológiai tantételébe, ahol a Napról azt mondják, hogy a Kos 19°-on van exaltációban – a Nap i.e. 20.590-ban vagy akörül, a nyári napforduló idején ebben a zodiákusi pozícióban volt.

Ugyanúgy mint ebben a példában, mely megmutatja a hermetikus-asztrológiai kutatás megközelítését, az ősi asztrológiai tantételekből sokat újra átvizsgálhatunk, hogy felfedezzük a mély igazságokat, melyek a kozmikus misztériumokhoz kapcsolódnak. Az ilyen doktrínák egy kikristályosodott formáját képviselik annak, ami egykor *élő igazság* volt, amint azokat – gyakran ünnepélyes szertartások keretében – ünnepelték az ősi misztérium-templomokban. Ha áthatolunk rajtuk, ismét élő igazságokká válhatnak – az isteni fény beáramlását lehetővé téve az emberi gondolkodásba és szellemi melegséget gyűjtve az emberi szívekben.

Egyértelmű, hogy egy olyan korban élünk ismét, amikor az Isteni Fiú beavatkozása történik: a *második eljövétel*ként ismert eseményben (lásd a 6. táblázatban a dátumokat). A második eljövétel, Jézus Krisztus visszatérése ad életet az Új kornak. A hermetikus-asztrológiai kutatás fényében, a második eljövétel – tekintetbe véve a Maitreya huszadik századi inkarnációját – 1933-ban kezdődött el. (A Maitreya huszadik századi inkarnációjának mélyebb tartalmait a II.sz. mellékletben tekintjük át.) Ahogyan Jézus Krisztus a kereszten harminchárom éves korában halt meg, i.sz. 33-ban, úgy Jézus Krisztus visszatérésének kezdete a második eljövételben egybeesett a Maitreya életében az ő harminchárom éves korának elérésével, i.sz. 1933-ban. A második eljövétel kezdete így egybeesett a Maitreya inkarnációjának egy jelentős pontjával a huszadik században. És Krisztus megújult jelenléte, mely 1933-ban kezdődött, folytatódni fog a következő kétezeröttszáz éven keresztül, egészen a Maitreya utolsó inkarnációjáig a Földön – melyet a Szaturnusz és a Jupiter konjunkciója fog kísérni a Halakban, a 4443-as évben. Ez az utolsó inkarnáció – melyben a Maitreya Buddhává fog válni: a Maitreya Buddhává – akkor fog megtörténni, a hermetikus-asztrológiai kutatás szerint, amikor a tavaszpont eléri a Vízöntő jegyén keresztüli regressziójának utolsó fokát. A Maitreya Buddha inkarnációja – megtestesítve a Vízöntő kor és kultúra centrális impulzusát – a Vízöntő asztrológiai korból a Bak asztrológiai korba történő átmenet során fog megtörténni.

Ugyanakkor a Maitreya Buddha inkarnációja egybe fog esni Krisztus megújult jelenlétének periódusával a Földön, ahogyan a Maitreya huszadik századi inkarnációja is egybeesett a második eljövétel kezdetével. 1933-ban kezdődött,

a Halak koron keresztüli út négyötödénél az Új kor, melyet Krisztus második eljövetele vezetett be, és kétezeröttszáz évig fog tartani, amíg a tavaszpont eléri a Vízöntő jegyen keresztüli útjának végét. A Maitreya Buddha inkarnációja fogja reprezentálni az Új kor végén a második eljövétel korának kulminációját. De az ő huszadik századi inkarnációja és a Maitreya Buddhaként megélt, Vízöntő kor végi inkarnációja között, ez a tanító sokszor fog inkarnálódni a Földön, mint Krisztus második eljövételének hirdetője. Itt a Krisztus és a Maitreya közötti kapcsolat nyilvánvalóvá válik. A Maitreya az Új kor tanítója, a Vízöntő kor és kultúra hírnöke, miközben Krisztus az Új kor megtestesítője. Krisztus megújult jelenléte – a második eljövétel – maga az Új kor.³⁹

Ugyanolyan módon, ahogyan a Nap exaltációs helyzete a Kos 19°-on az „Isten Bárányának” a kereszténység előtti beavatkozására mutat rá, melyben a beszédet – és ebből kifolyólag a közösséget (mi-tudatosságot) – adományozta az atlantiszi emberiségnek az utolsó Vízöntő kultúrában, úgy a nyári napforduló pont jelenlegi helyzete az Ikrekben rámutathat Krisztus megújult jelenlétére az Új korban. Az egyik oldalról az Új kor úgy körvonalazható, mint egy 2500 éves periódus, amely alatt a tavaszpont a Halak 6°-ról elér a Vízöntő 1°-ig, bejárva a Halak jegyének utolsó ötödét, és látszólag a Vízöntő teljes jegyét. Másfelől az Új kor egyformán körvonalazható úgy is – a hermetikus asztrológia fényében –, mint a Nap exaltációs helyzetének ideje, ahol a nyári napforduló pont az Ikrek 6° és a Bika 1° között halad végig. Itt, ebben a két konstellációban, az Új kor központi impulzusa kerül jelzésre. Egyfelől magában foglalja az Ikrek impulzusát, másfelől pedig a Szó impulzusát (a Bika asztrológiai értelemben az emberi gége erőivel van kapcsolatban).

Krisztus második eljövételének egyik aspektusát az Ikrek képe hordozza, mely az ember magasabb, szellemi énje és az alacsonyabb, személyes egoja közötti kapcsolatot szimbolizálja. Az ember önvalója két részre szakadt, melyek azonban belső kapcsolatban állnak egymással. Ezek az ikrekhez hasonlíthatók, mint például Apollo és Herkules. Az Apollo és Herkules közötti kapcsolat hordozza az ember két önvalója („ikrei”) közötti kapcsolatot. A személyes ego, mely Herkuleshez tartozik, az alacsonyabb, földhöz kötődő tag – az egoizmus forrása, de az ember *igazán emberi* lényének helye is. A magasabb önvaló, mely Apollóhoz tartozik, az ember örökkévaló része, mely elkíséri – a szellemi

---

³⁹ A hindu kronológia egy értelmezésének megfelelően, az Új kor – mely *Satya Jugaként* („A Fény koraként”) ismert – i.sz. 1900-ban kezdődött, ötezer évvel a *Kali Juga* („Sötét kor”) i.e. 3102-es kezdete után, vö. Rudolf Steiner, *The True Nature of the Second Coming* (London, 1971), 49.oldaltól. Ebben az értelmezésben a Kali Juga ötezer évig tartott – i.e. 3102-től i.sz. 1899-ig – és 1900-ban elkezdődött az Új kor. Ez az értelmezés egyfajta indoklást is jelent egyben, ami a Maitreya 1900-as születését illeti. (A keresztény kort Jézus születésétől számítjuk, és nem i.sz. 33-tól, Jézus Krisztus halálának és feltámadásának idejétől.) Azonban, a második eljövétel kezdete, Krisztus megújult jelenléte, 1933-ban kezdődött – amikor a Maitreya elérte harminchárom éves korát –, az új kor lényegi kezdete 1933-ban volt.

világból – az egot a földi élet küzdelmeiben. Amint Herkulesnek, a Földembernek is végig kellett mennie az élet küzdelmein a Földön, úgy az egonak, a földi önvalónak is át kell mennie e világ küzdelmein és csábításain. Apolló, a másik oldalon, Nap-lényként képes volt – a létezés magasabb síkjáról – segíteni földi párját, Herkulest, minden küzdelmen és veszélyen keresztül, mellyel ő szembe került. Ugyanilyen módon, az ember magasabb önvalója – mely a Napban gyökerezik – vezetni tudja a Földön lévő személyes egot. De hogyan egyesülhetnek az ikrek – az ego és az önvaló?*

Az ego és az önvaló az önvaló vagy Én-tudat két központja az emberben. Ezek két „Én-központot” jelentenek: az alacsonyabb Én-központot, amelyik az ego földi „Én vagyok”-ja, és az Én-központot a Napban, mely az önvaló mennyei „Én vagyok”-ja. Ez a két Én-központ két szemhez hasonlítható – egy szellemi szemhez és egy földi szemhez – egymás fölé helyezve. A mennyei szem, vagy Én-központ a szellem birodalmát észleli – azt az örökkévaló birodalmat, melyről Krisztus beszélt, mikor ezt mondta: „Az én királyságom nem evilágról való” (János xviii, 36) –, a földi szem, vagy Én-központ pedig a földi élet időbeli világát észleli. A materializmus adventjén keresztül egyre inkább csak az alacsonyabb ego vagy Én-központ funkcionál, vagyis az ember csak az „evilági királyságot” észleli. Ez a fejlődés, mely főként a Halak asztrológiai kor alatt ment végbe, és mely kulturálisan a Halak kultúrkorszak során szerzett alapot, a huszadik században érte el tetőfokát, valódi krízishelyzetet hozva létre, mely az emberiség és a Föld evolúcióját fenyegeti. A hermetikus asztrológia nyelvén kifejezve azt mondhatjuk, hogy ez a fejlődés párhuzamos a Nap exaltációjának regressziójával az Ikrek jegyen keresztül.

Most, a huszadik században, eljött az idő, mikor, ha ezt a krízist legyőzzük, a magasabb önvaló – a mennyei ikertag – kapcsolatba tud lépni az alacsonyabb önvalóval, a földi ikertaggal. Azzal, hogy a tavaszpont áthaladt a Halak jegy négyötödén – összhangban a Nap exaltációjának regressziójával az Ikrek jegy négyötödén keresztül – isteni segítséget kaptunk Krisztus megújult jelenlétén keresztül. A második eljövétel, az Új kor, egy fordulópontot jelöl az ember két szeme vagy Én-központja közötti kapcsolatban. Krisztus visszatérése a huszadik században lehetőséget kínál minden egyes embernek „ennek a két szemnek az egyesülésére a Krisztus-impulzus ÉN VAGYOK-jában. Ez az ő látótengelyük. Ebben a látótengelyben rejlik a szellemi világgal való kommunikáció lehetősége az *éber tudatban*.”⁴⁰ Más szóval, Krisztus második eljövétele megnyitja az utat a magasabb és az alacsonyabb önvaló közötti új kapcsolat létrehozásához.

---

* Az „ego” kifejezés használata az alacsonyabb önvalóra és az „önvaló” [self] a magasabb önvalóra egyfelől a pszichológia jungiánus iskolájának terminológiájával van összhangban, másfelől a mai általánosan elfogadott jelentésekkel, melyeket ezekhez a szavakhoz társítanak.

⁴⁰ Valentin Tomberg, *The Four Sacrifices of Christ and the Appearance of Christ in the Etheric* (Candeur Manuscripts, Spring Valley NY, 1984), 76.old.

Mikor Krisztus kozmikus ÉN VAGYOK-ját az ego a földi „Én vagyok”-jába veszi fel, lehetővé teszi az ember örökkévaló „Én vagyok”-jának – magasabb önvalójának – új kapcsolatba hozását az alacsonyabb önvalóval. A két szem vagy Én-központ elkezdhet együtt látni, a Krisztus-impulzus ÉN VAGYOK-jában egyesülve, ami egy látótengelyt hoz létre közöttük. Mihelyt ez megtörténik, az ember isteni önvalója, a szellemi világban lévő tudati központja, elkezd együttműködni a földi világban lévő éber tudatának központjával, az alacsonyabb önvalójával, és egy új szellemi tudatosság alakul ki.* Szimbolikusan kifejezve, Krisztuson keresztül a két iker – Apolló és Herkules – harmonikus kapcsolatban egyesül egymással. Herkules megtalálja Apollót, régen elfeledett „másik felét”, és Apolló elkezdheti Herkulest a beavatás útján vezetni, keresztül minden megpróbáltatáson, mellyel az együtt jár.

A Nap exaltációja az Ikrekben szimbolikus nyelven mondja el az emberiségnek azt a krízisét, melyben az ma saját magát találja. A második eljövétel jelentéséről beszél, ami a választ jelenti erre a krízisre – isteni beavatkozás formájában mai korunkban. De mit mondhatunk a Vízöntő kor impulzusáról, mikor a Nap exaltációja a Bika jegyében lesz? Mi fejeződik ki benne – a csillagok szimbolikus nyelvén keresztül?

Krisztus második eljövételének az az aspektusa, melyet a Bika képe hordoz: az Isteni Ige, a Logosz. „Az ige testté lett és köztünk lakozik, kegyelemmel és igazsággal teli módon” (János i, 14). Ahogyan az Ige emberivé lett, úgy kell az emberi szónak – a Krisztus-impulzus felvételén keresztül – átalakulnia és szellemmel telítődnie. Ez a hermetikus-asztrológiai jelentősége annak a ténynek, hogy a Vízöntő kor során a Nap exaltációja a Bika jegyében lesz, mely asztrológiailag összefügg az emberi gégefővel.

Az emberi szónak (melyet a gondolkodás és a beszéd emberi képessége alkot) egy fokozatos átalakuláson kell keresztülmennie. Mai korunkban, az emberi szó még csak gondolatok és ideák közvetítője. Beszél arról, hogy mi a jó, de nem tartalmaz önmagában jóságot. Az a változás, melynek meg kell történnie az emberi szóban, abban a gondolkodásban áll, mely nem csak az igazat és a helyeset szívja magába, hanem a jóság lényegi szubsztanciáját is magában hordozza. Akkor a szó hordozóvá lesz, nem csupán jelentése lesz, hanem morális tűzzel áthatott jelentést hordoz majd. A szónak ez a metamorfózisa,

---

* Ez az a mélyebb jelentés, mely megalapozza az elveszett egyiptomi asztronómiai rendszer – hermetikus asztrológián keresztüli – újra-bevezetését, melyre a 2. fejezetben utaltunk. Az egyiptomi rendszernek a huszadik század második felében történő újra-bevezetése az Új korhoz kapcsolódó új szellemi tudatosság asztronómiai oldalát fejezi ki. Az egyiptomi rendszer reprezentálja a Napban központosuló magasabb önvaló tudata és a Földre inkarnálódott alacsonyabb önvaló perspektívája közötti együttműködést. De az egyiptomi rendszer *realizációjához* a tudatban központi jelentőségű, hogy Krisztus megteremtse a „látótengelyt” a magasabb és az alacsonyabb önvaló között. Krisztus belső megszületése az előfeltétele, hogy az egyiptomi rendszer a tudatosság tényévé váljon.

hogy a morális elem hordozójává váljon, lehetséges, mert a szellemtudomány segítségével egy új logikát fogunk megtanulni és alkalmazni. A dialektikus pontosság pusztán formális logikája eggyé fog válni egy létezéssel telített logikával – az igazi morális nagyság logikájával. Ez a folyamat összefügg az emberben lévő szív és fej harmóniájával. A legnagyobb gondolati tisztaság és a legmagasabb etikai szint, melyre a szív képes, egyesülése a jövőben azt a meggyőző erőt fogja birtokolni, melyet manapság egy „bizonyíték”-nak tulajdonítanak. A szó maga, mely a szíven alapul és a fej irányítja, JÓSÁG-gá fog válni, vagyis hatása morálisan gazdagítani fog, ahogy ma a kimondott gondolatok a tudásállományt gazdagítják. A jövőben a szó elementáris erővel fog rendelkezni, és mégis ez az erő tiszta moralitásból fog állni.⁴¹

Az emberi szónak, ahogy ma létezik – „gondolatok és ideák hordozója” – át kell alakulnia a Vízöntő kor során, hogy a jóság hordozójává váljon. Ezt szimbolizálja hermetikusan a Nap exaltációjának áthaladása a Bikán, a Szó (Ige) jegyén, a Vízöntő korszak alatt. És a Maitreya az – akinek a neve a „Jóság hordozóját” jelenti –, akinek különleges feladata van abban, hogy segítse az emberiséget az emberi szó ezen új képességének kialakulása felé.

A szó képessége...akkor fog legmagasabbra fejlődni...amikor a Maitreya Buddha, a „Jóság hordozója” megjelenik. Mert a Maitreya Buddha speciális feladata az, hogy fejlessze azt, aminek „kevés ereje van” - nevezetesen a SZÓnak és a GONDOLATnak -, egy olyan erőhöz, ami még egyszer olyan helyzetbe kerül a világban, mely lehetővé teszi egy kultúrközösség létrejöttét. A szónak ez a morális ereje olyan erősen fog élni és működni benne, hogy az embereket meg fogja ragadni, és szellemi átalakulást fognak megtapasztalni, nemcsak saját erőfeszítésükön és meditációjukon keresztül, hanem a szó mágikus-morális hatásán keresztül. A gondolatok többé nem pusztán azt fogják megmagyarázni, hogy mi a jóság, hanem ténylegesen közvetíteni fogják azt. A Maitreya nem csak jóságot fog mutatni; hanem fel fogja azt ébreszteni a lélekben. Ezért ennek a szónak a hatása nagy mozgalmat fog létrehozni az emberiség körében, ami egy új kultúrközösség alapjául fog szolgálni. Ez volt az az emberekre tett hatás, melyről Gautama Buddha beszélt, amikor közölte a Maitreyával, az ő buddha szintre lépő utódjával kapcsolatos következő jóvondolását: „Ő több százezer tanítvány csoportjának vezetője lesz, ahogyan ma én több száz tanítvány csoportjának vezetője vagyok.” (Cakkavattisuttanta).⁴²

Gautama Buddha azt jóvondolta, hogy a Maitreya Buddha eljövetele ötezer év múlva fog bekövetkezni. Most, e periódus felének – kétezer ötszáz évnek - eltelte után a Maitreya eljött, az ő huszadik századi inkarnációjával, hogy

⁴¹ Valentin Tomberg, *Studies on the Foundation Stone* (Candeur Manuscripts, Spring Valley NY, 1982), I. és II. Rész, 31-32.old.

⁴² Valentin Tomberg, *Apocalypse* (Candeur Manuscripts, Spring Valley NY, 1980), 39.old.

intenzíven előkészüljön a jövőbeli Vízöntő kultúrközösségre. A Vízöntő asztrológiai kor során el fogja kezdeni egyre jobban kibontakoztatni az emberi szó új képességét. A Maitreyának ez a szellemi feladata párhuzamosan fog haladni a Nap exaltációjának regressziójával a Bika jegyen keresztül, a Vízöntő kor alatt. A Nap Bikában lévő exaltációja jelként fog szolgálni az egész emberiség számára, hogy a szónak szellemmel áthatottá kell válnia, hogy a jóság hordozójává lehessen.

Ehhez hasonlóan, a Nap jelenlegi exaltációja az Ikrekben a magasabb önvaló, az emberben lévő isteni „Én vagyok” – Krisztuson, a kozmikus ÉN VAGYOK-on keresztüli – megtalálásának feladatát jelzi. A jelenlegi világválságba, melyet a materializmus egyoldalú fejlődése hozott, Krisztus eljött, hogy ráébressze az embert igazi szellemi önvalójára, hogy kapcsolat létesüljön az emberben magasabb és alacsonyabb önvalója – „Apolló és Herkules” – között. Ez a jelentése – hermetikus értelemben – a Nap Ikrekben lévő exaltációja során bekövetkező második eljövétel adventjének.

Ez alatt a jegy alatt elkezdődött az Új kor, és egy világméretű szellemi ébredés van folyamatban. Apolló, az ikrek isteni tagja hirdeti az ősi misztérium szavakat: „Ember, ismerd meg önmagad!” Az önismeret keresése egyben a magasabb önvaló keresését is jelenti, az ikrek mennyei tagját. A hermetikus asztrológia, Apolló hívására válaszolva, a magasabb önvaló asztrológiája. Azért született – az ősi hermetikus asztrológia folytatásaként –, hogy az Új kornak megfelelő tudománnyá váljon, és segítsen a magasabb és az alacsonyabb önvaló („én”) közötti új kapcsolat kialakításának feladatában. A hermetikus asztrológia fényében értelmezett evolúció egy új tudomány szükségességére mutat rá, a magasabb önvaló („én”) asztrológiájára, hogy az kiegészítse és elmélyítse a hagyományos asztrológiát, mely az utóbbi kétezer évben kialakult. A következő fejezetekben vizsgáljuk meg, hogy a hermetikus asztrológia hogyan próbál ennek a szükségletnek – a magasabb önvaló asztrológiájaként – eleget tenni.

***

Fordította: Cseri Krisztina (2012)

AJÁNLÓK

Sophia Foundation of North America
Choreocosmos School of Cosmic and Sacred Dance
Szófia és a mai korunk:
A maja naptár vége 2012. December 21-én

*Ekkor nagy jel tűnt fel az égben:
Egy asszony aki a Napba vala felöltözve, és lábai alatt vala a Hold,
És az ő fejében tízenkét csillagból korona.*
(Jelenések 12:1)

2012. október 5-7.
Hétfégi szeminárium Robert Powell, PhD
vezetésével

Helyszín: Rudolf Steiner Ház, Budapest, II.ker. Riadó u. 2/b.

Ezt a hétvégét Szófia, az Isteni Bölcsesség tiszteletére szenteljük, de egyúttal a maja naptár 2012. december 21-i végződésének jelentőségére is fókuszálunk. Szófia a “Napba öltözött asszony,” aki annak a Kozmikus Bölcsességnek a hordozója, mely kulcsot adhat jelenlegi korunk megértéséhez. Meg fogjuk vizsgálni Szófia kapcsolatát az Antropozófiával. És hogy a maja naptár végét megértsük, az asztronómia területéhez fogunk fordulni, felismerve az égitestek közötti kölcsönhatásokat, mint Szófia lényének külső kifejeződéseit. Azt is felfedezzük majd, hogy az Antropozófia hogyan tekint a szellemi hierarchiák tetteire nem csak a teremtés munkájában hanem az emberi sors formálásában is. Végül megvizsgáljuk az orosz szofiológiát, mely a következő kérdésre koncentrálna: Milyen kapcsolatban áll Szófia a Szentháromsággal?

Ezen a szemináriumon Szófia lényének különböző szintjeit fogjuk tárgyalni, Szófiát szellemi és lelki szinten megközelítve, és megkísérelünk áthatolni a Szófiát, mint a

Világ Lelkét szolgáló szellemi hierarchiák szövédéjén. Szófia kapcsolatát Mihály arkangyallal – akit ezen a hétvégén ünnepelünk - szintén meg fogjuk vizsgálni.

Megpróbáljuk megérteni a jelenlegi világhelyzetet is a csillagbölcsesség segítségével, Szófia, az Isteni Bölcsesség fényében, aki Jánosnak a *Jelenések könyvében* mint a “Bárány Menyasszonya” jelent meg.

A PÉNTEKI (OKTÓBER 5-I) NYILVÁNOS ELŐADÁS FÜGGETLENÜL LÁTOGATHATÓ A SZEMINÁRIUMTÓL.

Program

Péntek, Október 5.: 19.30 –21.00: “Szófia és a mai korunk” (nyilvános előadás)

Szombat, Október 6.: 9.30–10.45: “Szófia és a szellemi hierarchiák”

11.15–12.30: “Szófia lénye különböző szinteken”

14.30–15.45: “A maja naptár vége”

16.15–17.30: “Szófia és az Antropozófia”

19.30 –21.30: “Szófia és Mihály arkangyal”

Vasárnap, Október 7., 9.30 –10.45: “Krisztus és Szófia”

11.15–12.30: “Szófia és az Emberiség, a Tizedik hierarchia”

Robert Powell, PhD: Robert egy nemzetközileg ismert előadó, szerző, euritmista és kozmológus. A Choreocosmos School of Cosmic and Sacred Dance megalapítója és a Sophia Foundation of North America társalapítója. Doktorátusát a *History of the Zodiac* (“A zodiákus története”) című munkájáért kapta, mely most elérhető a Regulus Art Kft. gondozásában. Robert a Wisdom University-n segédoktatóként tanít. Kiadott munkái a következőket tartalmazzák: *The Sophia Teachings*, egy hat kazettás sorozat (Sounds True Recordings), és a következő könyvek: *Divine Sophia-Holy Wisdom*, *The Most Holy Trinosophia and the New Revelation of the Divine Feminine*, *The Sophia Teachings, The Mystery, Biography, and Destiny of Mary Magdalene*, *Elijah Come Again*, *Chronicle of the Living Christ*, *Christian Hermetic Astrology*, *The Christ Mystery*, *The Sign of the Son of Man in the Heavens*, and *The Morning Meditation in Eurythmy*. Robert társszerző Kevin Dann-el a *Christ & the Mayan Calendar* (Krisztus és a maja naptár) és a *The Astrological Revolution* (“Az asztrológiai forradalom”) című könyvekben, és Lacquanna Paul-lal a *Cosmic Dances of the Zodiac* és a *Cosmic Dances of the Planets* című könyvekben. A *Starlight* szerkesztője, mely a Sophia Foundation kétévenkénti levele, és az évente megjelenő *Journal for Star Wisdom*-ban szintén ír. A gyógyító mozgás egy nemes formáját oktatja: az euritmia szent táncát (a görögből, “harmonikus mozgás”) mint a bolygók és a zodiákusi jegyek kozmikus táncát. Robert előadásokat és szemináriumokat tart Ausztráliában, Európában, és Észak-Amerikában, és zárandokutatkat vezet a világ szent helyeire (1996 Törökország; 1997 Szentföld; 1998 Franciaország; 2000 Anglia; 2002

Olaszország; 2004 Görögország; 2006 Egyiptom; 2008 India; 2009 Törökország; 2010 Grand Canyon).

Website-ok: www.sophiafoundation.org/ www.astrogeographia.org/

Szeminárium részletek:

Helyszín: Rudolf Steiner-ház

Budapest, II.ker. Riadó u. 2/b.

REGISZTRÁCIÓ és DÍJBEFIZETÉS

Kérjük, hogy a www.regulusart.hu honlapon ("Kapcsolat" menüpont) jelezze számunkra részvételi szándékát nevének és e-mail címének (vagy postai címének) feltüntetésével.

A teljes hétvége előzetes kalkulációink szerint 12.000 Ft-ba, a függetlenül látogatható pénteki előadás 2.000 Ft-ba fog kerülni. Az árak véglegesítése azonban nagyban függ a jelentkezők számától, ezért kérjük visszajelzését.

Rudolf Steiner: Szellemi hierarchiák és tükröződésük a fizikai világban

(Állatöv, planéták és kozmosz)
GA 110: 10 előadás, Düsseldorf, 1909.
április 12-18.

„Ez az előadássorozat a szellemi világ magas régióiba vezet bennünket. Földi lakóhelyünkről nemcsak a kozmosz fizikai térségeibe vezet el, hanem felemel a szellemi világokba is, amelyekből a fizikai világ keletkezett. De éppen egy ilyen előadássorozat mutatja majd meg, hogy alapjában véve minden tudás és bölcsesség célja a legnagyobb rejtély, az ember rejtélyének megoldása. Hogy ezt megtehessük, igen távoli dolgokkal kell foglalkoznunk...”

Rudolf Steiner
1909. április 12.

Ár: 3100 Ft
Méret: 160 x 240 x 24 mm
Terjedelem: 146 oldal
Kötés: keménytáblás kötés, cérnafűzött
ISBN 978-963-89437-2-9

**Rudolf Steiner: Az egyes
természettudományos területek
viszonya a csillagászhoz**

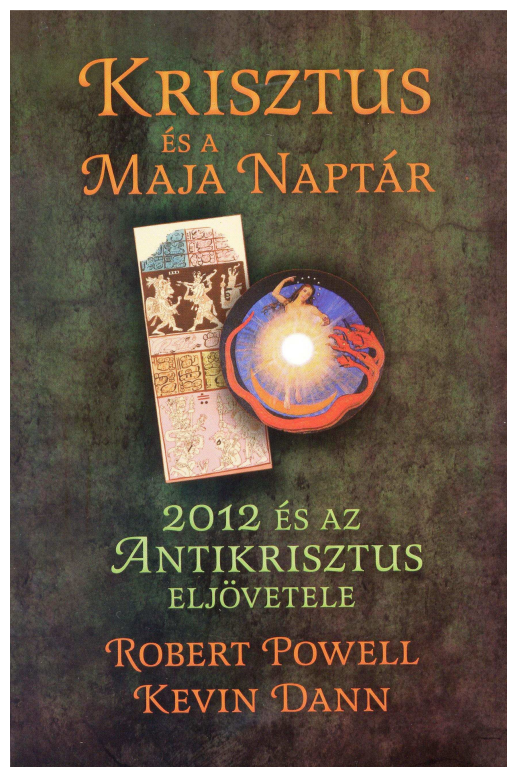
**(Kozmológia és embertan)
GA 323: 18 előadás, Stuttgart, 1921.
január 1-18.**

E könyvvel közreadjuk Rudolf Steiner legterjedelmesebb és egyúttal tartalmilag legátfogóbb természettudományos kurzusát, amelyet a Waldorf-iskola tanárainak tartott. **A nagy tanító semmilyen egyéb előadássorozatban nem adott meg ennyi alapvető módszertani szempontot és egyes tudományokat összekötő szálakat, mint éppen ezen az „asztronómiai tanfolyamon”, amelyet már mindjárt az elején kifejezetten ezzel a címmel vezetett be:** „Az egyes természettudományos területek viszonya az asztronómiához”. A természettudósok, orvosok, matematikusok és csillagászok előtt olyan utakat mutat fel, amelyeken szakterületük elkülönültségét leküzdhetik; egyidejűleg a szakemberek, mindenki a maga területén, a legjelentősebb útmutatásokat kapják ahhoz, hogy szakterületüket átformálják egy szellemhordozó tudomány értelmében.

(Részlet Elisabeth Vreede könyvhöz írt előszavából.)

Ár: 3980 Ft
Méret: 160 x 240 x 24 mm
Terjedelem: 262 oldal
Kötés: keménytáblás kötés, cérnafűzött
ISBN 978-963-89437-1-2

Robert Powell, Kevin Dann:
Krisztus és a maja naptár

A szerzők úgy közelítik meg 2012 jelentőségét, hogy mind a történelmi, mind a mai kulturális történéseknek szellemi szempontok előtérbe helyezésével próbálnak a mélyére hatolni. **A Jelenések Könyvéből és Rudolf Steiner Apokalipszisre vonatkozó útmutatásaiból kiindulva egy új kép alakulhat ki bennünk, melynek segítségével megérthetjük a Maja kalendárium utolsó dátumát.** 1919-ben Steiner a következőt jegyezte meg: *"Ahrimán gondosan eltervezi a céljait előre;...[ő] megtalálja azt a fontos eszközt,*

amellyel előkészítheti inkarnációját. Az ő inkarnációja kétségkívül eljön, és a tisztánlátás hiánya lehetővé teszi számára a győzedelmes előkészületet." A könyv alcíme - "2012 és az Antikrisztus eljövetele" - is Ahrimán ezen inkarnációjára utal. Steiner leszűkítette Ahrimán inkarnációjának lehetséges idejét, mondván, hogy ez a harmadik évezred elején fog bekövetkezni. Más megjegyzései világossá tették, hogy ez az inkarnáció Amerikában fog megtörténni.

A *Krisztus és a Maja naptár* felfedi a mexikói misztériumok jelentőségét is, és új kutatásokat mutat be, hogy segítse az olvasót eligazodni a jelenleg küszöbön álló apokaliptikus események forgatókönyvét illetően. **És ami a legfontosabb, a szerzők Krisztus Második Eljövételét aktuális, jelenlegi eseményként tárgyalják, melynek Sátán-Ahrimán inkarnációja egy árnyékát képezi, és kifejtik, hogy az Isteni Szófia Ahrimán inkarnációjának az ellenpólusa.** A szellemi világ korunkbeli pozitív megnyilvánulási formájaként a könyv bemutatja a fiatal szellemi kutató, Judith von Halle jelentőségét is, aki 2004 Húsvétja óta viseli a stigmákat, Krisztus sebeinek látható jegyeit.

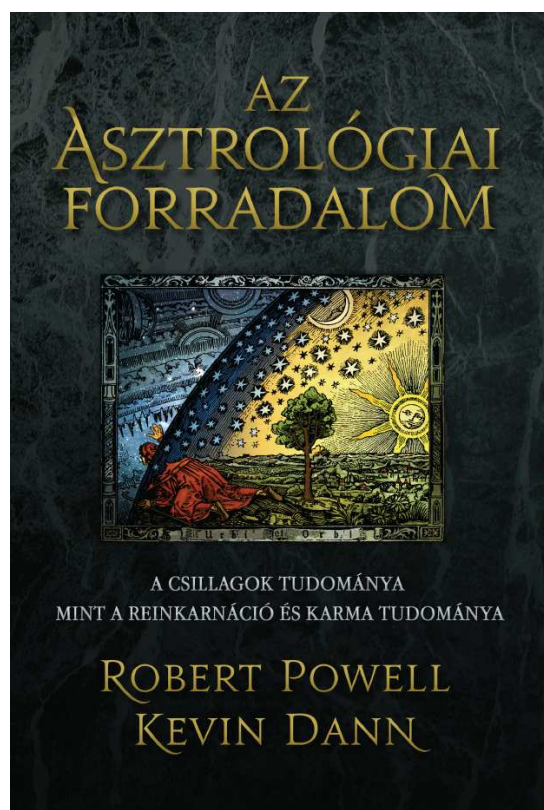
Ár: 3450 Ft

Méret: 153 x 228 x 18 mm

Terjedelem: 296 oldal

Kötés: puha fedél, ragasztott, cérnafűzött

ISBN: 978-963-08-1601-4

**Robert Powell, Kevin Dann:
Az asztrológiai forradalom**

Az asztrológiai forradalom új távlatokat keres a csillagok és az emberi sors kapcsolatának misztériumában. Mind az asztrológiai reinkarnáció, mind pedig a csillagászat/asztrológia területén tett több évtizedes kutatómunkára alapozva, a szerzők arra invitálják az olvasót, hogy vizsgálják meg a tropikus zodiákust, a modern asztrológia alapját. Mivel az eredetileg egy naptár volt, kiderül, hogy az a tény, hogy Nyugaton az asztrológusok kilencvennyolc százaléka tropikus zodiákust használ, azt jelenti, hogy ma a kortárs nyugati asztrológia nem tükrözi a bolygók tényleges helyzetét a csillagos ég háttere előtt, és így többé nem foglalja magába a csillagok valóságát.

A csillagok valós tudománya azt feltételezi, hogy elismerjük a sziderikus zodiákust – a babiloniak, egyiptomiak, görögök, rómaiak és hinduk eredeti zodiákusát, azt, melyet a védikus asztrológusok ma is használnak. Az asztrológiának ez a formája helyreállítja és folytatja azt az asztrológiát, melyet a három bölcs gyakorolt, akik a csillagok támogatásával vándoroltak Betlehembe kétezer évvel ezelőtt.

Ár: 4300 Ft
Méret: 158 x 234 x 18 mm
Terjedelem: 264 oldal
Kötés: puha kötés
ISBN 978-963-89437-3-6